

ကလေးတို့အကြိုက်

အသိအလိမ္မာအတွေးအခေါ်နှင့် ဉာဏ်ပညာ

နိုင်ငံတကာပုံပြင်များ

ဌေးမောင် စုစည်းပြန်ဆိုသည်

www.burmeseclassic.com

ကလေးတို့အကြိုက်

အသိအလိမ္မာ အတွေးအခေါ်နှင့် ဉာဏ်ပညာ

နိုင်ငံတကာပုံပြင်များ

ဌေးမောင်

(စုစည်းပြန်ဆိုသည်)

အသိအလိမ္မာ အတွေးအခေါ်နှင့် ဉာဏ်ပညာ နိုင်ငံတကာပုံပြင်များ
ဌေးမောင်

စန်းလဒေသင်တာ

စာအုပ်ထုတ်လုပ်ရေး

အမှတ် ၄၇၃ (က)၊ နီလာ ၆ လမ်း၊ (ဂ) ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဥက္ကလာပ
ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း (၀၁) ၉၆၉၀၆၁၊ (၀၁) ၆၉၁၉၇၂

စာမူခွင့်ပြုချက် ● ၆၃၀၀၄၂၀၆၁၁

အဖုံးခွင့်ပြုချက် ● ၆၃၀၀၆၇၀၈၁၁

ပထမအကြိမ် ● ၂၀၁၁ ခု၊ အောက်တိုဘာလ

စောင်ရေ ● ၁၀၀၀

အဖုံးဒီဇိုင်း ● စိန်နဂါး

အတွင်းသရုပ်ဖော် ● သာတင့်ထက်

ကွန်ပျူတာစာစီ ● Dream City, 09 73052433

ဦးခင်မောင်ဦး (မြိ-၀၄၀၇၃)၊ မြတ်ပန်းရံစာပေ၊ ၄၇၃ (က)၊ နီလာ
(၆) လမ်း၊ (ဂ) ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့က
ထုတ်ဝေ၍ အဖုံးနှင့် အတွင်းစာသားများကို ဦးအောင်မြင့်သိန်း (မြိ-
၀၆၃၆၄)၊ အင်ကြင်းမြိုင် ပုံနှိပ်တိုက် အမှတ် (၁၄၇)၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့က ထုတ်ဝေသည်။

တန်ဖိုး ● ၂၅၀

ထုတ်ဝေသည့် စာအုပ်ကက်သလောက်အညွှန်း (CIP)

၃၉၈၂

ဌေးမောင်

အသိအလိမ္မာ အတွေးအခေါ်နှင့် ဉာဏ်ပညာ နိုင်ငံတကာပုံပြင်များ /
ဌေးမောင်။ - ရန်ကုန်။

မြတ်ပန်းရံစာပေ၊ ၂၀၁၁။

၁၃၆ စာ။ ၁၇.၅ X ၁၂.၅ စင်တီ။

(၁) အသိအလိမ္မာ အတွေးအခေါ်နှင့် ဉာဏ်ပညာ နိုင်ငံတကာပုံပြင်များ။

www.burmeseclassic.com

ပုံပြင်ရေးစကား

လူသားတို့ကို ပထမဆုံး ဖြေဖျော်မှုပေးသည့်အရာ ပညာ ပေးသည့်အရာမှာ ပုံပြင်များ ဖြစ်ဖွယ်ရှိသည်။ စာပေ၊ တေးဂီတ အကအခုန်တို့ မပေါ်ပေါက်မီကတည်းက ပုံပြင်များ ပေါ်ပေါက် ခဲ့ပါလိမ့်မည်။ လူသားတို့က မိမိတို့ အတွေ့အကြုံများ၊ စိတ်ကူး စိတ်သန်းများနှင့် စေတနာအပေါ် အခြေခံကာ ပုံပြင်များ ပြော ခဲ့ကြပါလိမ့်မည်။ ပုံပြင်များသည် စိတ်ပျော်ရွှင်မှု၊ အသိဉာဏ် ဗဟုသုတကိုးမှု၊ အမြော်အမြင်ကြီးမှု၊ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိမှု အပြင် သင်ခန်းစာ ရရှိစေပါသည်။

ကုန်သွယ်မှု၊ စစ်တိုက်မှု၊ ခရီးသွားလာမှုတို့ကြောင့် ပုံပြင် များ တစ်နိုင်ငံမှ အခြားတစ်နိုင်ငံသို့ ပျံ့နှံ့ပါသည်။ ရောက်ရာ ဒေသနှင့် အခြေအနေနှင့် လိုက်ဖက်အောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု ရှိပါသည်။ သာဓကအားဖြင့် ငလက်မပုံပြင်မှာ နိုင်ငံတိုင်းလိုမှာ ပင် ရှိပါသည်။ ပုံပြင်စုစုတီးရာမှာ များစွာ လွတ်လပ်ခွင့် ရှိပါ သည်။ သဘာဝပေတံဖြင့် နှိုင်းယှဉ်စရာမလို။ နတ်သား၊ ဘီလူး၊ ဝိဇ္ဇာ၊ မြင်းပျံ၊ ကော်ဇောပျံ၊ ဆေးတောင်ဌေး၊ ပြဒါးရှင်လုံး ကြိုက် ရာ သုံးနိုင်သည်။ ပုံပြင်၏ အနှစ်သာရမှာ ဇာတ်ကောင်မဟုတ် ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်သည်။

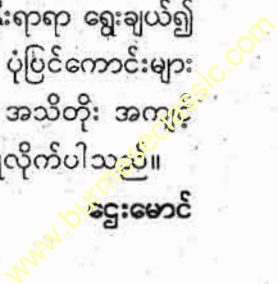
- ပုံပြင်အမျိုးမျိုးရှိရာတွင် အမျိုးအစား ခွဲခြားမည်ဆိုလျှင်
- (၁) နိပါတ်ပုံပြင်
  - (၂) ဖြတ်ထုံးပုံပြင် (မဟော်သဓာ၊ သုဓမ္မစာရီ)
  - (၃) စကားပုံ ပုံပြင် (ဖွတ်မရ ဓားမဆုံး၊ လှော်နံဓားထ)
  - (၄) အတွေးအခေါ်ပုံပြင် ... တို့ဖြစ်ပါသည်။

ပထမဆုံး ပုံနှိပ်ပုံပြင်စာအုပ်မှာ-မွန်စီယာ ချားလ်ပါးရော့ ပြုစု၍ ၁၆၉၇ ခုနှစ်၊ ပါရီမြို့တွင် ပုံနှိပ်ခဲ့သောစာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။

ကမ္ဘာကျော် ပထမပုံပြင်ခေါ် တစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင်များကို မူရင်းအာရေဗီဘာသာမှ ပြန်ဆိုကြရာတွင် မွန်ဆီယာဂေါလန် ပြန်ဆိုခြင်းသည် အကောင်းဆုံးလက်ရာဟု အသိအမှတ်ပြုကြသည်။ တစ်ထောင့်တစ်ညကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ မြန်မာဘာသာသို့ ၁၉၀၉ ခုနှစ်က ဒေါက်တာရှိုတ်အဗ္ဗဒူရာမန်က ပြန်ဆိုခဲ့သည်။ ဒုတိယစစ်ပြီးချိန်၌ သခင်ဘသောင်းက မြန်မာပြန်သည်။ ထိုနောက် ကျော်လှိုင်ဦးက ဘာသာပြန်သည်။ မြန်မာပြန်လက်ရာများတွင် ဒေါက်တာရာမန်၏ ပြန်ဆိုမှုက မြန်မာအဆန်ဆုံး ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ-ပြန်ဆိုချိန်အစောဆုံးဖြစ်၍ ရှေးမြန်မာတို့၏ အသုံးအနှုန်း အမူအရာတို့ မပြောင်းမလဲ ရှိနေချိန်ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

အခြား ဂရင်းပုံပြင် (ဂျာမန်)၊ အီစွပ်ပုံပြင်၊ ဇူလူးပုံပြင်၊ ပဉ္စတန္ဒရပုံပြင် စသည့် နာမည်ကျော်ပုံပြင်များလည်း ရှိသည်။ ပုံပြင်ရေးသားသူတို့၏ စိတ်ကူးကောင်းပုံ၊ အနုပညာမြောက်ပုံ၊ အကျိုးပြု ရည်ရွယ်ချက်ထားပုံတို့မှာ လေးစားချီးကျူးဖို့ ကောင်းသည်။ ယခုစာအုပ်ပါ ပုံပြင်များကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေထားသော ပုံပြင်စာအုပ် အသီးသီးမှ ကောင်းနိုးရာရာ ရွေးချယ်၍ ဘာသာပြန် ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ပုံပြင်ကောင်းများ အစဉ်ပေါ်ထွန်း၍ အထူးသဖြင့် လူငယ်များ အသိတိုး အကျင့်ကောင်း၍ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိကြပါစေဟု ဆန္ဒပြုလိုက်ပါသည်။

ဓဋ္ဌမောင်

မာတိကာ

၁။ စူလတန်ဘုရင်က ရိုးသားသူကို ရှာဖွေပုံ	၁
၂။ သူခိုးကို ဖော်ထုတ်ပုံ	၃
၃။ ကြက်ဖနှစ်ကောင်	၇
၄။ မင်္ဂလာဆောင်	၈
၅။ ခွေးနှင့်သူခိုး	၁၀
၆။ ပုဏ္ဏားနှင့်ဆိတ်	၁၁
၇။ ယုန်နှင့်လိပ်	၁၃
၈။ သူဌေး၏စိန်ကြီး	၁၄
၉။ နီဂရိုးလူမျိုး အစေခံ	၁၆
၁၀။ ငှက်ထောင်သူနှင့် ခါငှက်	၁၇
၁၁။ ဆင်များနှင့်လမင်း	၁၈
၁၂။ ကြောင်ကိုခြုံဆွဲခြင်း	၂၀
၁၃။ မိကျောင်းနှင့်မျောက်	၂၁
၁၄။ ရေဆာသော ကျီးငှက်	၂၄
၁၅။ ယုန်နှင့် ဆာလောင်သောလူကြီး	၂၅
၁၆။ မြေခွေးနှင့် သစ္စာရှိသောမြင်း	၂၉
၁၇။ နတ်သမီး၏ လက်စားချေခြင်း	၃၂
၁၈။ ခြင်္သေ့များ၏ အရှင်သခင်	၃၄
၁၉။ ထမင်းစားပွဲ	၃၇
၂၀။ ဆန်းကြယ်သောဂျပုံ	၃၉

၂၁။ ကော်ဇောပျံ	၄၄
၂၂။ ကြိုးကြာငှက်နှင့် ပညာရှိကဏန်း	၅၀
၂၃။ ခွေးအနှင့် ခြင်္သေ့	၅၃
၂၄။ ပြတ်သွားသော ကြိုး	၅၇
၂၅။ ခရီးသည်နှင့်ဗိုလ်	၅၉
၂၆။ ကျားမျက်နှာပေါ်မှ အမှတ်အရာများ	၆၁
၂၇။ ငှက်များနှင့်ကြွက်	၆၃
၂၈။ ခြင်္သေ့ရေခြံသောမြည်း	၆၅
၂၉။ ပညာရှိအမတ်လေးဦး	၆၆
၃၀။ ကျီးငှက်နှင့်ခြေချင်း	၇၁
၃၁။ ပင်လယ်ထဲမှ ကြေးအိုး	၇၃
၃၂။ ငှက်ဘုရင် နံပြည်စုတ်	၇၅
၃၃။ သားတစ်ရာအဖေ	၇၈
၃၄။ သူရဲကောင်းများနှင့်ဒိုင်း	၈၅
၃၅။ သူရဲကောင်း၏ ကျောက်မျက်ရတနာများ	၉၀
၃၆။ ခြင်္သေ့နှင့်ကြောင်	၉၅
၃၇။ မာဂစေကာ	၉၇
၃၈။ ကဏန်းနှင့်မျောက်	၁၀၇
၃၉။ ရွှေမင်းသမီး	၁၁၂
၄၀။ ပုံပြောပြိုင်ပွဲ	၁၂၂

၁

စူလတန်ဘုရင်က ရိုးသားသူကို ရှာဖွေပုံ

စူလတန်ဘုရင်တစ်ပါးက သူ့နိုင်ငံအတွင်း အခွန်ကောက်ခံရန်အတွက် ရိုးသားသူတစ်ယောက် အလိုရှိသည်။ ထိုအခါ ပညာရှိအမတ်ကြီးက လျှောက်ထားသူအားလုံးကို နန်းတော်သို့ ဖိတ်ခေါ်ရန် အကြံပေးသည်။

“အရှင်မင်းကြီးက သူတို့ကို အကခိုင်းတဲ့အခါမှာ ရိုးသားတဲ့ အရာရှိကို ညွှန်ပြပါမယ်”

ဟု အမတ်ကြီးက တင်လျှောက်သည်။

အလုပ်လျှောက်ထားသူများ ရောက်လာကြသည်။ တစ်ကြိမ်တွင်တစ်ယောက် ဘုရင်ကြီးရှေ့သို့ သွားရမည်။ လူရှင်း၍ မှောင်နေသော စင်္ကြန်လမ်းမှ ဖြတ်သွားရမည် ဖြစ်သည်။ အလုပ်လျှောက်ထားသူအားလုံး ပလ္လင်ရှေ့၌ တန်းစီပြီးသောအခါ ဘုရင်ကြီးက ပြောလိုက်သည်။

“မောင်မင်းတို့ က,တာကို ငါကိုယ်တော် အလွန် မှုမြင်ချင်ပါတယ်”

သို့သော် လျှောက်ထားသူတစ်ယောက်မှအပ ကျန်သူအား လုံးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်း မျက်နှာနီလျက် က,ရန် ငြင်းဆန်ကြ သည်။ တစ်ယောက်ကသာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အားရပါးရ က,လေ သည်။

ပညာရှိ အမတ်ကြီးက ကနေသူကို လက်ညှန်ပြပြီး “သူဟာ ရိုးသားသူဖြစ်ပါတယ်” ဟု လျှောက်ထားသည်။

အမတ်ကြီးက မှောင်သောစကြိုန်လမ်းတွင် ငွေအိတ်များ ချထားသည်။ မရိုးသားသူတို့က ဘုရင်ထံသွားစဉ်တွင် သူတို့ အင်္ကျီအိတ်များအတွင်း ငွေများကို ယူထည့်ထားကြသည်။ အကယ်၍ သူတို့ ကခုန်လျှင် လှုပ်ရှားသဖြင့် အိတ်တွင်းမှ ငွေများက အသံမြည်လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့က ကခုန်ရန် ငြင်းဆန်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

J

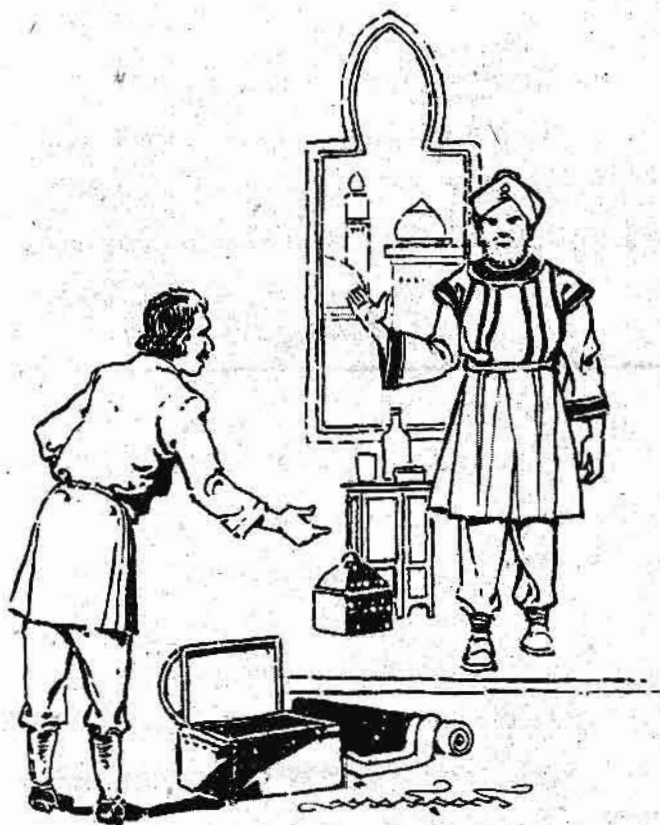
သူခိုးကိုဖော်ထုတ်ပုံ

ဒမတ်စကတ်မြို့တွင် ဉာဏ်ပညာရှိ၍ ချမ်းသာသော ကုန်သည်တစ်ယောက်ရှိသည်။ သူ့တွင် သားတစ်ယောက်လည်း ရှိသည်။ သားဖြစ်သူ ဆက်ကို ဖခင်က အမြော်အမြင် သတိရှိအောင် သင်ကြားပေးလိုသည်။ သို့သော် ဆက်က အာမေနီယန် လူရွယ်တစ်ဦးကို အလွန်ယုံကြည်နေသည်။ ထိုလူရွယ်က သူ့ကို အကြိမ်ကြိမ် လိမ်ညာသော်လည်း သူကမူ မယုံသင်္ကာ မဖြစ်မိချေ။

တစ်နေ့သ၌ ဖခင်မော့စတာဖာနှင့် ဆက်တို့သည် ဘဂ္ဂဒက်မြို့သို့ အလုပ်ကိစ္စဖြင့်သွားရန် အကြောင်း ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ကုန်သည်က ပြောသည်။

“တို့မရှိတဲ့ အခိုက်အတန့်မှာ တို့ငွေတွေကို ဘယ်သူ့ထံမှာ ယုံကြည်အပ်နဲ့ထားခဲ့ရမလဲ”

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ အာမေနီယန်ဆီမှာ အပ်နှံရမှာပေါ့။ ဒမတ်စကတ်မြို့မှာ သူဟာ အရိုးသားဆုံးသူပဲ”

ဟု သားက ပြောသည်။

“ဟုတ်ပြီလေ ဆက်၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မင်းဆုံးဖြတ်တဲ့ အတိုင်း လုပ်ပါမယ်”

ဟု ကုန်သည်က ပြောလိုက်သည်။

သူက သားဖြစ်သူကို ကြီးမားခိုင်ခံ့သော သေတ္တာတစ်လုံး ပေးသည်။ အာမေနီယန်ထံ အပ်နှံရန်ဖြစ်သည်။ အာမေနီယန် ထံမှ ဆက်ပြန်လာသောအခါ ဖခင်က သူ့ကို ဘက်ဂူဒက်မြို့သို့ ခေါ်သွားသည်။ နှစ်လကြာပြီးသောအခါ သူတို့ ဒမတ်စကတ်မြို့ သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ငွေကြေး အမြတ်အစွန်းလည်း အတော် ရခဲ့ကြသည်။

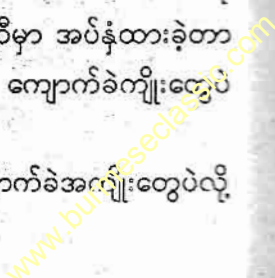
“ကိုင်း ငါ့သားရေ၊ အခု မင်းမိတ်ဆွေဆီ သွားပြီးတော့ ငါ့သေတ္တာကြီးကို ယူခဲ့ပေတော့”

ဟု မော့စတာဖာက ပြောလိုက်သည်။

ဆက်က အာမေနီယန်ထံသို့သွားပြီး လျင်မြန်စွာပင် ဒေါသ ဖြစ်၍ ပြန်လာသည်။

“ဖေဖေက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကို ဇော်ကားတာပဲ” ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။ “ဖေဖေက သူ့ဆီမှာ အပ်နှံထားခဲ့တာ ဟာ ငွေမဟုတ်ဘူးလို့ သူကပြောတယ်၊ ကျောက်ခဲကျိုးတွေပဲ တဲ့”

“အလိုလေး၊ ငါ့သေတ္တာထဲမှာ ကျောက်ခဲအကျိုးတွေပဲလို့

မင့်ရဲ့ အလွန်ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ မိတ်ဆွေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ”

ဟု မော့စတာဖာက ပြောလိုက်သည်။

“သူက သေတ္တာခတ်ထားတဲ့ သော့သုံးလုံးကို ဖျက်ပစ်လိုသာ သိတာပေါ့။ အဖိုးတန်တဲ့အရာတွေကို သူ့ထံမှာ ယုံကြည်အပ်နှံလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာကို ဒီအဖြစ်က ထင်ရှားစေတယ်လို့ ထင်တယ်”

ဆက်မှာ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက် ဖြစ်သွားသည်။ ဤအချိန်မှစတင်၍ သူ့ဖခင်၏ အတွေ့အကြုံနှင့် ဉာဏ်ပညာအရ သူ့အား ဆုံးမလမ်းညွှန်သည်ကို လက်ခံလိုက်နာလေတော့သည်။

၃

ကြက်ဖနစ်ကောင်

ကြက်ဖနစ်ကောင် ခွပ်ကြရာ တစ်ကောင်မှာ ပြင်းထန်စွာ ထိခိုက်ရှုံးနိမ့်၍ ခြံထောင့်တစ်နေရာသို့ ထွက်ပြေး ပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။ နိုင်သောကြက်ဖက အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် ပျံတက်၍ တောင်ပံခတ်ကာ တွန်လေသည်။ ကြက်ဖက သူရဲရင့်ကြောင်း၊ အင်အားကြီးမားကြောင်းကို အသံကျယ်စွာ တွန်၍ကြွားလေ သည်။

သို့သော် ကြက်ဖတွန်နေစဉ်မှာပင် လင်းယုန်ငှက်တစ်ကောင် ပျံဝဲဆင်းလာပြီး ကြက်ဖကို သုတ်ချိ၍ သူ့အသိုက်သို့ ယူဆောင် သွားလေသည်။

ကြွားဝါခြင်းသည် ရူးမိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာဆောင်

တစ်နေ့သောအခါ ဖခင်က သမီးနှစ်ယောက်အား မေးခွန်းတစ်ခု မေးမြန်းသည်။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်အရာဟာ အချို့ဆုံးလဲ”

“သကြား” ဟု သမီးကြီးက ဖြေသည်။

“ဆား” ဟု သမီးအငယ်က ဖြေသည်။

သမီးငယ်က နောက်ပြောင်ပြောသည်ဟု ဖခင်ကထင်သည်။ သို့သော် သမီးငယ်က ထိုယူဆချက် မပြောင်းချေ။ ထို့ကြောင့် ဖခင်က စိတ်ဆိုးပြီး သမီးငယ်ကို အိမ်ပြင်သို့ တွန်းထုတ်သည်။

“ဆားက သကြားထက်ပိုပြီး ချိုတယ်လို့ယူဆရင်၊ နင် ခံတွင်းတွေ့အောင် ချက်ပြုတ်တတ်တဲ့ တခြားအိမ်ရှာပြီး နေတာက ပိုကောင်းမယ်”

အချိန်မှာ သာယာသော နွေရာသီ၏ညဖြစ်သည်။ လှပသော မိန်းမပျိုက ဖခင်၏အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း တောတွင်းတစ်နေရာတွင်ထိုင်၍ ပျော်ရွှင်ဖွယ် သီချင်းဆိုနေသည်။ အမဲလိုက်ရင်း

လမ်းမှားနေသော မင်းသားတစ်ပါးက သီချင်းသံကြားလေရာ လမ်းမေးရန်အတွက် မိန်းမပျိုထံလာသည်။ မိန်းမပျို၏အလှနှင့် ရွှင်ပျပုံကို မြင်တွေ့ရာ မင်းသားက မိန်းမပျိုကို ချစ်မြတ်နိုးမိ လေသည်။ မင်းသားက မိန်းမပျိုကို နန်းတော်သို့ ခေါ်ဆောင် သွားပြီးနောက် လက်ထပ်လေသည်။

သတို့သမီး မိန်းမပျိုက မင်္ဂလာထမင်းစားပွဲသို့ သူမ၏ ဖခင်ကို ဖိတ်ကြားသည်။ သို့သော် သူမသည် သမီးဖြစ်ကြောင်း ကို မသိစေရအောင် ဖုံးကွယ်ထားသည်။ ကျွေးမွေးသော ဟင်း လျာအားလုံးတွင် ဆားခတ်မထားပေ။ ထို့ကြောင့် ဧည့်သည် များထံမှ ညည်းညူသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အို ...” ဟု မိန်းမပျို၏ ဖခင်က ရေရွတ်လိုက်သည်။ “တကယ်တော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဆားဟာ အချို့မြိန်ဆုံးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့သမီးက အဲဒီလိုပြောတုန်းကတော့ သူ့ကို အိမ်ကနှင့်ထုတ်လိုက် တယ်။ ငါ့သမီးကို ပြန်တွေ့ချင်လိုက်တာ၊ ငါ့ဘယ်လောက် ဝမ်းနည်းရတယ်ဆိုတာ ပြောချင်လိုက်တာ”

မိန်းမပျိုက သတို့သမီးဝတ်စုံမှ မျက်နှာကို ဖုံးထားသော ပဝါကို ဖယ်ချလိုက်ပြီး၊ ဝမ်းသာရွှင်လန်းစွာ ဖခင်ထံသွား၍ ဖခင်ကို နမ်းလိုက်သည်။ ဆားအနေတော် ထည့်ခတ်ထားသော ငါးဟင်း၊ ကြက်သားဟင်းနှင့် အသားဟင်းများ ယူဆောင်လာ သည်။ ထိုအခါမှ ဧည့်သည်အားလုံး ဝမ်းသာရွှင်မြူး ဖြစ်ကြလေ တော့သည်။

၅

ခွေးနှင့်သူခိုး

တစ်ညတွင် သူခိုးတစ်ယောက်က အိမ်တစ်အိမ်အတွင်း ဖောက်ထွင်း ဝင်ရောက်ရာ အိမ်စောင့်ခွေးက မြင်သဖြင့် ဟောင်လေသည်။ ခွေးမဟောင်စေရန် သူခိုးက ခွေးကို မုန့်ချပေးသည်။ သို့သော် ခွေးက မုန့်ကိုမစားဘဲ ဟောင်သည်။ ခွေးက ပြောသည်။

“အကြောင်းနှစ်ကြောင်းကြောင့် သင်လာဘ်ပေးတာကို ကျွန်ုပ် မယူပါဘူး။ ပထမအကြောင်းက ကျွန်ုပ်က မဟောင်ဘဲ နေရင် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်သခင်အပေါ်မှာ ကျေးဇူးမသိရာ ရောက်ပါမယ်။ ဒုတိယအကြောင်းကတော့ သင်ပေးတာကို လက်ခံရင် ရူးမိုက်ရာကျမှာပေါ့။ ကျွန်ုပ်က မဟောင်လို့ သခင်အိပ်ရာက မနိုးရင် သင်က ပစ္စည်းများ ခိုးယူသွားမယ်။ ဒီလိုဆိုရင် သခင်က ကျွန်ုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွေးမွေးထားနိုင်တော့မှာလဲ”

ရိုးသားခြင်းသည် အကောင်းဆုံးလမ်းစဉ်ဖြစ်၏။

၆

ပုဏ္ဏားနှင့် ဆိတ်

ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်သည် ယဇ်ပူဇော်ရန်အတွက် မြို့သို့သွား၍ ဆိတ်တစ်ကောင်ဝယ်သည်။ ပုဏ္ဏားဆိတ်ထမ်း၍ ပြန်လာသည်ကို လူလိမ်လူကောက် သုံးယောက်ကမြင်သည်။ လူလိမ်သုံးယောက်က ဆိတ်ကိုအရယူရန် ဆုံးဖြတ်သည်။ လူလိမ်သုံးယောက်က ပုဏ္ဏားရှေ့ ကြိုတင်ပြေးကာ တစ်နေရာစီမှ သစ်ပင်သုံးပင်အောက်၌ တစ်ယောက်စီ ထိုင်နေကြသည်။

“ဆရာကြီး ဘာဖြစ်လို့ ဒီခွေးကို ယူဆောင်လာတာလဲ”
ဟု ပထမ လူလိမ်က မေးလိုက်သည်။ ပုဏ္ဏားတို့က ခွေးကို ယုတ်ညံ့သောသတ္တဝါဟု သတ်မှတ်ထားသည်။

“ခွေး ... ဟုတ်လား၊ ဒါဟာ လုံးဝ ခွေးမဟုတ်ဘူး၊ ဆိတ်ပါ”

ဟု ပုဏ္ဏားက စိတ်ဆိုးလျက်ဖြေသည်။

ပုဏ္ဏားသည် ဒုတိယလူလိမ်ရှေ့ ရောက်သွားသည်။ ဒုတိယလူလိမ်ကလည်း ယခင်လို မေးခွန်းကိုမေးသည်။ ဤတစ်ကြိမ်၌ ပုဏ္ဏားက ပခုံးပေါ်မှ ဆိတ်ကိုချ၍ သေသေချာချာကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဆိတ်ကို ပြန်၍ထမ်းကာ ခရီးဆက်သွားသည်။

သို့သော် တတိယလူလိမ်ကလည်း ဆိတ်ကို ခွေးဟု ပြောသောအခါ ပုဏ္ဏားမှာ သူ့မျက်စိနှင့် မြင်ရသည်ကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ ပုဏ္ဏားက ဆိတ်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။ “ခွေးကြောင့် ညစ်ပတ်သွားသည်”ဟု ထင်မှတ်သော နေရာကို ဆေးကြောပြီး အိမ်သို့ လျင်မြန်စွာ သွားလေသည်။

လူလိမ်လူကောက် သုံးယောက်က ဆိတ်ကိုဖမ်းယူပြီး သတ်၍ ချက်စားကြလေသည်။

အလိမ်မခံရအောင် ဂရုစိုက်ကာကွယ်ပါ။

ယုန်နှင့်လိပ်

အသွားနွေးသော လိပ်တစ်ကောင်ကို ယုန်တစ်ကောင်က လှောင်ပြောင်ရယ်မောသည်။ သို့သော် လိပ်ကလည်း ရိုးသားစွာ ရယ်မော၍ ယုန်နှင့်အပြေးပြိုင်ပြီး အနိုင်ယူနိုင်သည် ဟု ပြောလေသည်။

“ပြိုင်ရအောင်လေ၊ ငါ့ခြေထောက်တွေ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ မင်းမြင်ရမှာပေါ့” ဟု ယုန်ကပြောသည်။

ချက်ချင်းပင် အပြေးပြိုင်ရန် သူတို့ သဘောတူကြသည်။

ပြိုင်ပွဲတွင် လိပ်က တခဏမျှမနားဘဲ သူ၏ပုံမှန်သွားနှုန်းအတိုင်း မှန်မှန်ပြေးလေသည်။ ယုန်ကပြိုင်ပွဲကို ပေါ့ပေါ့ဆဆပင် သဘောထားသည်။ သူက လမ်းခရီး၌ တစ်မှေးအိပ်လိုက်ပြီးမှ ထ၍လိုက်လျှင်ပင် လိပ်ကို ကျော်ဖြတ်နိုင်မည်” ဟု ယူဆကာ ခဏအိပ်လိုက်သည်။

လိပ်ကမူ မနားဘဲ ဆက်လက်ပြေးသွားသည်။ ယုန် အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါတွင်ကား လိပ်ပန်းဝင်ကာ အနိုင်ရသွားသည်ကိုသာ မြင်ရလေတော့သည်။

ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပြေး၍ အနိုင်ရသည်။

သူဌေး၏စိန်ကြီး

ဂျူးလူမျိုး သူဌေးကြီးတစ်ယောက်၌ ဆင်းရဲသော အိမ်နီးချင်း တစ်ဦးရှိသည်။ တစ်ခါ၌ ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက်က သူဌေးကြီးအား သူပိုင်သော ပစ္စည်းအားလုံး တစ်နေ့တွင် ဆင်းရဲသော အိမ်နီးချင်း၏ လက်သို့ရောက်လိမ့်မည်ဟု ဟောပြောသည်။ ထိုစကားသည် သူဌေးစိတ်တွင် စွဲနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူဌေးက သူပိုင်ပစ္စည်းအားလုံးကို ရောင်းလိုက်ပြီး ရသည့်ငွေဖြင့် စိန်ကြီးတစ်လုံး ဝယ်လိုက်သည်။ စိန်ကြီးကို တဘက်အတွင်း ချုပ်ထည့်ထားပြီး တဘက်ကို ခေါင်းပေါင်းထားသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်၊ အိမ်နီးချင်း ဆင်းရဲသားဟာ ဘယ်တော့မှ ငါ့စိန်ကြီးကို မရနိုင်တော့ဘူး”

သူဌေးကပြောလိုက်သည်။

ကလေးတို့အကြိုက် အသိအလိမ္မာ အတွေးအခေါ်နှင့် ...

တစ်နေ့သ၌ သူဌေးကြီး ပင်လယ်ခရီးသွားသည်။ လေပြင်းတိုက်ခတ်သဖြင့် ခေါင်းပေါင်းကျွတ်ပါသွားပြီး ရေထဲကျ မြုပ်သွားသည်။ ဂျူးသူဌေးက -

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့စိန်ကြီး ဆုံးသွားပေမယ့် အိမ်နီးချင်းဆင်းရဲသားတော့ ဘယ်တော့မှ မရနိုင်ဘူး”

ဟု တွေးလိုက်သည်။

ရက်အတန်ကြာသောအခါ ဆင်းရဲသားက ဈေးမှ ငါးတစ်ကောင်ဝယ်ခဲ့သည်။ ငါး၏ဗိုက်ကို ခွဲလိုက်သောအခါ ငါးက မျိုလာခဲ့သော သူဌေး၏စိန်ကြီးကို တွေ့ရလေသည်။

၉

နီဂရိုးလူမျိုး အစေခံ

တစ်နေ့၌ လူတစ်ယောက်က နီဂရိုးလူမျိုးတစ်ဦးကို အစေခံ အလုပ်ခန့်လိုက်သည်။ သူသည် လူမည်းတစ်ယောက်ကို ပထမ အကြိမ် မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ အစေခံမှာ ညစ်ပတ်သောကြောင့် အသားမည်းနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထိုလူက ထင်မှတ်သည်။

“သူ့ကို စည်ပိုင်းထဲထည့်ပြီး သန့်ရှင်းဖြူဖွေးသွားအောင် ချေးတွန်းပေးလိုက်”

ဟု ထိုလူက အခြားအစေခံများကို ခိုင်း လိုက်လေသည်။

အခြားအစေခံများက လူမည်းနီဂရိုးကို ရေချိုးပေးသည်။ ချေးတွန်းပေးသည်။ အကြိမ်ကြိမ် ပြုလုပ်သော်လည်း လူမည်း၏ အသားက ဖြူဖွေး၍ မလာပေ။ နောက်ဆုံးတွင် နီဂရိုးမှာ အအေးမိပြီး သေဆုံးသွားလေသည်။

အချို့လူများသည် ဉာဏ်ပညာမရှိသဖြင့် မဖြစ်နိုင်သော အရာကို လုပ်ကိုင်ကြသည်။

□

ငှက်ထောင်သူနှင့် ခါငှက်

ခါငှက်တစ်ကောင် ထောင်ချောက်တွင် မိသောအခါ ထို ခါငှက်က ငှက်ထောင်သူအား အသက်ကို ချမ်းသာပေးရန် တောင်းပန်သည်။ ခါငှက်က ဤသို့ပြောသည်။

“ကျွန်ုပ်ကို လွတ်ပေးပါ။ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေများ ထောင်ချောက် မှာမိအောင် ဖြားယောင်းပြီး ခေါ်ခဲပါမယ်”

“ဒါဟာ မင်းအဖို့ ပိုပြီး သေထိုက်တဲ့အကြောင်းပဲ။ မင်း အသက် ချမ်းသာဖို့အတွက် မင်းမိတ်ဆွေများကို သစ္စာဖောက်ချင် စိတ်ရှိတာဟာ အလွန်ယုတ်မာတယ်”

ဟု ငှက်ထောင်သမားက ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

သစ္စာဖောက်သူကို မည်သူကမျှ မချစ်မနှစ်သက်။

ဆင်များနှင့် လမင်း

မိုးခေါင်သောကာလ၌ ဆင်အုပ်တစ်အုပ်သည် ရေရရန် အတွက် အလွန်အခက်အခဲ ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ဆင်များသည် ရေအိုင်တစ်အိုင်ကို တွေ့သည်။ ထိုရေအိုင်အနီး၌ ယုန်များနေသည်။ ဆင်များက ရေအိုင်သို့ နေ့စဉ် အသွားအပြန်ပြုလုပ်ရာ ယုန်များကို နင်းမိလေသည်။ အချိန်အတော်ကြာလျှင် ဇာဆုံးသော ယုန်အရေအတွက်များလှသဖြင့် ယုန်တို့အစည်းအဝေးပြုလုပ်ကြရသည်။ ထိုကိစ္စကို အသေးစိတ်ဆွေးနွေးကြပြီးလျှင် ဤရေအိုင်ကို ဆင်များအသုံးမပြုဘဲ ရပ်စဲသွားအောင် ပြုလုပ်မည်ဟု ယုန်အိုကြီးတစ်ကောင်က တာဝန်ယူသည်။

ယုန်အိုကြီးက ကမူတစ်ခုပေါ်မှ စောင့်နေသည်။ ဆင်များချဉ်းကပ်လာသောအခါ ယုန်ကြီးက ဆင်ခေါင်းဆောင်ကို ပြောလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေခင်ဗျား၊ ကျွန်ုပ်ဟာ လမင်းမှ တမန်တော် ဖြစ်ပါတယ်။ ရေအိုင်ဟာ လမင်းရဲ့ ရေအိုင်ဖြစ်တယ်။ သင်တို့ ကြောင့် ဆုတ်ခွာနေကြရတဲ့ ယုန်များဟာ ဒီရေအိုင်ကို စောင့်ရှောက်သူများ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို လမင်းက သင်တို့ကို သိစေလိုပါတယ်”

“အဲဒါကို ကျွန်ုပ်တို့ မသိပါဘူး”

ဟု ဆင်ခေါင်းဆောင်က ဖြေသည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ အခုည သင်တို့လာတဲ့အခါမှာ ရေအိုင်ထဲမှာ လမင်းကို သင်တို့မြင်ရပါလိမ့်မယ်။ လမင်းဟာ ဒေါသဖြစ်လွန်း လို့ လှုပ်ရှားနေပါတယ်”

ထိုညတွင် ဆင်က ရေအိုင်သို့သွားသည်။ ရေထဲမှ လကို ဆင် ခေါင်းဆောင်မြင်သည်။ ရေမျက်နှာပြင် ဂယက်ထနေသဖြင့် ရေလှုပ်သလို လကလည်း လှုပ်နေသည်။ ဆင်ခေါင်းဆောင် သည် အလွန်ကြောက်လန့်သွားပြီး နောင်အခါ သူ၏ဆင်အုပ် ဤရေအိုင်သို့ မလာတော့ပါဟု ကတိပေးသွားလေသည်။

မသိတတ်သော စွဲလမ်းမှုက ခွန်အားကြီးသူကို ထိတ်လန့် စေတတ်သည်။

ကြောင်ကို ခြုံဆွဲခြင်း

ကြွက်အများနေသော အိမ်တွင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ကြောင်တစ်ကောင် ရှိသည်။ ကြွက်များ ညမှောင်သောအခါ၌ တွင်းမှထွက်လျှင်ပင် ကြောင်က ခုန်အုပ်၍ ဖမ်းယူခြင်းခံကြရသည်။ အပြင်မထွက်ဝံ့ကြသဖြင့် ကြွက်များမှာ စားရန်အစာရဖို့ ခက်ခဲနေသည်။ တစ်နေ့တွင် ကြွက်အားလုံးစုဝေးကြသည်။ ဤအခက်အခဲမှ လွတ်မြောက်ရန် နည်းလမ်းကို စဉ်းစားကြသည်။

ကြွက်ငယ်တစ်ကောင်က ဤသို့ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ လုပ်ရမှာကို ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ်။ လွယ်လွယ်ကလေးပါ။ ကြောင်ရဲ့လည်ပင်းမှာ ခြုံတစ်လုံး ဆွဲထားလိုက်ပါ။ ကြောင်လာတဲ့အခါ ခြုံက အသံမြည်လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ကြောင်ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိတာပေါ့။”

ထိုစကားကြားရလျှင် ကြွက်များဝမ်းသာ၍ တကျိကျိနှင့် အသံမြည်ကြသည်။ ထိုစဉ် ကြွက်အိုကြီးတစ်ကောင်က မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူက ကြောင်ရဲ့လည်ပင်းမှာ ခြုံဆွဲမှာလဲ” မည်သူမျှ ကြောင်၏လည်ပင်းကို ခြုံဆွဲ မပေးဝံ့ကြပါ။ အချို့အရာတို့မှာ အပြောလွယ်သည်။ အလုပ်နက်သည်။

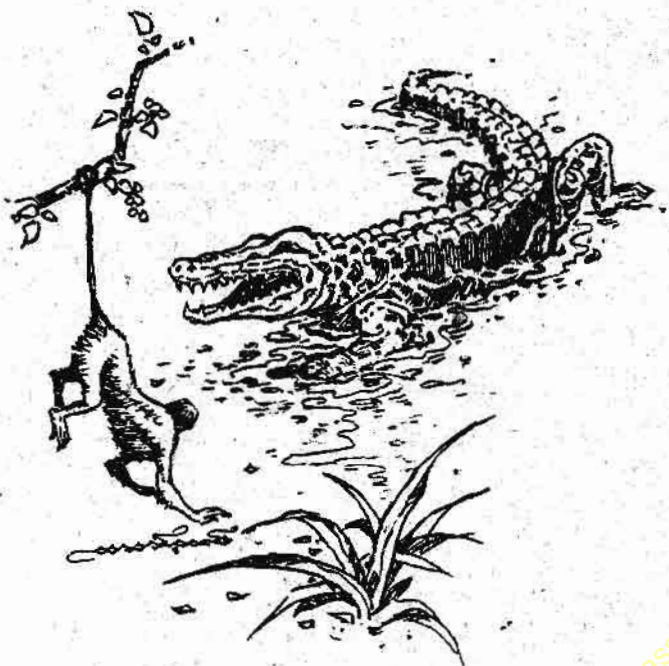
www.burmeseclassic.com

မိကျောင်းနှင့် မျောက်

မိကျောင်းမတစ်ကောင်မှာ အလွန်မကျန်းမမာ ဖြစ်နေသည်။ မျောက်၏အသည်းကို စားရမှ ထိုရောဂါပျောက်မည်ဟု ပြောကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိကျောင်းမ၏လင် မိကျောင်းသည် သူ့မယားစားရန်အတွက် မျောက်အသည်းရှာဖွေရန် ထွက်ခဲ့သည်။

မြစ်တစ်ခုသို့ မိကျောင်းရောက်လာသည်။ ကမ်းပါးပေါ်ရှိ သစ်ပင်ပေါ်တွင် ဆော့ကစားနေသည့် မျောက်တစ်ကောင်ကို မိကျောင်းမြင်လေသည်။

“မျောက်ကလေး၊ မင်းဟာ မြစ်ရဲ့ ဒီဘက်ကမ်းမှာပဲ မနေသင့်ဘူး” ဟု မိကျောင်းက ပြောလိုက်သည်။ “မြစ်ဟိုဘက်ကမ်းမှာ သစ်သီးတွေ ငှက်ပျောသီးတွေ ပိုများတယ်၊ မင်းက ငါ့ကျောပေါ်တက်စီးပြီး လိုက်မယ်ဆိုရင် ငါမင့်ကို ပို့ပေးပါ့မယ်”

မျောက်က သစ်ပင်ပေါ်မှဆင်းလာပြီး မိကျောင်းကျောပေါ် တက်ထိုင်သည်။ မိကျောင်းက မြစ်ကိုဖြတ်ကူးသည်။ သို့သော် မြစ်အလယ် ရောက်သောအခါ မိကျောင်းက ရပ်လိုက်ပြီး မိကျောင်းမမှာ မျောက်အသည်းစားရန် လိုသဖြင့် မျောက်ကို ရေနစ်၍သတ်မည်ဟု မိကျောင်းက ပြောလေသည်။

“ကျုပ်ကို ရေနစ်မသတ်ပါနှင့်” ဟု မျောက်ကပြောသည်။ “ကျုပ်ကို မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းပို့ပေးပါ။ မျောက်နှစ်ကောင်ရဲ့ အသည်းကို ပေးပါမယ်”

ထို့ကြောင့် မိကျောင်းက မျောက်ကို အခြားဘက်ကမ်းသို့ ဘေးကင်းစွာ ပို့ပေးသည်။ နာရီဝက်ခန့်ကြာသော် မျောက်သည် အရာဝတ္ထုကလေးနှစ်ခုကို ဂရုစိုက်ကိုင်လျက် ပြန်လာသည်။

“ဒီမှာ မျောက်နှစ်ကောင်ရဲ့ အသည်းပါ။ ခင်ဗျာ မိန်းမ ကျန်းမာလာလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် မျှော်လင့်ပါတယ်” ဟု မျောက် ကပြောသည်။

ထိုအရာဝတ္ထုကို မိကျောင်းက မယားဖြစ်သူ မိကျောင်းမ အား ပေးသည်။ မိကျောင်းမက စားပြီး မကြာခင် ကျန်းမာလာ သည်။ သို့သော် မိကျောင်းမသည် မျောက်အသည်းကို တကယ် မစားရချေ။ မိကျောင်းမ စားသောအရာမှာ သဖန်းသီးအခြောက် ဖြစ်သည်။ မိကျောင်းမ၏ ယုံကြည်စိတ်ကြောင့် ရောဂါပျောက် ကင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

လူအချို့မှာလည်း အလားတူပင် ဖြစ်တတ်သည်။

ရေဆာသော ကျီးငှက်

သေလုမတတ် ရေဆာနေသော ကျီးငှက်တစ်ကောင်သည် ရေအနည်းငယ်သာရှိသော ရေတကောင်းတစ်ခုကို တွေ့သည်။ ရေရှိရာသို့ ကျီးငှက်မမီသဖြင့် ရေမသောက်ရချေ။ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားသော်လည်း မရ။ ကျီးကအိုးကို ခွဲလိုက်လျှင် ရေရမည်ဟု စဉ်းစားသည်။ သို့သော် အိုးက ခိုင်ခံ့သဖြင့် ကျီးက မခွဲနိုင်ချေ။

အနီးအနားတွင် ကျောက်စရစ်ခဲများ ပြန့်ကျဲနေခြင်းကို ကျီးမြင်သည်။ ကျီးက ကျောက်စရစ်ခဲများကို စုယူသည်။ ထို့နောက် တစ်ခုပြီးတစ်ခု အိုးထဲသို့ထည့်သည်။ တကောင်းအိုးထဲမှ ရေသည် နှုတ်ခမ်းအထိ မြင့်တက်လာ၍ ကျီးငှက်ရေသောက်ရလေသည်။

လိုလျှင်ကြံဆ နည်းလမ်းရ၏။

ယုန်နှင့်ဆာလောင်သောလူကြီး

အိန္ဒိယလူမျိုးကလေးတို့က လပေါ်၌ ယုန်ရှိသည်ဟု ပြောကြသည်။ ယခုပုံပြင်မှာ လပေါ် ယုန်အရုပ်ထင်လာပုံအကြောင်း ဖြစ်သည်။

ရှေးအခါတုန်းက အိန္ဒိယပြည်တွင် တိရစ္ဆာန်များသည် ဉာဏ်ပညာရှိသည်၊ စကားပြောနိုင်သည်၊ လူများကဲ့သို့ ဖြစ်သည် ဟု ဆိုသည်။

ယုန်တစ်ကောင်၊ ခွေးအတစ်ကောင်၊ မျောက်တစ်ကောင်နှင့် ဖျံတစ်ကောင်ရှိသည်။ ထိုတိရစ္ဆာန်လေးကောင်က ဘုရား တရား အလွန်ကြည်ညိုကြသည်။ သူတို့သည် ဗာရာဏသီပြည်အနီး တောထဲမှာနေကြသည်။ သူတို့သည် တစ်ကိုယ်ကောင်း မဆန်ပေ။ သူတို့သည် လှူဒါန်းပြီး ဗြာဟ္မဏ လူမျိုးတို့လို ဥပုသ်စောင့်သည်။

တစ်ခုသော ညနေ၌ ဆင်းရဲသားတစ်ယောက် တောအတွင်း ဖြတ်လာရာ သစ်တုံးပေါ်တွင်ထိုင်လျက် ကမ္မဋ္ဌာန်းရှုနေသည့် ခွေးအကို တွေ့ရသည်။

“အို ... မိတ်ဆွေ၊ အလှူဒါနအဖြစ် ကျုပ်ကို အစာနည်းနည်းပေးပါ”

ဟု လူကြီးကပြောသည်။ ခွေးအက ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

“ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် လှူပါမယ်။ ကျုပ်ဂူထဲမှာ အသားရှိပါတယ် ယူပေးပါမယ်”

“ကျုပ် အသားမစားပါဘူး”

ဟု ပြောပြီး လူကြီးက ဆက်သွားသည်။

မကြာမီ စမ်းချောင်းအလယ် ကျောက်တုံးပေါ်၌ တရားထိုင် နေသော ဖျံကို လူကြီးတွေ့သည်။ လူကြီးက အစာတောင်းရာ ဖျံက ငါးဖမ်းပေးသည်။ သို့သော် လူကြီးက ငြင်းပယ်ပြီး ဆက်သွားသည်။

လူကြီးက မျောက်ကိုတွေ့သည်။ မျောက်က နောက်ခြေ တစ်ဖက်ဖြင့် သစ်ကိုင်းကိုချိတ်၍ တန်းလန်းနေရင်း တရားမှတ် နေခြင်း ဖြစ်သည်။ လူကြီးက အစာတောင်းရာ မျောက်က သရက်သီးခူးပေးသည်။ သို့သော် လူကြီးက သရက်သီးကိုလည်း မစားပေ။

နောက်ဆုံး၌ နှင်းရေစိုစွတ်သည့် မြက်တောထဲ၌ တရားစု မှတ်နေသော ယုန်ကို လူကြီးတွေ့သည်။

“မိတ်ဆွေ ကျွန်ုပ်ကို ပေးကမ်းစွန့်ကြဲပါ။ ကျွန်ုပ် ဆာ လောင်နေပါတယ်” ဟု လူကြီးက ပြောလိုက်သည်။

ယုန်မှာ ပေးစရာဟူ၍ မြက်သာရှိသည်။ မြက်ကိုပေး၍ လူကြီးအဖို့ အသုံးမကျ။ ငါ့ကိုယ်ကို ပေးမှပဲဟု ယုန်က စဉ်းစား သည်။ လှူဒါန်းလိုစိတ်ရှိသော ယုန်ကပြောလိုက်သည်။

“မီးမွှေးလိုက်ပါ။ မကြာခင် မိတ်ဆွေ စားစရာ ရပါလိမ့် မယ်”

ကျောက်တုံးပေါ်၌ လူကြီးက သစ်ကိုင်းများနှင့် မီးမွှေးလိုက်သည်။ မီးပုံနီရဲလာသောအခါ ယုန်က မီးထဲခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

သို့သော် ယုန်ကိုမီးမလောင်ပေ။ သူသည် အေးမြသော ကြာပန်းပေါ် ရောက်နေသလို ခံစားရသည်။ ယုန်က ခေါင်းမော့ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မီးထပ်ပြီး ထည့်လိုက်ပါဦး၊ ကျုပ်ကို မီးမလောင်ဘူး။”

သူတောင်းစားနှင့်တူသော လူကြီးသည် ရုတ်တရက် အရပ်မြင့်တက်သွားသည်။ သစ်ပင်များထက် မြင့်သွားသည်။ ရုပ်အသွင်ကလည်း တင့်တယ်လှသည်။

“အို ... စိတ်ထားမြင့်မြတ်တဲ့ ယုန်ကလေး၊ သင့်ရဲ့လှူဒါန်းလိုစိတ်ကို ကျွန်ုပ်စမ်းသပ်ကြည့်တာပါ။ သင့်ရဲ့သဒ္ဓါတရားက အကန့်အသတ်မရှိပါဘူး။ သင့်ရုပ်ပုံ ကောင်းကင်မှာ ထင်နေစေရပါမယ်။ ဒါမှ လူအများက သင့်ရဲ့စံနမူနာကို အမြဲသတိရကြပါလိမ့်မယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး လူကြီးက တောင်တစ်လုံးကိုဖဲ့ယူပြီး ညစ်လိုက်ရာ တောင်မှအရည်များ ထွက်လာသည်။ လူကြီးက တောင်ကို ကလောင်တံပြုလုပ်ပြီး၊ အရည်ကို မင်အဖြစ်သုံးကာ လဝန်းကြီးပေါ်၌ ယုန်အရုပ် ရေးဆွဲလိုက်လေသည်။

အိန္ဒိယကလေးများက လမင်းကြီးကို ညွှန်ပြပြီး ထိုအကြောင်း ပြောကြသည်။

မြေခွေးနှင့် သစ္စာရှိသောမြင်း

လယ်သမားတစ်ယောက်၌ မြင်းတစ်ကောင်ရှိသည်။ မြင်းကြီးသည် ကောင်းစွာ အလုပ်လုပ်၍ သခင်၏ ကျေးဇူးသိစွာကို သိသည်။ သို့သော် ယခုအခါ မြင်းကြီးမှာ အလွန်အိုမင်းပြီး အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် လယ်သမားက မြင်းကို အစားအစာ မကျွေးတော့ပေ။

“မင်းကို မလိုအပ်တော့ဘူး၊ ငါ့မြင်းစောင်းက မင်းထွက်ခွာ သွားပေတော့၊ မင်းဟာ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ထက်ပိုပြီး သန်စွမ်း လာမှပဲ မင်းကိုပြန်ပြီး ငါလက်ခံမယ်”

ဟု လယ်သမားကပြောသည်။

သနားစရာကောင်းသော မြင်းကြီးသည် စိတ်မချမ်းသာစွာ ဖြင့် တောထဲ၌ ဟိုလျှောက်သည်လျှောက် သွားနေသည်။ လေအေးတိုက်ခတ်ခြင်းနှင့် မိုးရွာခြင်းတို့မှ အကာအကွယ်ရအောင် ခိုလှုံစရာ ရှာဖွေနေသည်။ မကြာမီ မြေခွေးတစ်ကောင်နှင့်တွေ့သည်။ မြေခွေးက ပြောသည်။

“မိတ်ဆွေကြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ဘာ ဖြစ်လို့ ဒါလောက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရတာလဲ”

“ဒီလိုပါ၊ ကျုပ်နှစ်ပေါင်းများစွာ အလုပ်လုပ်ပေးခဲ့တာကို ကျုပ်သခင်က မေ့သွားပြီ။ ကျုပ် အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့လို့ သခင်က နှင်ထုတ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်ဟာ ခြင်္သေ့ထက်ပိုပြီး သန်စွမ်းလာမှပဲ သူက ပြန်ပြီး လက်ခံမယ်လို့ ပြောပါတယ်”

မြေခွေးက မြင်းကြီးကို စိတ်ဓာတ်မကျ အားမငယ်ဖို့ အား ပေးစကားပြောသည်။

“ကျုပ်ကူညီပါမယ်၊ ဒီနေရာမှာ လှဲနေပါ၊ ခြေလက်ဆန့်ပြီး တောင့်တင်းနေပါ၊ သေနေတဲ့ဟန်ဆောင်ပါ”

မြေခွေးပြောသည့်အတိုင်း မြင်းက လိုက်နာဆောင်ရွက် သည်။

အနီးအနားရှိ ဂူအတွင်းနေသော ခြင်္သေ့ထံသို့ မြေခွေးက သွားပြီး ဤသို့ပြောသည်။

“ဟိုဘက်နားမှာ မြင်းတစ်ကောင်သေနေပါတယ်။ ကျုပ်နှင့် လိုက်ခဲ့ပါ၊ ခင်ဗျား အစားကောင်းကောင်း စားရမှာပေါ့။”

ခြင်္သေ့သည် အလွန်သဘောကျသွားပြီး ချက်ချင်းလိုက်သွား သည်။ မြင်းဆီရောက်သောအခါ မြေခွေးကပြောသည်။

“ဒီနေရာမှာဆိုရင် ခင်ဗျားအေးအေးဆေးဆေး စားရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ပြောပြမယ်။ မြင်းအမြီးနှင့် ခင်ဗျားကို ခိုင်ခိုင် ချည်ပေးမယ်။ ခင်ဗျားကို ဆွဲယူသွားပြီး ဟိုကျတော့ ခင်ဗျား စိတ်တိုင်းကျ အေးအေးဆေးဆေး စားရတာပေါ့။”

ထိုအကြံကို ခြင်္သေ့ သဘောကျသည်။ ထို့ကြောင့် ခြင်္သေ့က လဲလျောင်းပေးပြီး မြေခွေးအား ချည်နှောင်စေသည်။ သို့သော် မြေခွေးက ခြင်္သေ့၏ ခြေနှစ်ဘက်ကိုပါ ရော၍ချည်နှောင်သည်။ ခြင်္သေ့ရုန်းထွက်၍ မလွတ်နိုင်အောင် အားရှိသမျှ ခိုင်မြဲအောင် ချည်နှောင်သည်။ ချည်နှောင်ပြီးသောအခါ မြေခွေးက အော်ပြော လိုက်သည်။

“ပြေး ... မြင်းအိုကြီး ထပြေး”

မြင်းကြီးက ခုန်ထလိုက်ပြီး တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွား သည်။ ခြင်္သေ့သည် မြင်းနောက်မှ တန်းလန်းပါသွားသည်။ ခြင်္သေ့ကဟိန်းသည်၊ အော်မြည်သည်၊ တောတွင်းရှိ ငှက်များမှာ လန့်ဖျပ်ပြီး အဝေးသို့ ပျံပြေးကြလေသည်။ ခြင်္သေ့အော်မြည် ခြင်းကို အရေးမထားဘဲ မြင်းကြီးက သူ၏သခင်အိမ်အရောက် ပြေးလေသည်။

“ဒီမှာ ခြင်္သေ့ပါ သခင်၊ ကျုပ် ယူဆောင်လာပါတယ်” ဟု မြင်းကြီးက ပြောလိုက်သည်။

မြင်းကြီးကို ယခုလို မြင်လိုက်ရသောအခါ လယ်သမားမှာ သနားကရုဏာစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“မင်း မြင်းစောင်းထဲမှာပဲ နေပါကွယ်၊ မင်းကိုစောင့်ရှောက် ပြုစုပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

နတ်သမီး၏လက်စားချေခြင်း

ရောမမြို့အပြင်ဘက် ကွင်းပြင်ထဲ၌ သိုးများ မြက်စားနေကြသည်။ သိုးကျောင်းသမား အဘိုးအိုသည် သိုးများကို စောင့်ကြည့်ရင်း ပလွေမှုတ်နေသည်။ ပလွေသံမှာ အလွန်ချိုသာသည်။ အလွန်လှသော နတ်သမီးတစ်ပါးလာ၍ ပလွေသံကို နားထောင်သည်။

နတ်သမီးက သိုးကျောင်းသားကို ပြောသည်။

“ရှင်က ကျွန်မကိုလက်ထပ်ပြီး ပလွေမှုတ်ဖြေဖျော်မလား၊ ကျွန်မရဲ့ ရဲတိုက်က မြေအောက်မှာရှိပါတယ်”

“လက်ထပ်ပါမယ်၊ လက်ထပ်ပါမယ်၊ ချစ်စရာ မိန်းမပျိုရယ်” ဟု သိုးကျောင်းသားက ပြောသည်။

နတ်သမီးက သိုးကျောင်းသားကို လက်စွပ်တစ်ကွင်း ဝတ်ပေးသည်။ သိုးကျောင်းသားအဘိုးအိုသည် ချက်ချင်းပင် ချောမောသည့် လူပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မင်းသားတို့ အသုံးပြုသော ဝတ်ရုံတစ်ခုလည်း ခြံလျက်ဖြစ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ပထမရောမမြို့ထဲသွားပြီး ကျုပ်မိတ်တွေများကို နှုတ်ဆက်ပါဦးမယ်” ဟု သိုးကျောင်းသားက ပြောသည်။

နတ်သမီးက သူ့ကို ရွှေရထားကြီးပေးသည်။ ရထားကြီး၌ အဖြူရောင်မြင်း ၁၂ ကောင် တပ်ဆင်ထားသည်။

သိုးကျောင်းသားက မြင်းရထားဖြင့် ရောမမြို့ထဲ ဝင်သွားသောအခါ အိတလီပြည် ဘုရင်မကိုတွေ့သည်။ ဘုရင်မက သိုးကျောင်းသားကို နန်းတော်အတွင်း ဖိတ်ခေါ်သည်။

ဘုရင်မက သူ့ကိုချစ်ကြောင်း သိုးကျောင်းသားသိသည်။ သူက ဘုရင်မနှင့် လက်ထပ်ပြီး အိတလီပြည်၏ ဘုရင်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်သည်။ နတ်သမီးကို လက်လွှတ်လိုက်မည်။ ထို့ကြောင့် သူနှင့်ဘုရင်မ နှစ်ဦးတည်းသာရှိသောအခါ သူက ဒူးထောက် ထိုင်လိုက်ပြီး ဘုရင်မ၏လက်ကို ကိုင်လိုက်ပြီး ပြောပြသည်။

“ကျုပ်ကို လက်ထပ်ပါအချစ်ရယ်၊ အိတလီပြည်ကို အုပ်ချုပ်ရာမှာ ကျုပ်က ကူညီပါမယ်”

သို့သော် သူက ထိုစကားပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် အသက်ကြီး အရပ်ဆိုး၍ ဆင်းရဲစုတ်ပြစ်သော သိုးကျောင်းသား ပြန်ဖြစ်သွားလေသည်။

“အလို၊ ဒီသူတောင်းစားက ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ၊ သူ့ကို ကြာပွတ်နဲ့ရိုက်ပြီး နှင်ထုတ်လိုက်စမ်း”

ဟု ဘုရင်မက အော်ပြောလိုက်လေသည်။

အမှုထမ်းများက သိုးကျောင်းသားကို ရိုက်ထုတ်လိုက်ကြသည်။ သူက မြို့ပြင်စားကျက်သို့ ပြန်သွားသည်။ နတ်သမီးကို ရှာဖွေသည်။ သို့သော် နတ်သမီးက သူ့ထံမလာတော့။ ထို့ကြောင့် သူသည် သိုးကျောင်းသားအဖြစ်နှင့်သာ နေရတော့သည်။

ခြင်္သေ့များ၏ အရှင်သခင်

တစ်ခါက အာဖရိကတိုက် ယူဂန္ဒာပြည်သို့ သွားရောက်နေ ထိုင်သူ လူစီမ်းတစ်ဦးက မြည်းတစ်ကောင်ကို ယူဆောင်သွား သည်။ တစ်ခုသော နံနက်၌ မြည်းက တောထဲထွက်ပြေးသွား သည်။ မြည်းက ကျယ်လောင်စွာဖြင့် အချိန်ကြာမြင့်စွာ မြည်ဟီး ရာ ခြင်္သေ့တစ်ကောင် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ခြင်္သေ့က ခုန်ထ လိုက်ပြီး မြည်းကိုအံ့ဩစွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ယခင် မမြင် ဖူးသော နားရွက်ရှည်နှင့် အကောင်ကို တိုက်ခိုက်လျှင် အန္တရာယ် ဖြစ်မလားဟု ခြင်္သေ့ကစဉ်းစားသည်။

“သင် ဘယ်သူလဲ” ဟု ခြင်္သေ့က မေးလိုက်သည်။

“ခြင်္သေ့များရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်တယ်။ ကျုပ် စိန်ခေါ်တဲ့ အသံကို သင်မကြားဘူးလား။”

ဟု မြည်းက ဝင့်ကြားစွာ ပြန်ပြောသည်။

“ကြားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ တိုက်ခိုက်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ကျုပ်တို့ ပူးပေါင်းပြီး တခြားသတ္တဝါတွေကို အနိုင်ယူတာပေါ့။”

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ကောင် အတူတူထွက်ခွာသွားကြသည်။ မြစ်ချောင်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်။ မြစ်ကို ခြင်္သေ့က ခုန်ကျော်

ကလေးတို့အကြိုက် အသိအလိမ္မာ အတွေးအခေါ်နှင့် ...

သွားသည်။ သို့သော် မြည်းမှာ ကိုးယိုးကားယားနှင့် ကူးခတ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ သင် မကူးနိုင်ပါကလား။”

ဟု ခြင်္သေ့က ပြောသည်။

“မကူးနိုင်ဘူး ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ဟာ ဘဲတစ်ကောင်လို ရေကူးနိုင်တယ်။ ကျုပ်အမြီးနှင့် ဧရာမငါးကြီးတစ်ကောင် ဖမ်းထားတာကို သင်မမြင်ဘူးလား။ ငါးကြီးက ကျုပ်ကို ရေအောက်ဆွဲနှစ်လှမတတ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သင်ကစိတ်မရှည်လို့ ကျုပ် ငါးကြီးကို လွှတ်လိုက်တယ်”

မကြာမီ သူတို့နံရံတစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်။ နံရံတံတိုင်းကို ခြင်္သေ့က ခုန်ကျော်သွားသည်။ မြည်းက ခုန်လိုက်ရာ ရှေ့ပိုင်းက တံတိုင်းပေါ်ရောက်ပြီး တန်းလန်းတင်နေသည်။

“သင် ဘာလုပ်နေတာလဲ” ဟု ခြင်္သေ့ကမေးသည်။

“သင် မမြင်ဘူးလား” ဟု မြည်းကပြန်မေးသည်။ “ကျုပ်ကိုယ်အလေးချိန်ကို ချိန်ကြည့်နေတာ၊ ကျုပ်ကိုယ်ရဲ့ ရှေ့ပိုင်းဟာ နောက်ပိုင်းလောက် လေးသလားဆိုတာကို သိချင်လို့”

မြည်းက အတင်းအားစိုက် ရုန်းကန်တက်ပြီးမှ တံတိုင်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်လေသည်။ ခြင်္သေ့က ပြောလိုက်သည်။

“သင့်မှာ ခွန်အားမရှိဘူး၊ သင့်ကို ကျုပ်တိုက်ခိုက်မယ်”

“သင်က တိုက်ခိုက်ချင်ရင် တိုက်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ပထမဦးဆုံး အားစမ်းကြစေးတာပေါ့။ ကျုပ်တစ်ကောင်တည်းဆိုရင် ကျုပ်ဘယ်တော့မှ တံတိုင်းကို မခုန်မကျော်ဘူး၊ တံတိုင်းကို ဖြိုပစ်တာပဲ။ သင်က တံတိုင်းဖြိုဖျက်တာကို ကျုပ်ကြည့်ချင်ပါတယ်”

ခြင်္သေ့က တံတိုင်းကို လက်ဖြင့် ပြင်းထန်စွာ ပုတ်ခတ်သည်။ တံတိုင်းမပြိုဘဲ ခြင်္သေ့လက်မှာသာ ပေါက်ကွဲစုတ်ပြတ် ဒဏ်ရာရသဖြင့် ခြင်္သေ့မှာ ရပ်ဆိုင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် မြည်းက သံခွာတပ်ထားသော ခွာဖြင့် တံတိုင်းကို ကန်ကျောက်သည်။ တံတိုင်းမှာ ဟောင်းအိုနေပြီဖြစ်သဖြင့် ပြိုကျသွားလေသည်။

“အလိုလေး သင်ဟာ အလွန်သန်စွမ်းတာပဲ” ဟု ခြင်္သေ့က ပြောလိုက်သည်။ “သင့်ကို ခြင်္သေ့များရဲ့ အရှင်သခင်လို့ ကျုပ် အသိအမှတ် ပြုပါတယ်”

နောက်နေ့၌ ယူဂန္ဓာပြည်၌ရှိသော ခြင်္သေ့အားလုံး စုဝေးသည်။ ၎င်းတို့ကို မြည်းကခေါင်းဆောင်ပြီး လျှို့မြောင်တစ်ခုဆီသို့ သွားကြသည်။ လျှို့မြောင်တစ်လျှောက်တွင် ဆူးပင်များ ပေါက်နေသည်။

“အို ... အဲဒီကိုမသွားပါနှင့်၊ ကျုပ်တို့ကို ဆူးစူးပါလိမ့်မယ်” ဟု ခြင်္သေ့များက အော်ပြောသည်။

“ဟင် ... မင်းတို့ဟာ ပျော့ညံ့တဲ့ သတ္တဝါတွေပဲ။ ငါ့ကို ကြည့်စမ်း” ဟု မြည်းကပြောလိုက်သည်။

ခြင်္သေ့များက အံ့ဩစွာကြည့်နေစဉ် မြည်းက ဆူးရွက်ဆူးပင်များကို စားပစ်လိုက်လေသည်။ မြည်းသည် ခြင်္သေ့အားလုံး၏ အရှင်သခင် ဖြစ်သွားသည်။ မြည်းက သားကောင်ကို မစားသဖြင့် လည်း ခြင်္သေ့တို့က မြည်းကို အရှင်သခင်အဖြစ် ပို၍သဘောကျကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ထမင်းစားပွဲ

လူရွယ်တစ်ယောက်က ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားရာ စားပွဲတစ်ခု၌ ထမင်းစားရန် ထိုင်နေကြသော ဆိုင်ရှင်၊ သူ၏ဇနီး၊ သူ၏သားနှစ်ယောက်နှင့် သမီးနှစ်ယောက်တို့က လူရွယ်ကို ဝင်ရောက်ထမင်းစားရန် ဖိတ်ခေါ်ကြသည်။

စားပွဲပေါ်၌ ခိုကြော်ငါးကောင်နှင့် ကြက်ကြော်တစ်ကောင်ရှိသည်။ ဧည့်သည် လူရွယ်ကို ခွဲဝေပေးပါဟု ဆိုင်ရှင်လူကြီးက ပြောသည်။ လူရွယ်က ခိုတစ်ကောင်ကို သားနှစ်ယောက်စားရန် ပေးသည်။ နောက်ခိုတစ်ကောင်ကို သမီးနှစ်ယောက်စားရန် ပေးသည်။ နောက်ထပ် ခိုတစ်ကောင်ကို ဆိုင်ရှင်နှင့်ဇနီး စားရန် ပေးသည်။ ကျန်သော ခိုနှစ်ကောင်ကို လူရွယ်က ယူစားသည်။

ထိုသို့ခွဲဝေသည်ကို အိမ်ရှင်မိသားစု အံ့သြသွားသည်။ သို့သော် ခိုကိုစားလိုက်ကြပြီး ကုန်သွားသောအခါ ကြက်ကြော်ကို ခွဲဝေခိုင်းသည်။ ခိုင်းသည့်အတိုင်း လူရွယ်က ကြက်ကြော်ကို ခွဲဝေပေးလေသည်။

ကြက်ခေါင်းကို ဆိုင်ရှင်လူကြီးနှင့် ဇနီးတို့ကို ပေးလိုက်သည်။ ခြေထောက်တစ်ချောင်းစီကို သားနှစ်ယောက်အား ပေးသည်။ တောင်ပံတစ်ခုစီကို သမီးနှစ်ယောက်ကိုပေးသည်။ ကြက်၏ ကိုယ်လုံးပိုင်းကို လူရွယ်ကယူ၍ စားသည်။

www.burmeseclassic.com

လူရွယ်အား အဘယ်ကြောင့် ဤနည်းဤပုံ ခွဲဝေပေးရ သနည်းဟု ဆိုင်ရှင်လူကြီးက မေးမြန်းလေသည်။

“ညီမျှအောင် အကောင်းဆုံးနည်းနှင့် ကျွန်တော် ဝေခြမ်းပေး တာပါပဲ” ဟု လူရွယ်က ပြောပြသည်။ “ခင်ဗျားရယ်၊ ခင်ဗျား ဇနီးရယ်၊ ခိုတစ်ကောင်ရယ်ဆိုတော့ သုံးဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျာ သားနှစ်ယောက်နှင့် ခိုတစ်ကောင်ဆိုတော့လည်း သုံးဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျာသမီးနှစ်ယောက်နှင့် ခိုတစ်ကောင်ဟာလည်း သုံးပါပဲ။ ကျွန်တော်နှင့် ခိုနှစ်ကောင်ဆိုတော့လည်း သုံး အတူတူပါပဲ။

“ကြက်ကြော်ကို ဝေတဲ့အခါမှာ ကြက်ခေါင်းကို ခင်ဗျားနှင့် ဇနီးတို့ကို ပေးပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ဟာ ဒီအိမ်ရဲ့ခေါင်းဆောင် ဖြစ်လို့ပါ။ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ခင်ဗျာ သားနှစ်ယောက်ကို ပေးပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့က အိမ်ကို ထောက်ပံ့ကူညီသူတွေ ဖြစ်လို့ပါပဲ။ တောင်ပံနှစ်ဘက် ကို သမီးနှစ်ယောက် ပေးပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ ဟာ အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင် တောင်ပံပေါက်သလို ဒီအိမ်က ပျံပြီး ထွက်ခွာသွားကြမှာမို့လို့ ဖြစ်ပါတယ်”

“ကြက်ရဲ့ကိုယ်လုံးပိုင်းကို ကျွန်တော်ယူပါတယ်။ ဘာပြုလို့ လဲဆိုတော့ ကိုယ်လုံးပိုင်းက လှေကြီးနှင့်တူလို့ပါ။ လှေကြီးစီးပြီး ကျွန်တော် ဒီကိုလာခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ လှေစီးပြီး ကျွန်တော့် မြို့ရွာကို ပြန်မယ်လို့လည်း မျှော်လင့်ထားပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ပါပဲ”

www.burmeseclassic.com

ဆန်းကြယ်သောရုပ်ပုံ

ဂျပန်ကျေးရွာကလေးတစ်ရွာမှာ “မှန်” ဟူသော စကားကို မကြားဖူးချေ။ မှန်ကြည့်ခြင်းကို နားမလည်ပေ။ ရွာမှ မိန်းမပျို တို့သည် သူတို့မျက်နှာပုံပန်း မည်သို့ရှိသည်ကို မသိ။ မိန်းမပျို တို့၏ ချစ်သူတို့ ပြောပြသမျှသာ နားလည်ရသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ရွာသားတစ်ယောက်သည် လမ်းခရီးမှ အိတ်ဆောင်မှန်ငယ်ကလေးတစ်ခု ကောက်တွေ့သည်။ ရွာသား ၏အမည်မှာ ကီကီဇွန်း ဖြစ်သည်။ သူ့တစ်သက်၌ မှန်ကို ဤတစ်ကြိမ်သာ တွေ့ဖူးသည်။ သူက မှန်ကြည့်လိုက်သည်။ အညှီရောင်မျက်နှာတစ်ခု၊ မျက်လုံးနက်နက်နှင့် မှန်ထဲ မြင်တွေ့ ရလေရာ သူသည် အလွန်အံ့ဩသွားသည်။

“ဒါဟာ ကွယ်လွန်ခဲ့တဲ့ ငါ့အဖေရဲ့ မျက်နှာပုံပဲ။ သူ့မျက်နှာ ပုံက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီမှာ ပေါ်လာတာလဲ။ တစ်ခုခုများ နိမိတ် ပြုပြီး သတိပေးတာလား။”

သူက မှန်ကလေးကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ထုပ်ပြီး အိတ်ထဲ ထည့်၍ ယူခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်သောအခါ မှန်အထုပ်ကလေးကို ပန်းအိုးထဲထည့်ကာ ဝှက်ထားသည်။ မှန်အကြောင်း သူ့မိန်းမ အား ပြောမပြ။ မိန်းမတွေဟာ စပ်စုတယ်၊ စကားများလာယ် ဟု သူက ယူဆသည်။

ရက်အတော်ကြာမျှ သူစိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ မှန်ထဲမှ ရုပ်ပုံကိုသာ အချိန်ရှိသမျှ တွေးနေမိသည်။ လုပ်ကိုင်နေသည့် အလုပ်ကို ခဏရပ်ကာ အိမ်ထဲဝင်၍ မှန်ကြည့်တတ်သည်။

ထုံးစံအားဖြင့် ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက်ဆိုလျှင် မယားကို ဖွင့်ပြောတိုင်ပင်သည့် အလေ့အထရှိသည်။ မယားဖြစ်သူ လီလီဇီက သူ့လင်အမူအရာ ထူးခြားနေခြင်းကို သတိပြုမိပြီး အသာအကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ လင်ဖြစ်သူက အိမ်၌ တစ်ယောက်တည်း နောက်ချန်၍ နေတတ်သည်။ သူမက အသာစောင့်ကြည့်သော်လည်း ထူးခြားချက်ကို မတွေ့ရချေ။

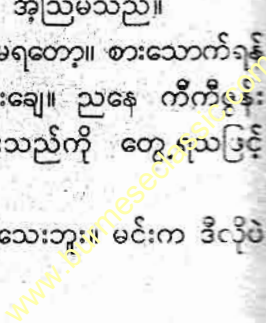
တစ်နေ့၌ သူမက ဖြုန်းခနဲအိမ်ထဲဝင်လာရာ လင်ဖြစ်သူက ပန်းအိုးပြန်ချထားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ယောက်ျား အပြင်သွားသောအခါ သူမက ပန်းအိုးထဲရှာကြည့်ရာ မှန်ကိုတွေ့၍ ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် အကြောင်းမှန် ပေါ်ပေါက်လာသည်။

မှန်ထဲကြည့်လိုက်သောအခါ မိန်းမတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို မြင်ရသည်။ သူမက လင်ဖြစ်သူသည် ရိုးသားဖြောင့်မတ်သည်။ သူမကို အလွန်ချစ်သည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

မိန်းမက အလွန်ဒေါသဖြစ်ပြီး မှန်ထဲကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုမျက်နှာက မှန်ထဲမှ ပြန်ကြည့်သည်။ ဒီမျက်နှာမျိုးကို သူ့လင်က နှစ်သက်စွဲလမ်းခြင်းကို မိန်းမက အံ့သြမိသည်။

သူမသည် တခြားဘာကိုမျှ သတိမရတော့။ စားသောက်ချိန်အတွက် ထမင်းဟင်းပင် ချက်မထားချေ။ ညနေ ကီကီဖုန်းပြန်လာသောအခါ ညစာချက်မထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့သြသွားသည်။

“လက်ထပ်တာမှ တစ်နှစ်မပြည့်သေးဘူး။ မင်းက ဒီလိုပဲ

ပြုမူရသလား လီလီဇီ။ ဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ဟုတ်လား။ ကျုပ်ပန်းအိုးထဲ ရှက်ဝှက် ထားတဲ့ ရုပ်ပုံအဓိပ္ပာယ်လား၊ ရော့ဒီမှာ ရှင်သာတန်ဖိုးထားပြီး သိမ်းထား။ ကျုပ် မလိုချင်ဘူး”

“ငါတော့ နားမလည်ဘူး”

“ရှင်နားမလည်ဘူး ဟုတ်လား၊ ကျုပ်တော့ နားလည်ပါတယ်။ ရှင်က သဘောကောင်းတဲ့ ကိုယ့်မယားထက် မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုးနှင့် ရုပ်ပုံထဲက မိန်းမကို ပိုပြီးကြိုက်တာပဲ”

“လီလီဇီ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ အဲဒီထဲက ရုပ်ပုံဟာ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ငါ့အဖေရဲ့ရုပ်ပုံ၊ လမ်းကကောက်တွေ့လို့ သိမ်းထားတာ”

“ကြားကြရဲ့လားတော်၊ ကျုပ်ကို မိန်းမမျက်နှာနှင့်ယောက်ျားမျက်နှာကို ခွဲခြားမသိဘူးလို့ ပြောချင်တာပေါ့”

လီလီဇီက ပို၍ ဒေါသဖြစ်ကာ အော်ပြောသည်။

အခြေအနေက ပြင်းထန်ဆိုးဝါးလာသည်။ သူတို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေခဲ့ကြသည်တို့မှာ ဆန်းကြယ်သော ရုပ်ပုံကြောင့် လုံးဝပျက်စီးတော့မလို ဖြစ်ရသည်။

မယားက သူ့ကို ဖောက်ပြန်သည်ဟု စွပ်စွဲသောကြောင့် ကိကီဇွန်းက အလွန်ဒေါသဖြစ်သည်။ ရုပ်ပုံမှာ မိန်းမပုံ မဟုတ်၊ သူ့ဖခင်၏ ရုပ်ပုံသာဖြစ်သည်။ သူမမှားနိုင်ပေ။

လင်မယားနှစ်ယောက် ဆူညံစွာ စကားများကြရာ လမ်းမှ ဖြတ်သွားသော ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ကြားလေသည်။ ဘုန်းကြီးက ရပ်၍နားထောင်သည်။ ဆက်ပြီး ရန်မဖြစ်ရအောင် ဖြန်ပျေသင့်သည်ဟု ဘုန်းကြီးက တွေးသည်။ မဖြစ်လောက်သော

www.burmeseclassic.com

အကြောင်းနှင့် စကားများကြသည်ဟု ထင်သည်။ ဘုန်းကြီးက တံခါးပေါက်မှ ခေါင်းပြုကြည့်ကာ လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“ဟဲ့ကလေးတို့၊ ဘာကိုစိတ်ဆိုးပြီး ငြင်းခုံနေကြတာလဲ”

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့မယား ရူးနေပါတယ်”

“မိန်းမဆိုတာ ဒီလိုချည်းပါပဲ။ အနည်းနှင့်အများ ရူးကြတာ ချည်းပါပဲ။ ခြောက်ပြစ်ကင်း မိန်းမကို ရလိမ့်မယ်လို့ မင်းမျှော်လင့် တာဟာ မှားတာပေါ့။ ဒေါသဖြစ်တာ အလကားပဲ”

“တပည့်တော်မရဲ့ ယောက်ျားမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ပုံ ရှိပါတယ်။ အဲဒါကို သူက ပန်းအိုးထဲမှာ ဝှက်ထားပါတယ်”

“မိန်းမပုံ မရှိဘူးဆိုတာ ကျိန်ဆိုပြီး ပြောရဲ့ပါတယ်။ ကွယ်လွန်ခဲ့တဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ ဖခင်ပုံပါ”

“ကိုင်း၊ အဲဒီပုံ ကျုပ်ကိုပြစမ်းပါ” ဟု ဘုန်းကြီးကပြောသည်။

ဘုန်းကြီးက မှန်ကလေးယူ၍ စိတ်အားထက်သန်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။ ဘုန်းကြီးက မှန်ကလေးကို ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုပြီး ဖျောင်းဖျသော အသံဖြင့်ပြောသည်။

“ကလေးတို့ စိတ်ပြေကြ။ ရန်မဖြစ်ဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်းနေထိုင်ကြပါ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး မှားတယ်။ ဒီရုပ်ပုံက သူတော်စင် သူတော်မြတ်ဘုန်းကြီးပုံဖြစ်တယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ မျက်နှာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ မင်းတို့မှားသလဲ မသိပါဘူးကွယ်”

လင်မယားကို ဘုန်းကြီးက မေတ္တာပို့ပြီး မှန်ကလေးကို ယူ၍ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ကျောင်းမှ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများနှင့်အတူ မှန်ကလေးကို သိမ်းဆည်းထားမည် ဖြစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

၂၁

ကော်ဇောပျံ

ရှေးအခါက ဘုရင်တစ်ပါးတွင် လှပသော သမီးပျိုတစ်ယောက်ရှိ၏။ နေပြည်တော်အတွင်းရှိ အောက်တန်းစား အလုပ်သမားမှ များမတ်ကြီးတို့အထိ မင်းသမီးကို ချစ်ကြသည်။ သို့သော် ဘုရင်ကြီး သဘောကျသည့် အထက်တန်းစားထဲမှ လူရွယ်သုံးယောက်ရှိသည်။ သူတို့ထဲမှ တစ်ဦးဦးနှင့်သာ သမီးတော်ကို လက်ထပ်ပေးမည်ဟု ဘုရင်ကြီးက ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သုံးယောက်ထဲမှ မည်သူ့ကို သဘောအကျဆုံးဟု ဘုရင်ကြီး မဆုံးဖြတ်နိုင်။ သမီးတော်ကိုလည်း ရွေးချယ်ခွင့်မပေး။

ထို့ကြောင့် ဘုရင်ကြီးက လူရွယ်သုံးဦးကိုခေါ်၍ ပြောသည်။

“လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် ဆက်လက်စိတ်ရှုပ်မခံနိုင်တော့ဘူး။ မိလူတင်ရယ်၊ ဘူကာရှင်ရယ်၊ ဂိုအိကို

ရယ် မင်းတို့သုံးယောက်ထဲက ဘယ်သူနှင့် အသင့်တော်ဆုံးလဲ ဆိုတာကိုပဲ အမြဲစဉ်းစားနေရတော့ ကျုပ်အိပ်မပျော်ဘူး၊ အလုပ်လည်း မလုပ်နိုင်ဘူး၊ စစ်တုရင်လည်း မကစားနိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ်တို့ ဒီလိုစီမံကြရအောင်။ မင်းတို့အားလုံး တစ်နှစ်ကြာ ခရီးသွားကြ၊ အကောင်းဆုံး ပစ္စည်းတစ်ခုခုယူပြီး ပြန်လာတဲ့ သူနဲ့ သမီးတော်ကို လက်ထပ်ပေးစားမယ်”

ထိုသူသုံးယောက်မှာ ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သလို မိတ်ဆွေများလည်း ဖြစ်ကြသည်။ သုံးယောက်က ဘုရင်ကြီးနှင့် မင်းသမီးကို ဦးညွတ် အလေးပြုပြီး သူတို့အချင်းချင်း အလေးပြုနှုတ်ဆက်ပြီး ခရီးထွက် သွားကြသည်။

မိလူတင် ခရီးသွား၍ လအနည်းငယ်ရှိလျှင် ဂျစ်ပစီလူမျိုး တစ်ဦးနှင့်တွေ့သည်။ ဂျစ်ပစီရောင်းသော ထူးဆန်းသည့် မှန် ပြောင်းကို သူဝယ်ယူလိုက်သည်။ မိမိမြင်လိုသူကို စိတ်ထဲက မှန်းပြီး မှန်ပြောင်းကြည့်လျှင် ထိုသူကို ချက်ချင်းမြင်ရသည်။ ဤနည်းဖြင့် သူကကြည့်ရာ အုန်းပင်အောက် တဲတစ်ခုအတွင်း ထိုင်နေသော ဘူကာရှင်ကို မြင်ရသည်။ မိလူတင်က ထိုနေရာ သွား၍ ဘူကာရှင်နှင့် တွေ့ဆုံသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ကြပြီး အပြန်အလှန် မေးမြန်းစုံစမ်းကြရာ ဘူကာရှင်က သူ့ကော်စောကို ပြသည်။ ကော်စောက ပျံနိုင်သဖြင့် သွားလိုရာသို့ စီးသွားနိုင်သည်။ ထို့နောက် မှန်ပြောင်းဖြင့်ကြည့်ပြန်ရာ သဲကန္တာရအတွင်း ဘူ လားအုတ်စီး၍ သွားနေသူ ဂိုအိကိုအား မြင်ရသည်။

“သူ့ဆီသွားတွေ့ရအောင်”

ဟု ဘူကာရှင်ကပြောသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ကော်ဇောပျံ စီးသွားရာ ထိုနေရာသို့ ချက်ချင်း ရောက်သွားသည်။ အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်ကြပြီး ဂိုအိကိုက သူရသည့် ပစ္စည်းကိုပြသည်။ ဆေးဘူးကလေး ဖြစ်၏။ မည်သည့်ရောဂါကိုမဆို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသနိုင်သည်။ သေသူကိုပင် ပြန်ရှင်အောင် ပြုလုပ်နိုင်သည်။

မိလူတင်က မှန်ပြောင်းဖြင့်ကြည့်ပြီး အော်ပြောလိုက်သည်။

“ညီအစ်ကိုတို့ မင်းသမီးကလေး အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲလျောင်း နေတာ မြင်ရပါတယ်၊ နှင်းလိုဖြူနေတယ်၊ ရံရွေ့တော်တွေက ဘေးမှာရပ်ပြီး ငိုနေကြတယ်”

“ရောဂါပျောက်ကင်းအောင် ကျုပ် ကုသနိုင်တယ်”

ဟု ဂိုအိကိုက ပြောသည်။

“မင်းသမီးထံ ချက်ချင်းရောက်အောင် ကျုပ်ပို့ပေးမယ်”

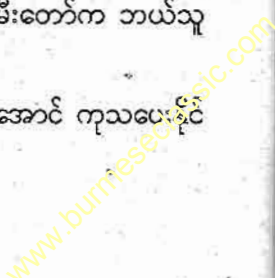
ဟု ဘူကာရှင်က ပြောလိုက်သည်။

မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် သူတို့သုံးယောက် နန်းတော် အတွင်း ဝင်ရောက်သွားသည်။ ဘုရင်ကြီးမှာ မှိုင်လျက်ထိုင်နေ လေသည်။ ဘုရင်ကြီးက သူတို့ကို ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“မောင်တို့ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ၊ သမီးတော်က ဘယ်သူ နှင့်မျှ လက်မထပ်နိုင်တော့ဘူး”

“ကျွန်တော်မျိုးက ရောဂါပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးနိုင် ပါတယ်”

ဟု ဂိုအိကိုက ပြောလိုက်သည်။

ကလေးတို့အကြိုက် အသိအလိမ္မာ အတွေးအခေါ်နှင့် ...

သူက ဆေးနှင့် မင်းသမီး၏ နှုတ်ခမ်းကို ထိလိုက်ရာ ချက်ချင်းပင် မင်းသမီးက ထထိုင်သည်။ ယခင်တုန်းကထက်ပင် လန်းဆန်းသည်။

“မင်းသမီးကို သင်ယူပေတော့”

ဟု ဘုရင်ကြီးက အားရ ဝမ်းသာပြောပြီး ဂိုအိကိုအား ဖက်လိုက်သည်။

“အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုးကသာ မှန်ပြောင်းနှင့်မကြည့်ရင် မင်းသမီးမကျန်းမာ ဖြစ်နေတာကို သူမသိပါဘူး”

ဟု မိလူတင်က ပြောလိုက်သည်။

“တကယ်လို့သာ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ကော်ဇောပျံနှင့် ပို့မပေးရင် ဂိုအိကိုဟာ ဒီကို အချိန်မီ မရောက်နိုင်ပါဘူး”

ဟု ဘုကာရှင်က ပြောပြန်သည်။

“မှန်ပေတယ်”

ဟု ဘုရင်ကြီးက ပြောလိုက်သည်။

“မောင်တို့သုံးဦးဟာ တန်းတူရည်တူ အရေးပါကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သမီးတော်က သုံးဦးစလုံးနှင့် လက်မထပ်နိုင်ဘူး”

သုံးယောက်စလုံးက ဘုရင်ကြီးကို ဦးညွတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အရှင်မင်းကြီး ဆုံးဖြတ်တာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းသမီးနှင့်မရရင် ကျွန်တော်မျိုးတို့ မပျော်ရွှင်နိုင်ပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို ဝေးလံရာအရပ်မှာ သွားရောက်နေထိုင်ခွင့်ပြုပါအရှင်”

ဘုရင်ကြီးက ခွင့်ပြုသဖြင့် သူတို့ တစ်လမ်းစီ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ထို့နောက် မကြာခင်မှာပင် မင်းသမီးသည် အခြားနိုင်ငံမှ မင်းသားတစ်ပါးနှင့် လက်ထပ်လိုက်သည်။

နှစ်အတော်ကြာသောအခါ မင်းသမီးနှင့် သူမယောက်ျားသည် လှေဖြင့် ဘုရင်ကြီးတိုင်းပြည်သို့ အလည်အပတ် ပြန်လာကြသည်။ လေမုန်တိုင်း တိုက်ခတ်သဖြင့် လှေသည် လမ်းကြောင်းလွဲကာ လူမရှိသော ကျွန်းကမ်းပါးနှင့် တိုက်မိ၍ လှေကွဲပျက်သွားလေသည်။ မင်းသမီးတစ်ဦးတည်း အသက်ရှင်၍ ကျန်လူများ သေဆုံးကုန်ကြသည်။

ကမ်းပေါ်ရောက်လာသော မင်းသမီးက ဂူတစ်ခုတွေ့သဖြင့် ဂူအတွင်းဝင်၍နေထိုင်သည်။ မင်းသမီးသည် သစ်သီးသစ်ရွက်ရှာဖွေစားသောက်၍ တစ်ယောက်တည်း သုံးနှစ်ကြာမျှ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ နေထိုင်ရသည်။

ထို့နောက် သူမက တောအတွင်းပိုင်းတိုး၍ ဝင်ရောက်သွားရာ အခြားဂူတစ်ခု တွေ့သည်။ ဂူ၌ တံခါးရှိသဖြင့် သူမ အံ့သြမိသည်။

သူမက တံခါးခေါက်လိုက်သည်။ ဘယ်လိုလူထွက်လာမလဲဟု ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်နေသည်။ ဂူထဲမှ မိလူတင်ထွက်လာသည်။ သူသည် တိရစ္ဆာန်အရေခွံကို ဝတ်ထားသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးက ခူးအထိ ရှည်လျားနေသည်။

အံ့သြမှု ပြေပျောက်သွားသောအခါ မင်းသမီးက သူမအဖြစ်

www.burmeseclassic.com

ကို ပြောပြသည်။ မိလူတင်၏ အခြားမိတ်ဆွေတွေ ဘယ်မှာလဲ ဟုမေးသည်။

“ကျုပ်မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မှန်ပြောင်းနှင့်ကြည့်လိုက်မယ်လေ” ဟု မိလူတင်က ဖြေသည်။

မှန်ပြောင်းနှင့်ကြည့်လိုက်ရာ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်လည်း ဤကျွန်းပေါ်မှာပင် ဂူတစ်ခုစီ၌ နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း မြင်သိရ သည်။ မင်းသမီးနှင့် မိလူတင်က မိတ်ဆွေများကို သွားတွေ့ သည်။ လေးဦးပြန်၍ ဆုံတွေ့ရသောကြောင့် သူတို့အလွန်ပျော် ရွှင်ကြသည်။

အတူတကွ ရက်အတော်ကြာနေထိုင်ပြီး သစ်သီးသစ်ဥကို သာ စားသောက်နေကြရ၏။ ထို့နောက် တောထွက်ရသေ့သုံးဦး က မင်းသမီးကို ဆက်လက်ထားလျှင် သူတို့ ကိုယ်ကျိုးကိုသာ ကြည့်ရာရောက်မည်ဟု ယူဆမိကြသည်။ သူတို့၏ အဖိုးတန် ပစ္စည်းသုံးမျိုးကို မင်းသမီးအား လက်ဆောင်ပေးပြီး မင်းသမီး လက်ကို နမ်းကြသည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် တစ်ယောက်လည်ပင်းကို တစ် ယောက်ဖက်ပြီး မင်းသမီးက ကော်ဇောပျံစီးကာ သူ့ဖခင်နိုင်ငံသို့ ပျံသန်းသွားသည်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ကြလေသည်။

JJ

ကြီးကြာငှက်နှင့် ပညာရှိကဏန်း

ကြီးကြာငှက်တစ်ကောင်မှာ အလွန်အသက်ကြီးပြီး တုန်ချည့်နေသဖြင့် သူ၏အသိုက်နှင့် နီးရာတွင်ရှိသော ရေကန်မှ ငါးများကိုပင် ဖမ်း၍မစားနိုင်ချေ။ ထိုကိစ္စကို သေချာစွာ စဉ်းစားပြီးလျှင် သူက အကောင်များကို လိမ်လည်၍ ဖမ်းယူစားရန် ဆုံးဖြတ်သည်။ သူသည် အင်အားဖြင့် ဖမ်းယူခြင်းမပြုနိုင်တော့ချေ။ သူက ရေကန်ထဲမှ ကဏန်းတစ်ကောင်ကိုပြောသည်။

“မိတ်ဆွေ၊ အခုခင်ဗျားနှင့် ငါးတွေ ဘာလုပ်ကြမလဲ။ မကြာခင် လူတွေလာပြီး ကန်ထဲမှ ရေအားလုံးကို ပက်ထုတ်ပစ်ကြလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့အားလုံး အဖမ်းခံရ၊ အသတ်ခံရလိမ့်မယ်”

ကြောက်စရာကောင်းလှသော ထိုသတင်းကိုကြားရလျှင် ငါး

www.burmeseclassic.com

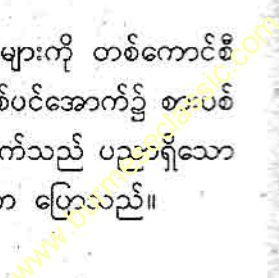
များအားလုံး စုဝေးပြီး လွတ်မြောက်မည့် နည်းလမ်းကို စဉ်းစားကြလေသည်။

စဉ်းလဲသော ကြိုးကြာငှက်အိုကြီးက ဤသို့ပြောသည်။

“ကျုပ် အစီအစဉ်တစ်ခု စဉ်းစားမိပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ မကြာခဏ ဆိုသလို ငါးတစ်ကောင်၊ နှစ်ကောင် ဖမ်းယူစားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေတွေခန်းခြောက်ပြီး ခင်ဗျားတို့အားလုံး အစုလိုက်အပြုံလိုက် သေဆုံးကုန်မှာကိုတော့ မလိုလားပါဘူး။ အဲဒီလို ဖြစ်လို့ ကျုပ်အဖို့ ဘာကောင်းမှာလဲ။ ဒီကနေပြီး ကိုက်အတော်များများ ဝေးတဲ့နေရာမှာ ကြီးမားတဲ့ ရေကန်ကြီးတစ်ကန် ရှိပါတယ်။ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို တစ်ကောင်စီ ချီယူသွားပြီး ဘေးကင်းတဲ့ဆီ ပို့ပေးပါမယ်”

ရေများသော ရေအိုင်ကြီးရှိ၊ မရှိ လိုက်ကြည့်ရန် ငါးများက ငါးကြင်းအိုကြီး တစ်ကောင်ကို တာဝန်ပေးသည်။ ကြိုးကြာငှက်က ငါးကြင်းကို ညင်သာစွာ ကိုက်ချီယူသွားပြီး ရေကန်ကြီးကို ပြသည်။ ထို့နောက် မူလရေကန်မှ ငါးများထံ ပြန်ပို့ပေးသည်။ ငါးများက ရေကန်ကြီးအကြောင်း ကြားသိရသောအခါ “ကောင်းပြီဗျို့၊ မိတ်ဆွေကြိုးကြာငှက် ကျုပ်တို့အားလုံးကို ပို့ပေးပါ” ဟု ငါးများက ပြောကြသည်။

စဉ်းလဲသော ကြိုးကြာငှက်က ငါးများကို တစ်ကောင်စီ ကိုက်ချီယူသွားပြီး ရေကန်နှင့်ဝေးရာ သစ်ပင်အောက်၌ စားပစ်သည်။ ဤသို့ပြုလုပ်နေရာမှ ကြိုးကြာငှက်သည် ပညာရှိသော ကဏန်းနှင့် တွေ့လေသည်။ ကြိုးကြာက ပြောသည်။

“လိုက်ခဲ့လေ၊ ရေနံအသစ်ဆီရောက်အောင် ကျုပ်က ကိုက်ချီပြီး ယူသွားပါမယ်”

“ကိုက်ချီယူသွားမှာကို ကျုပ် စိတ်မချဘူး” ဟု ကဏန်းက ပြန်ပြောသည်။ “ခင်ဗျားက လွှတ်ချလိုက်ရင် ကျုပ်အခွဲကွဲသွား မှာ။ ကျုပ်တို့ ကဏန်းလက်မတွေဟာ ကောင်းကောင်းညှပ်နိုင် တယ်။ ကျုပ်က ခင်ဗျာလည်ပင်းကို လက်မနှင့်ညှပ်ပြီး လိုက်ပါ မယ်။ အဲဒီလို ခင်ဗျားက ပို့ပေးနိုင်ပါတယ်”

ကဏန်း၏ ဉာဏ်ဆင်မှုကို ကြိုးကြာငှက် မသိချေ။ ထို အတိုင်းပင် ကြိုးကြာငှက်က သဘောတူသည်။ ကဏန်းက ကြိုးကြာ၏လည်ပင်းကို လက်မဖြင့် ညှပ်၍လိုက်ပါကာ ကြိုး ကြာက ရေနံသို့မသွားဘဲ သစ်ပင်ဆီသို့ သွားလေသည်။

“ရေနံဘယ်မှာလဲ”

ဟု ကဏန်းကမေးသည်။

“ရေနံ ... ဟုတ်လား”

ဟု ကြိုးကြာက ပြန်ပြောသည်။ “ကျုပ်က အလကား သက်သက် ဒုက္ခခံပြီး ပို့ပေးပါ့မလား။ မင်းနဲ့ငါတွေကို လှည့် စားပြီး တစ်ကောင်စီဖမ်းယူ စားသောက်ပစ်တာပဲ”

“ကျုပ် ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

ဟု ကဏန်းက ပြောလိုက်သည်။

ကဏန်းက ကြိုးကြာ၏လည်ပင်းကို လက်မဖြင့် တအား ညှပ်ရာ စဉ်းလဲယုတ်မာသော ကြိုးကြာငှက် သေဆုံးရလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ခွေးအနှင့် ခြင်္သေ့

နွေရာသီတစ်ခု၌ နေပူပြင်းလှသောကြောင့် ရေအိုင်နှင့် စမ်းချောင်းများ၊ ခြောက်ခန်းကုန်သည်။ တောနေတိရစ္ဆာန်များမှာ ရေသောက်စရာမရှိ ဖြစ်ကြရသည်။ တိရစ္ဆာန်များက ရက်အတော်ကြာ လိုက်လံရှာဖွေသောအခါ စမ်းအိုင်တစ်ခုကို တွေ့သည်။ သို့သော် ထိုစမ်းအိုင်မှာ ရေမရှိ။ ခပ်နက်နက် တူးဖော်မှသာ ရေထွက်လာမည် ဖြစ်သည်။

“တို့ ရေတွင်းနက်နက် တူးကြရအောင်” ဟု ခြင်္သေ့က ပြော၏။

ခွေးအက အလုပ်လုပ်ရမှာ ပျင်းသည်။ တခြားတိရစ္ဆာန်များ နှင့်ရော၍ အလုပ်မလုပ်ချင်ပေ။ တိရစ္ဆာန်များ စုပေါင်း၍ ရေတွင်း တူးပြီးသောအခါ ဤသို့ပြောကြသည်။

“တို့ရေအိုင်ကို စောင့်ကြပ်ထားရမယ်၊ တို့ရေကို ခွေးအ မသောက်စေရဘူး။”

“ငါစောင့်နေမယ်” ဟု ခြင်္သေ့ကြီးက ပြောလိုက်သည်။ “ဒီခွေးအစုတ်ကိုမြင်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငါစားပစ်လိုက်မယ်”

အချိန်အတော်ကြာသွားသောအခါ ခွေးအသည် ရွှင်လန်းစွာ ခုန်ပေါက်၍ စမ်းအိုင်အနီး ရောက်လာသည်။ သို့သော် ခွေးအက

ကလေးတို့အကြိုက် အသိအလိမ္မာ အတွေးအခေါ်နှင့် ...

ရေသောက်ရန် မကြိုးစား၊ ခြင်္သေ့အနီးထိုင်ကာ မွှေးကြိုင်အရသာ ရှိသော ပျားသလက်ကို အိတ်တစ်ခုထဲမှ ထုတ်ယူစားနေသည်။

ခွေးအက ပျားသလက်ကို ဝါးရင်း ပြောလိုက်သည်။

“မြင်တယ် မဟုတ်လား မိတ်ဆွေခြင်္သေ့ကြီး၊ ကျုပ် လုံးတ ရေမဆာပါဘူး။ ပျားရည်က သိပ်ကောင်းတာပေါ့။”

“မြည်းကြည့်ရအောင်ပါ”

ဟု ခြင်္သေ့က ပြောသည်။

ခွေးအ က အပိုင်းအစသေးသေးကလေး ပေးလိုက်သည်။

“အို ... တယ်အရသာရှိပါကလား၊ နည်းနည်းလောက် ထပ်ပေးပါဦး မိတ်ဆွေ”

ဟု ခြင်္သေ့က ထပ်တောင်းသည်။

“အပြည့်အဝ အရသာရှိဖို့ဆိုရင် ခင်ဗျားက ပက်လက်လှန် ပြီး အိပ်ပါ။ ကျုပ်က ခင်ဗျာ ခံတွင်းထဲလောင်းထည့်ပေးပါမယ်”

ဟု ခွေးအက ပြောသည်။

ခြင်္သေ့က ပက်လက်အိပ်လိုက်သည်။ အရသာရှိသော ပျား ရည်ကို စားသောက်ရတော့မည်ဟု ဝမ်းသာကာ သူ၏ကြီးမား သော လက်ကြီးများ လှုပ်ယမ်းနေသည်။ ခွေးအက ပြောလိုက် သည်။

“ခင်ဗျာ လက်ကြီးတွေနှင့် ခိုက်မိပြီး ကျုပ်ဒဏ်ရာရမှာ စိုးရိမ်ရတယ်။ ခင်ဗျာလက်ကြီးတွေကို ကြီးနှင့် ချည်ထားပါရအေး။ ပြီးတော့ ခင်ဗျာကိုယ်ပေါ် ကိုင်းညွတ်ပြီး မခိုက်မိဘဲ ပျားရည် လောင်းထည့်လို့ရတာပေါ့။”

ခြင်္သေ့က သူ့ရှေ့ဘက်နှစ်ဘက်ကို ကြိုးဖြင့်တုပ်နှောင်ခွင့် ပြုသည်။ ခြင်္သေ့ကို ကြိုးတုပ်ပြီးသောအခါ ခွေးအက ပျားရည် မတိုက်ဘဲနှင့် စမ်းအိုင်သို့သွားကာ ရေအဝသောက်လေသည်။

ခွေးအက ဝမ်းသာရွှင်လန်းစွာ အိမ်သို့ပြန်ရာ ခြင်္သေ့က အော်ဟစ်ပြောသည်။

“မိတ်ဆွေ ခွေးအ၊ မိတ်ဆွေကြီး ခွေးအ၊ ကျုပ်ကို အခုလို ကြိုးတုပ်လျက် ဘာမှ မလုပ်နိုင်တဲ့ အနေအထားနှင့် မထားခဲ့ပါ နှင့်။ တခြားတိရစ္ဆာန်တွေက လှောင်ပြောင်ရယ်ကြမှာပေါ့။ အဲဒီလို ဆိုရင် ကျုပ်က သူတို့ကို အုပ်ချုပ်လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်တော့ ဘူး။ ကျုပ်ဟာ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ကတိပေးပါ တယ်။ ခင်ဗျားက ကြိုးဖြေပေးခဲ့မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား ကြိုက် သလောက် ရေသောက်ခွင့်ပေးပါမယ်”

ခွေးအက ခဏစဉ်းစားလိုက်သည်။ ခြင်္သေ့ကို သူက ကြိုးဖြေပေးလျှင် တခြားတိရစ္ဆာန်က ကြိုးဖြေပေးမည် ဖြစ် သည်။ ထိုအခါ တိရစ္ဆာန်များ၏ ဘုရင် ခြင်္သေ့က ခွေးအကို အမြဲတမ်း တိုက်ခိုက်အန္တရာယ် ပေးလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ ခြင်္သေ့၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ကတိကို ယုံကြည်ခြင်းက ပိုကောင်းလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ခွေးအက ခြင်္သေ့ကို ကြိုးဖြေပေးပြီး ပျားရည် အချို့လည်းပေးသည်။ ခြင်္သေ့က တခြားတိရစ္ဆာန်အားလုံးကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ စမ်းအိုင်မှ ရေကို ခွေးအ အလိုရှိတိုင်း သောက်စေရမည် ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ပြတ်သွားသော ကြီး

ခွေးအနှင့်ခြင်္သေ့ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားပြီးနောက် မကြာခဏပင် သူတို့အတူတူ အမဲလိုက်ထွက်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့၏ မိတ်ဆွေဘဝ တာရှည်လိမ့်မည်ဟု ခွေးအက မထင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ခွေးအမိသားစုသည် မြေတွင်းထဲနေရာမှ အလွန်မြင့်သော ကျောက်ဆောင်ထိပ်ပေါ် ပြောင်းရွှေ့နေသည်။

ခွေးအ တခြားသို့ သွားရာမှ ပြန်လာပြီး ကျောက်ဆောင်အောက်မှ အချက်ပေးလိုက်လျှင် ခွေးအမက ကျောက်ဆောင်ထက်မှ ကြိုးချပေးသည်။ ခွေးအက ထိုကြိုးဆွဲ၍ အပေါ်တက်သွားရသည်။

ခြင်္သေ့နှင့်ခွေးအ အမဲလိုက်၍ သားကောင်ရသောအခါ ခြင်္သေ့က ဝေစုအများကြီးယူသည်။ ဤသည်ကို ခွေးအက မကျေနပ်။ အထူးသဖြင့် သားကောင်ခြေရာကို သူတွေ့သောအခါ

သားကောင်ကို သူ စတင်မြင်ရသောအခါတို့၌ ဖြစ်သည်။

ခြင်္သေ့သည် အပျင်းထူသည်ထက် ပိုထူလာသည်။ သားကောင်ရပြီးသောအခါ ခွေးအကို ဤသို့ပြော၍ ခိုင်းတတ်သည်။

“အကောင်းဆုံး အစိတ်အပိုင်းတွေကို ကျုပ်ဂုထံ ပို့ပေးပါ။ ပြီးမှ မင်းပြန်လာပြီး ကျန်တာကိုစားပါ”

ဤအတွက် ခြင်္သေ့ကို အကြောင်းပြမည်ဟု ခွေးအကဆုံးဖြတ်သည်။ တစ်နေ့၌ သူတို့ သားကောင်ကြီးတစ်ကောင် ရသည်။ ခြင်္သေ့က ခါတိုင်းလို သူ့ဂုသို့ အပို့ခိုင်းပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။ သို့သော် ခွေးအက စားစရာအားလုံးကို သူ့နေရာသို့သာ ယူသွားလေသည်။ နောက်နေ့နံနက်၌ စိတ်ဆိုးနေသော ခြင်္သေ့က ခွေးအ၏ ကျောက်ဆောင်ခြေရင်းသို့လာကာ ပြောသည်။

“ကြီးချပေးစမ်းပါ။ ကျုပ်တက်လာပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောစရာရှိလို့ပါ”

ခွေးအမနှင့် သားငယ်တို့မှာ ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်နေကြသည်။

သို့သော် ပါးနပ်လိမ္မာသော ခွေးအက မည်သို့ လုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားမိ၏။ ခွေးအက ကြီးချပေးမည်ဟု ခြင်္သေ့ကိုပြောပြီး မခိုင်သောကြိုးကို ချပေးသည်။ ခြင်္သေ့တက်လာ၍ တစ်ဝက်ရောက်လာသောအခါ ကြိုးပြတ်ကျလေသည်။ ခြင်္သေ့သည် ကျောက်တုံးများပေါ်ကျကာ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ခရီးသည်နှင့်ဗိုင်း

ခရီးပန်းလာသော ခရီးသည်တစ်ယောက်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အရိပ်အောက်တွင် နားနေလဲလျောင်းရာမှ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ ထိုသစ်ပင်၌ ကျီးတစ်ကောင်နှင့် ဗိုင်းငှက်တစ်ကောင် အတူနေလျက်ရှိသည်။ မိတ်ဆွေငှက်များက ဗိုင်းငှက်အား သတိပေးကြသည်။ စိတ်ထားဆိုးယုတ်သော ကျီးနှင့် အတူနေထိုင်လျှင် ဇာတ်သိမ်းကောင်းလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ပြောကြသည်။ သို့သော် သတိပေးခြင်းကို ဗိုင်းက ဂရုမစိုက်ချေ။ ကျီးနှင့်သာ ဆက်လက်၍ အတူနေလေသည်။

နေက ရွှေသွားသဖြင့် သစ်ပင်အရိပ်ကလည်း ရွှေပြောင်းသွားရာ အိပ်ပျော်နေသည့်ခရီးသည်မှာ နေပူနေလေတော့သည်။ ထိုအဖြစ်ကိုမြင်လျှင် ဗိုင်းသည် စိတ်မကောင်းဖြစ်၍ ဘောင်ပံဖြန့်ကာ အိပ်ပျော်နေသည့် ခရီးသည်အား အရိပ်ကွာ ပေးသည်။

စိတ်ထားဆိုးယုတ်သော ကျီးက ဗျိုင်းကိုကြည့်၍ ရယ်သည်။
 ထို့နောက် ခရီးသည်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးရန် ကျီးက ကျောက်
 ခဲတစ်လုံးချီယူပြီး ခရီးသည်၏ မျက်နှာပေါ် လွှတ်ချလိုက်သည်။
 ကျီးက ဝေးရာသို့ ပျံသန်းပြေးသည်။

ကျောက်ခဲထိမှန်သဖြင့် နာကျင်သော ခရီးသည်သည် အိပ်
 ပျော်ရာမှ နိုးလာပြီး ခုန်ထလိုက်သည်။ လေးနှင့်မြားကို ယူလိုက်
 သည်။ သစ်ပင်ထက်တွင် ဗျိုင်းကိုသာ မြင်ရသည်။ ဗျိုင်းက
 မျက်နှာပေါ် ခဲကို လွှတ်ချသည်ဟု ထင်မှတ်သဖြင့် ခရီးသည်က
 မြားဖြင့်ပစ်လိုက်ရာ ဗျိုင်းငှက် သေဆုံးသွားလေသည်။

အပေါင်းအသင်း မကောင်းလျှင် ဒုက္ခရောက်တတ်သည်။

၂၆

ကျားမျက်နှာပေါ်မှ အမှတ်အရာများ

တစ်နေ့သ၌ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်နေသော ယုန်ကို ကျားကမြင်သဖြင့် ဘာလုပ်နေသလဲဟု ကျားက မေးမြန်းသည်။

ယုန်က ဤသို့ဖြေသည်။

“အို ကျွန်တော်က အဘိုးရဲ့ မောင်းကြီးကို စောင့်နေတာပါ။ ဘယ်သူမှ ယူဆောင်မသွားနိုင်အောင်လို့ပါ။”

“မောင်းက ဘယ်မှာလဲ”

ဟု ကျားကမေးသည်။

“ဟိုအပေါ်မှာလေ”

ဟု ဖြေရင်း ယုန်က သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်း၌ တွဲလွဲရှိနေသော လုံးလုံးဝိုင်းဝိုင်း အရာကြီးကို ညွှန်ပြသည်။

www.burmeseclassic.com

“မောင်းသံ ဘယ်လောက်သာယာတယ်ဆိုတာ သိချင်ရင် ခင်ဗျား တီးခတ်ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဝေးဝေး ရောက်အောင် သွားပါရစေဦး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မောင်းသံ ကြားရင် ကျွန်တော် အမြဲပဲ မျက်ရည်ကျလို့ပါ”

ကျားက မောင်းတီးကြည့်မည်ဟု ပြောသဖြင့် ယုန်က ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ယုန်ပျောက်ကွယ်သွားသည့် အခါ ကျားက လက်မြှောက်ကာ မောင်းဆိုသောအရာကို တအား ပုတ်လိုက်လေသည်။ ထိုအရာသည် ကြေမွပျက်စီးသွားသည်။ သို့သော် ထိုအရာမှာ မောင်းမဟုတ်ပေ။ ပဆုပ်ပနီအုံကြီး ဖြစ်သည်။ ရာပေါင်းများစွာသော ပဆုပ်ပနီကောင်များက ကျား၏ မျက်နှာကို ပြင်းထန်စွာ တုပ်ကြလေရာ ကျားမှာ နာကျင်လှ သဖြင့် ရူးလုမတတ် ဖြစ်သွားလေသည်။

ပဆုပ်ပနီကောင်များတုပ်၍ ကျားမျက်နှာပေါ်၌ အညှို့ရောင် အမှတ်အရာများ ထင်ကျန်သည်။ သို့ဖြင့် ယနေ့ထက်တိုင် ကျား များတွင် အမှတ်အရာ ရှိနေလေတော့သည်။

၂၇

ငှက်များနှင့်ကြွက်

ငှက်အုပ်ကြီးသည် တောင်ကုန်းအမြင့်ပိုင်း၌ ဘေးကင်းစွာ ပျော်ရွှင်စွာနေကြရာမှ တစ်နေ့သောအခါ ငှက်မင်း၏စကားကို နားမထောင်ဘဲ ငှက်အများက မြေပြန့်လွင်ပြင်သို့ ပျံသွားကြလေသည်။ မြေပြန့်လွင်ပြင်တွင် စပါးခင်းများရှိသဖြင့် စပါးကို ငှက်များက အလျှံပယ်စားရသည်။

သို့သော် လူများက ကြီးမားသည့် ပိုက်ကွန်ကြီးဖြင့် ထောင်ဖမ်းရာ ငှက်အားလုံး ပိုက်ကွန်အတွင်း မိသွားသည်။ ငှက်များက တောင်ပံခတ်သည်။ ဟိုဘက်ဒီဘက် ခုန်၍သွားကြသည်။ သို့သော် အချည်းနှီးပင်၊ သူတို့ မလွတ်မြောက်ကြချေ။ အကယ်၍သာ ပညာရှိ ငှက်မင်းကလာ၍ မကယ်တင်လျှင် ထိုငှက်အားလုံး သေကြရမည် ဖြစ်လေသည်။ ငှက်မင်းက ပြောသည်။

“သင်တို့ဟာ ကျွန်ုပ်အမိန့်ကို နားမထောင်ခဲ့ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခု ကျွန်ုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ကိုင်မယ်ဆိုရင် သင်တို့ လွတ်မြောက်နိုင်ပါတယ်”

“ငှက်မင်းကြီး၊ အရှင်အမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ လုပ်ကိုင်ကြပါမယ်” ဟု ငှက်များကပြောကြသည်။ “ပိုက်ကွန်အတွင်းမှ ကျွန်ုပ်တို့ကို အရှင်မင်းကြီးပဲ ကယ်တင်နိုင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်ုပ်က အချက်ပေးလိုက်ရင် သင်တို့အားလုံး တစ်ပြိုင်တည်း ပျံသန်းကြရမယ်”

ဟု ငှက်မင်းက ပြောလိုက်သည်။

ငှက်များက အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း လုပ်ကိုင်ပါမည်ဟု ကတိပေးကြသည်။ ငှက်မင်းက “ပျံသန်းကြ” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ ငှက်အားလုံးက ပျံတက်သည်။ တစ်ပေါင်းတစ်စည်းတည်းသော ခွန်အားကြောင့် ပိုက်ကွန်ကြီး ပါသွားသည်။ ငှက်များက သူတို့၏ မူလနေရာ ကုန်းမြင့်ဒေသ ပျံသန်းသွားကြလေသည်။ သူတို့နေရာ ပြန်ရောက်သော်လည်း ပိုက်ကွန်ကြီးကို မဖယ်ရှားနိုင်သဖြင့် ငှက်များမှာ မလွတ်မြောက်ကြသေးချေ။

သူတို့လွတ်မြောက်အောင် ငှက်မင်းကပင် ကယ်ဆယ်ရသည်။

ငှက်မင်းက ကြွက်တစ်ကောင်ကိုခေါ်၍ ပိုက်ကွန်ကို ကိုက်ဖြတ်ခိုင်းသည်။ ကြွက်က ငှက်မင်းကို ချစ်ခင်ကြည်ညိုသည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ ညီအစ်ကို မောင်နှမများနှင့် ဦးလေးအဒေါ်များကို ထပ်မံခေါ်ကာ ပိုက်ကွန်ကြီးကို ကိုက်ဖြတ်ပေးသဖြင့် ငှက်အားလုံး လွတ်မြောက်သွားလေသည်။

၂၈

ခြင်္သေ့ရေခြံသောမြည်း

တစ်နေ့သ၌ မြည်းဟစ်ကောင်က ခြင်္သေ့အရေခွံကို တွေ့သဖြင့် ခြင်္သေ့အရေခွံကို ယူ၍ ခြံလိုက်သည်။

မြည်းက တောထဲ ကွင်းပြင်ထဲ လျှောက်သွားရာ သူ့ကိုမြင်သော အခြားသတ္တဝါတို့ ကြောက်လန့်ကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မြည်းက သူ၏သခင်ကိုတွေ့ရာ သူ့သခင်ကိုပင် ကြောက်လန့်အောင် ခြောက်လှန့်သည်။ သို့သော် သခင်က နားရွက်ရှည်ကိုမြင်၍ သူ့မြည်းဖြစ်ကြောင်း သိလေသည်။ ပိုင်ရှင်က မြည်းအား တုတ်ဖြင့် မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ရိုက်လေသည်။

မိမိအရှိထက်ပို၍ ဟန်ဆောင်ခြင်းသည် အသုံးမကျ။

ပညာရှိအမတ်လေးဦး

ဗာရာဏသီပြည်ရှင် ဘုရင်ကြီး၌ ပညာရှိအမတ်လေးဦး ရှိ၏။ ဘုရင်ကြီးက တိုင်းသူပြည်သားများအပေါ် အခွန်အတုတ် ကြီးလေးစွာ ကော်ကံခံမည်ပြုသောအခါ အမတ်လေးဦးက ထိုသို့ မကောက်ခံရန် အကြံပေးသည်။ ဘုရင်ကြီးက အလွန်စိတ်ဆိုး သဖြင့် အမတ်ကြီးများကို ရာထူးချ၊ ပစ္စည်းများ သိမ်းယူကာ မြို့တော်မှ နှင်ထုတ်လိုက်လေသည်။

သူတို့မြို့တော်မှ ထွက်ခွာသွားကြစဉ် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်သော ကုလားအုတ်ခြေရာကို မြင်တွေ့ကြရသည်။ ခြေရာ မြင်သဖြင့် သူတို့က ထိုကုလားအုတ်အကြောင်း ပြောကြသည်။ သူတို့ကုလားအုတ်အကြောင်း ပြောနေကြစဉ် ကုန်သည်တစ် ယောက် ရောက်လာပြီး သူ၏ ကုလားအုတ်ပျောက်သွားသည်ဟု ပြောသည်။

အမတ်တစ်ဦးက ကုလားအုတ်ဟာ ခြေတစ်ဖက်ဆာနေ တယ် မဟုတ်လားဟု မေးသည်။ အမတ်တစ်ယောက်က ကုလား အုတ်ရဲ့ ညာဘက် မျက်စိကန်းမနေဘူးလားဟု စုံစမ်းသည်။ တတိယအမတ်က ကုလားအုတ်ရဲ့ အမြီးက အလွန်တိုတယ် မဟုတ်လားဟု ဆိုပြန်သည်။ စတုတ္ထအမတ်က ကုလားအုတ်ဟာ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ ဝေဒနာတစ်ခု ခံစားနေရတယ်နော်ဟု ပြောပြန် သည်။

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ထက်ပိုပြီးတောင် ကုလား အုတ်အကြောင်း မှန်အောင် ပြောနိုင်တယ်။ ကုလားအုတ်ကို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်နေရာမှာ မြင်တွေ့လိုက်တာလဲ”

ဟု ကုန်သည်က ပြောသည်။

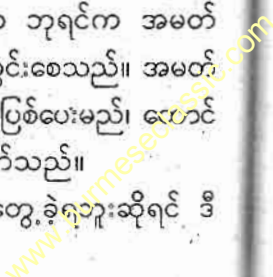
“ကျုပ်တို့ ကုလားအုတ်ကို မမြင်တွေ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ခြေရာကို လမ်းပေါ်မှာ မြင်ရပါတယ်”

ဟု တစ်ယောက်က ဖြေလေသည်။

“မဟုတ်တာပဲ၊ ကုလားအုတ်အကြောင်းကို ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ထက်ပိုပြီး သိသေးတယ်” ဟု ကုန်သည်က ဒေါသဖြင့် ပြောသည်။ “ခင်ဗျားတို့ ကုလားအုတ်တွေ့ပြီး ရောင်းပစ်လိုက် တာ ဖြစ်ရမယ်။ ဘုရင်ကြီးကို ကျုပ် တိုင်ကြားမယ်”

ကုန်သည်က ဘုရင်ကို တိုင်ကြားရာ ဘုရင်က အမတ် ဟောင်းလေးဦးကို ရှေ့မှောက်ခေါ်၍ တင်သွင်းစေသည်။ အမတ် ဟောင်းလေးဦးက မှန်ရာကို ဝန်မခံလျှင် အပြစ်ပေးမည်၊ တောင် ချမည်ဟုလည်း ဘုရင်ကြီးက ခြိမ်းခြောက်သည်။

“သင်တို့က ကုလားအုတ်ကို မမြင်တွေ့ခဲ့ဘူးဆိုရင် ဒီ

ကလေးတို့အကြိုက် အသိအလိမ္မာ အတွေးအခေါ်နှင့်... ၆၉

ကုလားအုတ် ခြေဆာတယ်၊ မျက်စိကန်းတယ်၊ အမြီးတိုတယ်၊ ဝမ်းဗိုက်ဝေဒနာ ခံစားရတယ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြောနိုင် သလဲ” ဟု ဘုရင်ကမေးသည်။

“ကုလားအုတ်သွားရာမှာ ခြေရာသုံးခုသာ ထင်ကျန်ပါ တယ်။ ဒါကြောင့် ခြေတစ်ဖက်ဆာတယ်လို့ ကျွန်တော်မျိုး မှတ်ချက်ချပါတယ်”

ဟု ပထမအမတ်က တင်လျှောက်သည်။

“လမ်းရဲ့ ဘယ်ဘက်ဘေးမှာရှိတဲ့ သစ်ပင်များမှ သစ်ရွက် များကိုသာ ကုလားအုတ်စားတာကို ကျွန်တော်မျိုး မြင်တွေ့ရပါ တယ်။ ဒါကြောင့် ကုလားအုတ်ရဲ့ ညာဘက်မျက်စိကန်းနေ တယ်လို့ ကျွန်တော်မျိုး ယူဆပါတယ်”

ဟု ဒုတိယအမတ်က လျှောက်ကြားသည်။

တတိယအမတ်က အောက်ပါအတိုင်း တင်လျှောက်သည်။

“လမ်းတစ်လျှောက်မှာ မကြာခဏဆိုသလို သွေးစက် ကလေးများ ကျနေတာ မြင်တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီသွေးစက် ကလေးများဟာ ကုလားအုတ်ကို ခြင်တွေ့ကိုက်လို့ ကျတာဖြစ်ပါ တယ်။ အဲဒါကိုကြည့်ပြီး ကုလားအုတ်ဟာ အမြီးတိုတယ်။ ခြင်တွေ့ကို အမြီးနှင့်ရိုက်ခတ်ပြီး မဖယ်ရှားနိုင်ဘူးလို့ သိရပါတယ် အရှင်”

“ကုလားအုတ်ရဲ့ ရှေ့ခြေနှစ်ဖက်ဟာ မြေပြင်မှာ ခပ်နက် နက် ဖိနင်းတာကို တွေ့ရပါတယ်။ နောက်ခြေကတော့ မြေပြင်ကို ထိတယ်ဆိုရုံပဲ ရှုပ်သွားတာ မြင်တွေ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့်

ကုလားအုတ်ဟာ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ နာကျင်တဲ့အတွက် နောက်ခြေကို မိမိရဲ့ရ ဒီမနင်းနိုင်ဘူးလို့ ယူဆကြောင်းပါ အရှင်မင်းကြီး”

ဟု စတုတ္ထအမတ်က တင်လျှောက်သည်။

ဤသို့ ရှင်းလင်းတင်ပြသည်ကို ကြားသိရသောအခါ အမတ်လေးဦး၏ ဉာဏ်ပညာအတွက် ဘုရင်သည် အလွန်ပင် နှစ်သက်အားရခြင်း ဖြစ်မိလေသည်။

“သင်တို့ ပညာရှိလေးဦးက အခွန်အတုတ်ကို ကြီးလေးစွာ မကောက်ခံဖို့ အကြံပေးခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်ုပ်က သင်တို့အကြံကို လက်ခံသင့်တယ်။ အခုချက်ချင်း အခွန်အကောက်ကို ပယ်ဖျက် လိုက်မယ်။ သင်တို့က ကျွန်ုပ်ထံမှာ ပြန်လည်အမှုထမ်းမယ် ဆိုရင် ကျွန်ုပ်က သင်တို့အကြံဉာဏ်ကို အမြဲတမ်း လက်ခံပါ မယ်”

ဟု ရှင်ဘုရင်က မိန့်ကြားလိုက်လေသည်။

ကျီးငှက်နှင့် ခြေချင်း

ကျီးဖိုကျီးမအတွဲသည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ထက်၌ အသိုက် ပြုလုပ်နေကြသည်။ သစ်ပင်ကြီး၏ပင်စည်တွင် သစ်ခေါင်းဖြစ်နေ ပြီး အခြေတွင် ဆိုးဝါးကြမ်းကြုတ်သော မြွေကြီးနေသည်။ ကျီးဥမှ ကျီးငှက်ငယ်ကလေးများ ပေါက်လျှင်ပေါက်ချင်း ခြေ ကြီးကလာ၍ စားပစ်လေ့ရှိသည်။

“ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်နိုင်မလဲ၊ ကျွန်မတို့ဟာ ဘယ်တော့မှ မိသားစုဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ကျီးမက ပြောသည်။

“ဒီမြွေကြီးကို ဖယ်ရှားပစ်ရမှာပေါ့”

ဟု ကျီးဖိုက ပြောပြသည်။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါက မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူက ကျွန်မတို့ထက်ပိုပြီး အလွန် ခွန်အားကြီးတယ်”

ဟု ကျီးမက ပြောသည်။

“ငါ့တာဝန်ထားပါ”

ဟု ကျီးဖိုက ပြန်ပြောသည်။

နောက်နေ့၌ ရှင်ဘုရင့်သားတော်သည် ထိုသစ်ပင်ကြီး အနီးရှိ မြစ်သို့ လာရောက်ရေချိုးသည်။ သားတော်က ရွှေခြေချင်းကို ချွတ်၍ ကမ်းနားတွင် ထားခဲ့သည်။ ကျီးဖိုက ပျံသန်းသွား၍ ခြေချင်းတစ်ဖက်ကို ကိုက်ချီယူခဲ့ကာ သစ်ခေါင်းကြီးအတွင်း ချလိုက်သည်။

သားတော်ရေချိုးပြီး မြစ်မှတက်လာ၍ အဝတ်ဝတ်ဆင်၊ လက်ဝတ်ရတနာများ ဆင်မြန်းသောအခါ ခြေချင်းတစ်ဖက် ပျောက်နေခြင်းကို တွေ့ရသည်။ အုံးအုံးကြွက်ကြွက် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်၍ နေရာအနှံ့ ရှာဖွေကြလေသည်။

နောက်ဆုံး၌ သားတော်၏ နောက်လိုက်များက သစ်ခေါင်းထဲ၌ ရွှေခြေချင်းကိုတွေ့သည်။ ခြေချင်းနှင့်အတူ မြွေကြီးလည်း ရှိနေလေရာ မြွေကြီးကို သတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ သို့ဖြင့် ကျီးမိသားစုသည် အေးချမ်းသာယာစွာ နေရလေတော့သည်။

ခွန်အားနည်းလျှင် ဉာဏ်ပညာဖြင့် ပြုလုပ်ရသည်။

ပင်လယ်ထဲမှ ကြေးအိုး

တစ်ည၌ ဆင်းရဲသော တံငါတစ်ယောက်သည် အာရေဗျ ပင်လယ်ထဲ ငါးမျှားနေရာမှ သူသည် ကြေးအိုးကလေးတစ်လုံးကို ချိတ်မိကာ ရရှိလေသည်။ ကြေးအိုးကလေးကို ထူးဆန်းစွာ အဆိုဖြင့် ပိတ်ဆို့ထားလေသည်။ တံငါသည်က အဆိုကို ဖွင့်လိုက်သည့်အခါ မီးခိုးနက်များ ထွက်လာပြီး ကြီးမားလှသော နာနာဘာဝကြီးပုံ ဖြစ်လာသည်။

“သနားတော်မူပါ၊ သနားတော်မူပါ” ဟု နာနာဘာဝကြီးက အော်ဟစ်သည်။ “အမိန့်ကို မနာခံဘူးလို့ ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ပါဘူး စောလမုန်မင်းကြီးရယ်”

“စောလမုန် ဘုရင်ကြီးဟုတ်လား” ဟု တံငါက ပြောလိုက်သည်။ “သူ နတ်ရွာစံသွားတာ ကြာလှပြီ၊ အိုးကိုဖွင့်ပြီး သင့်ကို လွှတ်လိုက်တာ ကျုပ်ပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် သင့်ကိုကျုပ်သတ်မယ်” ဟု နာနာဘာဝကြီးက ပြောလိုက်သည်။ “စောလမုန်ဘုရင်ကြီးက ကျုပ်ကို နှိပ်စက်ခဲ့တဲ့ အတွက် လက်စားချေပြီး ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာရှိ ၁၅၅ လူတွေကို

ကျုပ်သတ်မယ်။ သင်မသေခင် နားထောင်စမ်း။ ပညာရှိဘုရင်
ကြီးရဲ့ အမိန့်ကို နားမထောင်တဲ့ နာနာဘာဝဆိုလို့ ကျုပ်တစ်ဦး
တည်းပဲ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် သူက အပြစ်ဒဏ်ခတ်ပြီး ကျုပ်ကို
ဒီကြေးအိုးထဲထည့် အဆိုပိတ်ပြီး ပင်လယ်ထဲ ပစ်ချခဲ့တာပဲ”

“သင်က သတ်လိုရင်လည်း ကျုပ်ကိုသတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့
ခင်ဗျားပြောတာကို ကျုပ်မယုံဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးက
ဧရာမအကြီးကြီး၊ ဒီအိုးကလေးထဲ ဝင်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။”

“ကျုပ်အဖို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အရာဆိုတာ မရှိဘူး” ဟု နာနာ
ဘာဝကြီးက ပြောလိုက်သည်။ “ဒီမှာကြည့်” နာနာဘာဝကြီးက
မီးခိုးနက်အဖြစ်ပြန်၍ ပြောင်းလဲလိုက်ပြီး ကြေးအိုးငယ်အတွင်း
ပြန်ဝင်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“အခု ကျုပ်ပြောတာကို ယုံပြီလား။”

“ယုံပါပြီ”

ဟု ပြောရင်း တံငါသည် ကြေးအိုးငယ်ကို အဆိုဖြင့်
ပြန်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

နာနာဘာဝက လေးနက်စွာ ကျိန်ဆို၍ပြောသည်။ တစ်ဖန်
သူ့ကို ပြန်လွှတ်လျှင် တံငါသည်ကို ဆုလာဘ်များစွာပေးမည်၊
မည်သည့်လူသားကိုမျှလည်း ဒုက္ခပေးမည် မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် တံငါက ကြေးအိုးကို ပြန်ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။
နာနာဘာဝက သူ့တန်ခိုးဖြင့် ကူညီမစသောကြောင့် တံငါသည်
မှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝလာပြီး ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ရလေတော့သည်။

၃၂

ငှက်ဘုရင် နံပြည်စုတ်

ငှက်အားလုံး စုဝေး၍ ငှက်ဘုရင် ရွေးချယ်သောအခါ အငြင်းအခုံများစွာ ဖြစ်ကြသည်။

ဥဒေါင်းက “ရှင်ဘုရင်ဟာ လှရမယ်” ဟု ပြောသည်။

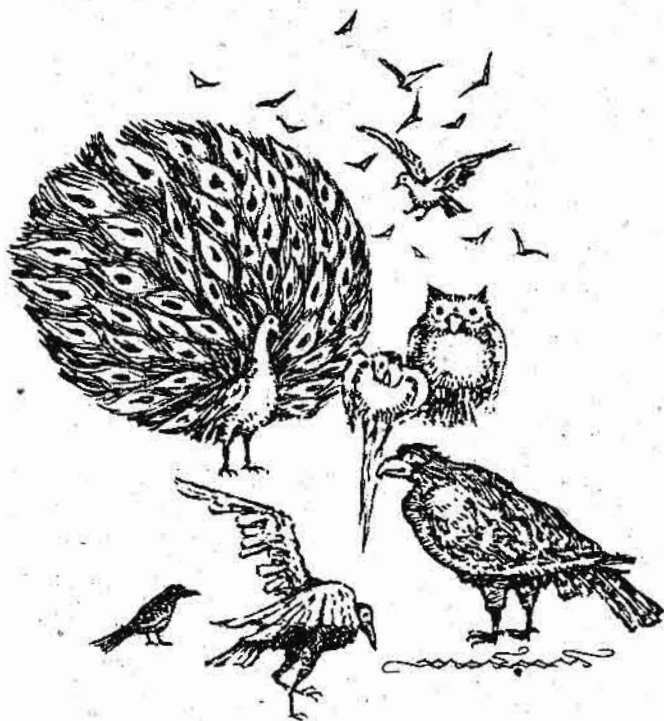
“မဟုတ်ဘူး၊ ခုံညားမှုလိုအပ်တယ်” ဟု ဇီးကွက်က ပြောသည်။ “ဘယ်သူဟာ ပညာရှိနှင့် အတူဆုံးဆိုတာကို ကြည့်ပါ”

“ဘယ်သူစကားအပြောတတ်ဆုံးလဲဆိုတာ ကြည့်ပါ”

ဟု ကြက်တူရွေးက ပြောပြန်သည်။

သို့သော် လင်းယုန်ငှက်က ပြောသည်။

“တခြားသတ္တဝါတွေထက် ကျုပ်တို့က ပိုပြီး အဆင့်အတန်းမြင့်အောင် ဘာက ပြုလုပ်ပေးတာလဲ။ ပျံသန်းနိုင်တဲ့ စွမ်းအား မဟုတ်လား။ ဒါ့ကြောင့် အမြင့်ဆုံး ပျံတက်နိုင်တဲ့ ငှက်ကိုသာ ဘုရင်အဖြစ် ရွေးချယ်ရမယ်”

လင်းယုန်ငှက်မှာ ခွန်အားလည်းကြီး၊ ကြမ်းကြုတ်သော
ငှက်လည်း ဖြစ်သောကြောင့် သူ့အဆိုကို အခြားငှက်များက
သဘောတူအောင် အတင်းအကျပ် ပြုလုပ်သည်။

အချက်ပေးလိုက်သောအခါ ငှက်အားလုံး ပျံတက်သည်။
တစ်ကောင်ထက် တစ်ကောင်က ပိုမြင့်အောင် ပျံကြသည်။
သို့သော် မကြာမီ လင်းယုန်က အခြားငှက်အားလုံးထက် ပို
မြင့်သွားသည်။ ရင်သပ်အံ့ဩလောက်သည့် အမြင့်သို့ ရောက်
အောင် လင်းယုန်ငှက်က ပျံတက်သည်။ နောက်ထပ် မြင့်မတက်
နိုင်အောင် သူ အားအင်ကုန်ခန်းသွားသည်။

ထိုအခါ လင်းယုန်ငှက်၏ ကျောထက်၌ နား၍ လိုက်ပါ
လာသော နံပြီစုတ်ငှက်ကလေးက လင်းယုန်ငှက်ထက် အနည်း
ငယ်မျှ ပို၍မြင့်အောင် ပျံတက်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် လင်းယုန်က အထူးမကျေမနပ် ဖြစ်သော်လည်း
နံပြီစုတ်ငှက်ကလေးသည် ငှက်ဘုရင် ဖြစ်သွားလေသည်။

သားတစ်ရာအဖေ

ဆာဘီယန်းလူမျိုးတစ်ယောက်၌ သားပေါင်း ၁၀၀ (တစ်ရာ) ရှိသည်။ သားများအတွက် အဝတ်အထည် ကစားစရာနှင့် မုန့်ဖိုးအကုန်အကျမှာ အလွန်များလှသည်။

သို့သော် သူသည် စိတ်ပျက်ညည်းညူခြင်း မရှိ၊ သားများ အရွယ်ရောက်လာမည့်အချိန်ကို အားတက်စွာ မျှော်မှန်းလျက်ရှိသည်။ သို့သော် သူ့အတွက် ပိုမိုဆိုးသော အခြေအနေ ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။ သားများက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သူ့ကို ဤသို့ပြောကြသည်။

“အဖေ၊ ကျွန်တော် လက်ထပ်ဖို့ အရွယ်ရောက်ပါပြီ၊ ဇနီးကောင်း တစ်ယောက် ရှာပေးပါ”

သနားစရာကောင်းသော အဘိုးကြီးသည် မြင်းတစ်ကောင်စီး၍ သတို့သမီးရှာဖွေရန် ထွက်ခဲ့လေသည်။ ရက်အတော်ကြာသောအခါ သူသည် လယ်ထွန်နေသည့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့ရသည်။ ထိုလူကြီး၏ မျက်ရည်များသည် ထွန်ဘဲခဲမြေကြီးများအပေါ် တပေါက်ပေါက် ကျနေလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နောင်ကြီး၊ ခင်ဗျားဟာ မိုးမည်းကြီးလို
ငိုနေပါကလား။”

ဟု ခရီးသည် အဘိုးကြီးက မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်မှာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမည့် သမီးတစ်ရာရှိသလို
ခင်ဗျားမှာ ရှိမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားလည်း အခုလိုပဲ ငိုမှာပါ။”

ဟု လယ်ထွန်အဘိုးကြီးက ပြန်ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ချင်း တွေ့ရတာ နေရာကျလိုက်လေ။”

ဟု ခရီးသည် အဘိုးအိုက အော်ပြောလိုက်ပြီး မြင်းပေါ်မှ
ခုန်ဆင်းလိုက် သည်။

အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် မိတ်ဆွေဖြစ်သွားသည်။

သားများနှင့် သမီးများလည်း တွေ့ဆုံကြကာ အစုံလိုက်
အစုံလိုက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ကြ
လေသည်။ သူတို့အားလုံး တစ်ရက်တည်းမှာ လက်ထပ်ရန်
သဘောတူကြလေသည်။

သားတစ်ရာအဖေ အဘိုးကြီးအဖို့ အလွန်ပင် အလုပ်များ
လေတော့သည်။ ဆာဘီယန်းလူမျိုးတို့၏ မင်္ဂလာဆောင်မှာ
အလွန်ပင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သတို့သား
က သတို့သမီးကို ခေါ်ဆောင်ရန် အခမ်းအနားဖြင့် စီတန်းလာရ
သည်။ လူပျိုရုံ၊ အပျိုရုံ၊ အသိအမှတ်ပြုမည့် လူကြီးများ၊ ရှေ့
တော်ပြေးနှင့် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ သယ်ဆောင်သူများ၊ ဧည့်သည်
များ ပါဝင်သည်။

အခြားမင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုအတွက် လိုအပ်သော လူဦးရေ
၏ အဆတစ်ရာရှိသော လူများရအောင် သားတစ်ရာအဖေမှာ

ရှာဖွေရလေသည်။ မင်္ဂလာဆောင်ရက် ရောက်သောအခါ အဘိုးကြီးမှာ အလွန်ပင်ပန်းနေပြီး စိတ်မှာ ယောက်ယက်ခတ်နေလေသည်။ ဤမျှ များပြားလှသော လူထုပရိသတ်ကြီးအတွင်း၌ အဘိုးကြီးက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မေ့နေမည်ဆိုလျှင် အံ့ဩစရာ မရှိချေ။

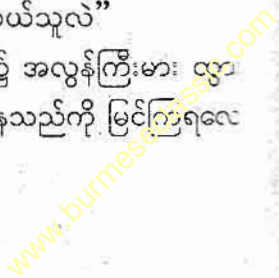
စီတန်းလှည့်လည်လာသည့် ပရိသတ်ကြီးသည် သတို့သမီးအိမ်သို့ ကောင်းမွန်စွာရောက်သည်။ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ အချင်းချင်းလဲလှယ်သည်။ စားသောက်ပွဲကြီး ပျော်ရွှင်စွာ ကျင်းပသည်။ ထို့နောက် သတို့သားများအိမ်သို့ ပြန်လာကြသည်။

အချိန်မှာ မိုးချုပ်လာပြီ။ “ကံခေသောမြစ်” ဟု ခေါ်တွင်သည့် အတော်ကျယ်သော မြစ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြသည်။ မြစ်ကိုဖြတ်ကျော် ဆောက်လုပ်ထားသည့် ကျယ်ပြန့်သော တံတားလည်းရှိသည်။ မင်္ဂလာအဖွဲ့ကြီး တံတားအလယ်သို့ ရောက်သောအခါ တံတား၏ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်က အလယ်ဘက်သို့ ကျဉ်းမြောင်းလာသည်။ မြင်းများက ဟီသည်။ သတို့သမီးများက ထိတ်လန့်အော်ဟစ်သည်။ အမျိုးသားတို့က ဒေါသတကြီး ဆိုကြပြောကြသည်။

ရှေ့ဘက်ကမ်းထိပ်မှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အဖွဲ့ကြီးရဲ့ ခေါင်းဆောင်က ဘယ်သူလဲ”

လူထုကြီးသည် တစ်ဖက်ကမ်းထိပ်၌ အလွန်ကြီးမား လွှာကျိုင်းသော ဘီလူးကြီးတစ်ကောင် ရပ်နေသည်ကို မြင်ကြရလေသည်။

“အဖွဲ့ကြီးရဲ့ ခေါင်းဆောင်က ကျုပ်ပါပဲ” ဟု အဘိုးကြီးက ပြောလိုက်သည်။ “ဒါဟာ ခင်ဗျားရဲ့ တံတားဖြစ်တယ်ဆိုရင် မေတ္တာထားပြီး ကျုပ်နဲ့ညီညီနောင်နောင်နဲ့ ဖြတ်သန်းသွားခွင့်ပြုပါ။”
 ဘီလူးကြီးက ပြန်ဖြေသည်။

“သင် အိမ်မှာမေ့ကျန်ထားခဲ့တဲ့အရာကို ကျွန်ုပ်ကိုပေးမယ် ဆိုရင် သင်တို့ ဖြတ်သန်းခွင့်ပေးမယ်။ သုံးနှစ်ပြည့်လို့ အဲဒီ အရာကို သင်က မှတ်မိတယ်ဆိုရင် သင့်ကို ပြန်ပေးမယ်။ အဲ ဒါဟာ အပေးအယူ ကိစ္စပဲ။”

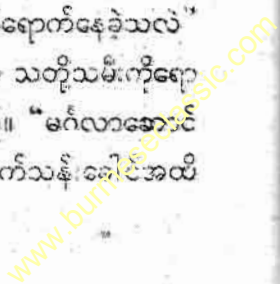
“ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ” ဟု အဘိုးကြီးက သဘောတူ ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

တံတားက နဂိုအတိုင်း ပြန်၍ကျယ်ပြန့်လာသည်။ ပရိသတ် ကြီး ဖြတ်ကျော်သွားကြသည်။ ဘီလူးကြီးလည်း ပျောက်ကွယ် သွားသည်။

မင်္ဂလာပရိသတ်ကြီးက အိမ်နှင့်နီးကပ်လာသောအခါ သူတို့ ဆီသို့ လူတစ်ယောက် ဆီးကြိုလာနေသည်ကို မြင်ရသည်။ ထိုသူကား သားတစ်ရာထဲမှ သားတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ အဘိုးကြီးက ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစွာ ပြောလိုက်သည်။

“အို ... သားရယ် ဘယ်တုန်းကမှ မင်းကို မမေ့ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခုလိုဖြစ်ရပါလိမ့်၊ မင်းဘယ်ရောက်နေခဲ့သလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ အဖေ့ကိုရော သတို့သမီးကိုရော တောင်းပန်ပါတယ်” ဟု သားကပြောသည်။ “မင်္ဂလာအောင် အတွက် ပြင်ဆင်ရတဲ့ အလုပ်တွေကို ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ

လုပ်ကိုင်ရပြီး သိပ်ပင်ပန်းလို့ အိပ်ပျော်သွားတာ မွန်းတည်ချိန် ရောက်မှပဲ အိပ်ရာမှ နိုးပါတယ်”

ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားသည်မှာ ကြောက်စရာပင် ကောင်းသည်။ ထို့နောက် ငိုသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ အဘိုးအိုက သားကို အဖြစ်အပျက်အား ပြောပြသည်။

သုံးရက်ရှိသောအခါ ဘီလူးကြီးက ထိုသားကို လာခေါ် သည်။

ခွဲခွာခါနီး၌ ဖခင်နှင့် ဇနီးက သူ့အား ဤသို့ပြောကြသည်။
“အားမငယ်ပါနှင့်၊ သုံးနှစ်စေတော့ လာခေါ်ပါမယ်”

မည်မျှကြာမြင့်ပါသနည်း။ နောက်ဆုံး၌ သုံးနှစ်အချိန် စေ သွားသည်။ သနားစရာကောင်းသော အဘိုးအိုသည် ကံခေသော မြစ်သို့ သွားလေသည်။

ဘီလူးကြီးက အဘိုးအိုကို တွေ့ဆုံသည်။ ဘီလူးကြီးက ဝါးလုံးတစ်လုံးယူလာပြီး၊ ဝါးလုံးပေါ်တွင် စာတစ်ကောင်၊ ချိုး တစ်ကောင်နှင့် ငုံးတစ်ကောင် နားနေသည်။

“ဒီထဲက ဘယ်ဟာ သင့်သားဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ပြောနိုင် ရင် ပြန်ခေါ်သွားပေတော့”

ဟု ဘီလူးကြီးက ပြောသည်။

အဘိုးအိုက ကြာမြင့်စွာ ငေးစိုက်ကြည့်သည်။ သို့သော် ဘယ်ဟာ သူ့သားဖြစ်သည်ဟု မပြောနိုင်ရှာချေ။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထွက်ခွာသွားစဉ်၌ သူတွေ့တော့မိသည်။ စာကလေးက သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူပြန်၍

ပြေးလာပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးစားကြည့်ဖို့ ဘီလူးကြီးကို တောင်းပန်သည်။

ဘီလူးကြီးကပြုံး၍ ခါငှက်၊ စာဝတီးနှင့် မြေလူးငှက်တို့ကို ထုတ်ပြလေသည်။ အဘိုးအိုက ငေးစိုက်ကြည့်သည်။ သို့သော် မည်သည့်ငှက်က သူ့သားဖြစ်မည်ကို အစရှာ မရချေ။ အဘိုးအို သည် ငိုယိုလျက် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သို့သော် အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ သူစဉ်းစားသည်။

“ငါက စွန့်စားပြီး တစ်ကောင်ကိုတော့ ရွေးချယ်ရမှာပဲ”

သူက ဘီလူးကြီးထံ ပြန်သွားပြီး နောက်ဆုံးစမ်းသပ်ရန် အခွင့်အရေးတောင်းသည်။ ဘီလူးကြီးက သူ့ကို စာကလေး၊ ချိုးနှင့် သစ်တောက်ငှက်တို့ကို ပြသည်။ အဘိုးအိုက အာရုံစိုက် သတိထား၍ကြည့်ရာ ချိုးငှက်၏မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်ဝနေသည် ကို အဘိုးအို မြင်ရလေသည်။

“ဒါဟာ လူ့နှလုံးသားနှင့်ငှက်ပဲ”

ဟု တွေးကာ အဘိုးအိုက ချိုးငှက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုက သူ့သားပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိလျက်သား ဖြစ်နေသည်ကို ရုတ်တရက်တွေ့ရသည်။ ဘီလူးကြီး ပျောက် ကွယ်သွားသည်။

သားတစ်ယောက် အိမ်ပြန်လာသည့် ပျော်ရွှင်ပွဲကြီးမှာ စုံတွဲ တစ်ရာ လက်ထပ်သည့် မင်္ဂလာပွဲကြီးထက်ပင် ပို၍ ကြီးမားလေ တော့၏။

www.burmeseclassic.com

သူရဲကောင်းများနှင့် ခိုင်း

ရှေးအခါက ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသူတစ်ယောက်သည် ရှင်းလင်းသော လမ်းတစ်လျှောက် မြင်းစီးလာသည်။ မကြာမီ ကျယ်ပြန့်သော ကွင်းပြင်တစ်ခုသို့ သူရောက်လာသည်။ ကွင်းထဲ၌ တောင်ဘက်အရပ် မျက်နှာမူလျက် ခဲညားတင့်တယ်သော ရုပ်တုတစ်ခုရှိသည်။ သူသည် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ လှည့်လည် သွားလာဖူးသော်လည်း ဤမျှကောင်းသော ရုပ်တုကို မတွေ့မြင် ခဲ့ရချေ။

မြင့်သော အုတ်ခုံအထက်တွင် အောင်မြင်ခြင်း အမှတ် လက္ခဏာရုပ်တု ရပ်လျက်ရှိသည်။ ဓားအိမ်နှင့်ဓားကို လွယ်လျက် ခိုင်းက ခြေထောက်နားမှာ ရှိသည်။ ခေါင်းမှာ စွပ်ထားသော အောင်တံဆိပ် လော်ရယ်အရွက်နှင့် မျက်ခုံးမှာ ရောနေသည်။ ထိုသူက ရေရွတ်လိုက်သည်။

“အင်း၊ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ အထိမ်းအမှတ် ရုပ်တုပဲ။ ခိုင်းက တော့ ရွှေသားအစစ်ပဲလို့ ပြောနိုင်တယ်”

သူသည် ရုပ်တုကို ရင်သပ်အံ့သြဖြစ်နေလေရာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ အခြားခရီးသည် ချဉ်းကပ်လာသည်ကို သတိမထားမိချေ။ နောက်ရောက်လာသည့် ခရီးသည်ကလည်း ရုပ်တုကို တအံ့တသြ ကြည့်ရှုနေစဉ်တွင် ပထမလူက “ဒိုင်းကတော့ ရွှေသားအာစ်ပဲ” ဟု ပြောလိုက်သော စကားကိုကြားရလျှင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ဘက်က မြင်ရသည်မှာ ငွေဒိုင်းဖြစ်သည်။

မှားယွင်းစုံက ထူးဆန်းလှချည်လားဟု ဒုတိယခရီးသည်က ကျွေးသည်။ ရွှေနှင့်ငွေကို ခွဲခြားမသိတဲ့လူကို ကြည့်ပြီးမှပဲဟုလည်း ဆုံးဖြတ်သည်။ သူက ပြောလိုက်သည်။

“ခွင့်ပြုပါ မိတ်ဆွေ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားမျက်စိ အမြင်လွဲနေပါတယ်။ ဒိုင်းက ရွှေမဟုတ်ပါဘူး။ ငွေပါ။”

“ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲဗျ” ဟု ပထမသူရဲကောင်းက ပြောလိုက်သည်။ “ရွှေကို ကျုပ်မြင်တဲ့အခါမှာ ရွှေမှန်းမသိဘူးလို့ ခင်ဗျားက ပြောရဲသလား။”

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငွေကို မြင်တဲ့အခါမှာတော့ ငွေမှန်း ကျုပ်သိပါတယ်။ ဒီဒိုင်းဟာ ငွေဖြစ်ကယ်၊ ရွှေမဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်အတိအလင်း ပြောပါတယ်။”

ဟု ဒုတိယသူရဲကောင်းက ပြောသည်။

“ဒါဟာ ရွှေလို့ ကျုပ်ပြောတယ်။”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။”

ဟု ဒုတိယသူရဲကောင်းက ဆိုသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုစော်ကားတာပဲ” ဟု ပထမသွေးကောင်းက ပြောလိုက်သည်။ “ဒီစကားမျိုး ဘယ်လိုလူက ပြောတာမှ ကျုပ် လက်မခံဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား သိစေချင်တယ်”

“ရွှေမှန်းငွေမှန်း ခွဲခြားမသိသူနှင့် ကျုပ်က ဓားချင်း ယှဉ်မမှတ်လိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားက ရန်လိုတယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်က မငြင်းပါဘူး”

ထို့ကြောင့် သူရဲကောင်းနှစ်ယောက်သည် ဓားများထုတ်ကာ တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ တိုက်ခိုက်ရန် သဘောတူ အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ဓားချင်းကြက်ခြေခတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အသံတစ်သံကို သူတို့ ကြားရသည်။

“အို ... အရှင်တို့၊ အလောတကြီး မလုပ်ကြပါနှင့်။ ကိုယ်လုပ်မယ်ကိစ္စကို သတိထားဆင်ခြင်ပါဦး”

သူရဲကောင်းများ တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ အဝတ်ဖြူဝတ်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူတို့ထံ ပြေးလာသည်။ သူမက သူရဲကောင်း နှစ်ယောက်ကြားတွင် ဝင်ရပ်လိုက်ပြီး မေးမြန်းသည်။

“လူကြီးမင်းတို့ ဘာလုပ်ကြမှာလဲ၊ ဘယ်အကြောင်းကြောင့် တိုက်ခိုက်ကြမှာလဲ”

“ကျုပ်တို့ တိုက်ခိုက်ကြမယ့် အကြောင်းက ကျုပ် စကားများကယ်လို့ ဟိုသူရဲကောင်းက စွပ်စွဲပါတယ်”

ဟု တစ်ယောက်က ပြောသည်။

“သူကလည်း အလားတူ စွပ်စွဲတာပဲ” ဟု အခြားတစ်

www.burmeseclassic.com

ယောက်က ပြန်ပြောသည်။ “ကိုင်း၊ မင်းဖယ်ပေး မိန်းကလေး။ ခင်ဗျားက တိုက်ခိုက်ဖို့ ပြင်ပါ”

“ရပ်လိုက်ကြ”

ဟု မိန်းကလေးက အော်ပြောလိုက်သည်။ သူမအသံမှာ အမိန့်သံပါလှသဖြင့် သူရဲကောင်းတို့ပင် ရပ်တန့် သွားသည်။

“မိန်းကလေး နောက်ထပ်မပြောနှင့်တော့” ဟု ပထမ သူရဲကောင်းက ပြောလိုက်သည်။ “ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဂုဏ် သရေရှိပုဂ္ဂိုလ်များဟာ ဒီကိစ္စမျိုးကို မိန်းမအမြင်နှင့် မကြည့်ပါ ဘူး” သူက ရန်သူကို ဆက်ပြောလိုက်သည်။ “လာပေတော့ ခင်ဗျား အသင့်ပဲလား”

သူရဲကောင်းနှစ်ယောက် ဓားချင်းယှဉ်ကြပြန်သည်။ မိန်းကလေးက အော်ဟစ်၍ ဟန့်တားပြန်သည်။

“ရပ်ကြပါလို့ ကျွန်မပြောတယ်”

သူရဲကောင်းနှစ်ယောက်က ရပ်ဆိုင်းနေကြသည်။

“ဒီမယ်ရှင့်၊ မြောက်ဘက်ကလာတဲ့သူဟာ ရုပ်တုရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ဘာကိုမြင်ရသလဲဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါ”

သူရဲကောင်းကကြည့်ပြီး နှိမ့်ချသောအသံဖြင့် ပြောသည်။

“ရွှေဒိုင်းကို ကျုပ်မြင်ပါတယ် မိန်းကလေး”

“တောင်ဘက်မှ သူရဲကောင်း၊ ရှင်က ရုပ်တုနောက်ဘက် ဆုတ်ပြီး ဘာမြင်ရသလဲဆိုတာ ပြောပြပါ”

သူရဲကောင်းက ဂရုတစိုက်ကြည့်ပြီး ဖြေသည်။

“ငွေဒိုင်းကို မြင်ပါတယ်”

“အဲဒါပေါ့၊ ဒိုင်းဟာ တစ်ဖက်ကငွေပါ၊ အခြားတစ်ဖက်က ရွှေပါ။ ဒါကြောင့် ရှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး မှန်တယ်။ နှစ်ယောက် စလုံး မှားတယ်။ ကိုင်း အခုပြောပါဦး၊ ရှင်တို့ဘာလုပ်မလဲ”

“ကျုပ်တို့ ရန်ပွဲပြီးပါပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး မှန်ပါတယ်”

ဟု တစ်ယောက်က ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်” ဟု မိန်းကလေးက ပြောလိုက်သည်။ “အခု ရှင်တို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး မိတ်ဆွေဖြစ်တာကို ကျွန်မ မြင်လိုပါတယ်”

သူရဲကောင်းနှစ်ယောက်က လိုက်လံစွာရယ်ပြီး လက်ဆွဲနှုတ် ဆက်ကြသည်။ ရုတ်ခြည်းပင် မိန်းကလေးသည် အရပ်မြင့်လာပြီး တင့်တယ် ခုံညားလာသည်။ သူမက အလွန်လှပ၍ နန်းဆန်လှ ပေရာ သူရဲကောင်းနှစ်ယောက်က ဒူးထောက်လိုက်ကြသည်။ သူမက ပြောသည်။

“သွားကြပေတော့၊ ကျွန်ုပ်၏မှန်ကန်သော သစ္စာရှိသော သူရဲကောင်းများ ဖြစ်ကြပါ။ ကျွန်ုပ်အမည်ဟာ ငြိမ်းချမ်းရေး ဖြစ်ပါတယ်”

သူမအမည် ပြောပြီးလျှင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

သူရဲကောင်း နှစ်ယောက်သည် မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများ ပမာ စကားပြောကြရင်း လမ်းအတိုင်း ဆက်လက်သွားကြသည်။

ပြဿနာတိုင်းမှာ ဘက်နှစ်ဘက်ရှိသည်။

သူရဲကောင်း၏ ကျောက်မျက်ရတနာများ

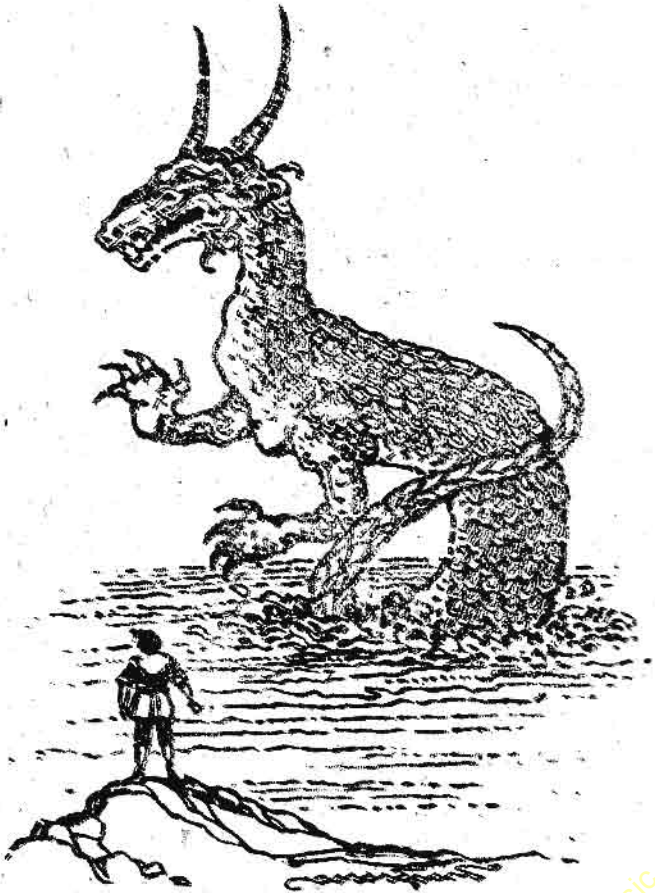
ဣပန်သူရဲကောင်း တစ်ယောက်သည် ကမ်းနား၌ လျှောက်
သွားစဉ် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် တရွေ့ရွေ့
ကုန်းပေါ်တက်လာသည်ကို မြင်ရသဖြင့် တအံ့တဩ ဖြစ်သွား
သည်။

သူရဲကောင်းက ဓားဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သတ္တဝါကြီးက
သူ့ကို အသနားခံသော အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ခုခံရန်
ပြုမည်ပုံ မရှိချေ။

“သင် ဘာလဲ”

ဟု သူရဲကောင်းက မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်အမည်ဟာ ဆာမိဘီတို ဖြစ်ပါတယ်” ဟု သတ္တဝါ
ကြီးက ဖြေသည်။ “ပင်လယ်ထဲမှ နဂါးမင်းက ကျွန်ုပ်ကို
စိတ်ဆိုးလို့ နှင်ထုတ်ခြင်း ခံခဲ့ရပါတယ်။ သင်က မသတ်သော်
လည်း ကုန်းပေါ်မှာ ကျွန်ုပ်ဟာ မကြာခင် သေမှာပါပဲ”

သူရဲကောင်းမှာ သနားကရုဏာစိတ် ဖြစ်သွားသည်။ သူက သတ္တဝါကြီးကို အိမ်သို့ ယူဆောင်သွားသည်။ ရေနံကြီး တစ်ခု အတွင်း နေစေသည်။ ရေနံမှာ နှင်းပန်းများရှိသည်။ ကမ်းစပ် မှာ သစ်ပင်ကြီးများ တင့်တယ်စွာရှိသည်။ သူရဲကောင်းက နေ့စဉ် ငါးများဖမ်း၍ သတ္တဝါကြီးကို ကျွေးသည်။

အခြေအနေမှာ ချောမောအဆင်ပြေနေသည်။ သို့သော် သူရဲ ကောင်းက လှပသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်နှင့် ချစ်ကြိုက်မိသော အခါတွင် ပြဿနာ ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။ မိန်းမပျိုက ကျောက် မျက်ရတနာတစ်သောင်း တင်နိုင်မှသာ သူနှင့် လက်ထပ်မည်ဟု ဆိုသည်။

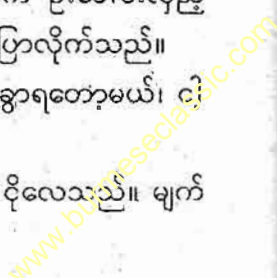
သူရဲကောင်းက သူပိုင်မြေ၊ အိမ်နှင့် ပရိဘောဂများအပြင် သူ၏စစ်ဝတ်စုံကိုပါ ရောင်းသည့်တိုင်အောင် မိန်းမပျိုအား တင်၍ တောင်းရန် ကျောက်မျက်ရတနာ တစ်သောင်း မရနိုင်ပေ။

သူအိပ်ရာပေါ် လဲလျောင်းနေသည်။ အစားအစာ မစား မသောက်တော့ချေ၊ အသက်ရှင်နေလိုစိတ် မရှိတော့ပေ။

သူ့သခင် မည်သို့ဖြစ်ကြောင်းကို ဆာမိဘီတို နားမလည် ချေ။ နောက်ဆုံးတွင် ဆာမိဘီတိုက ရေထဲမှ တရွေ့ရွေ့တက်ခဲ့ ကာ အိမ်တွင်းဝင်သွားသည်။ သူ ရဲကောင်းက ဦးခေါင်းလှည့် ကြည့်လိုက်ပြီး အားနည်းသည့်အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အလို၊ ဆာမိဘီတို ... တို့ထာဝရ ခွဲခွာရတော့မယ်၊ ငါ့ ဘဝဟာ ချုပ်ငြိမ်းတော့မယ်”

ထိုစကားကြားရလျှင် သတ္တဝါကြီးက ဝိုလေသည်။ မျက်

ရည်ပေါက်များသည် အံ့ဩဖွယ်ရာပင် ပတ္တမြားလုံးများ ဖြစ်လေသည်။

သူ့ရဲကောင်းက အိပ်ရာထဲမှ ခုန်ထလိုက်သည်။ ပတ္တမြားလုံးတို့ကို ကောက်ယူရင်း အံ့ဩဝမ်းသာ ပြောလိုက်သည်။

“ဆာမီဘီတို့ သင်ဟာ ကျုပ်အသက်ကို ကယ်ဆယ်လိုက်ပြီ”

သို့သော် ချက်ချင်းလိုပင် သူ့မျက်နှာမှာ ငေးမှိုင့်သွားသည်။ အကြောင်းမှာ ပတ္တမြား အရေအတွက်သည် တစ်သောင်းမရှိဘဲ ကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ထပ်ငိုလိုက်ပါဦး”

ဟု သူကပြောသည်။

ဆာမီဘီတို့မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားသည်။ သတ္တဝါကြီးက ပြန်ပြောသည်။

“ငိုချင်တိုင်း ငိုလို့မရပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ စိတ်နှလုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှ မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်များ ပိုင်းလာတာပါ။ အခု သင်ကောင်းမွန်လာတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်ဝမ်းနည်းစိတ် မရှိတော့ပါဘူး”

သူ့ရဲကောင်းက သူ၏ အခက်အခဲကို ရှင်းလင်းပြောပြသည်။ သတ္တဝါကြီးက ငေးစိုက်တွေးတောနေသည်။ အတော်ကြာ လေးနက်စွာ စဉ်းစားပြီးနောက် သတ္တဝါကြီးက ဤသို့ပြောသည်။

“ကျွန်ုပ်ကို ပင်လယ်ဆီ ပို့ပေးပါ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ဇာတိကို ကြည့်ရှုရင်း ကျွန်ုပ် စိတ်ထိခိုက်ပြီး ငိုမိကောင်းငိုမိပါလိမ့်မယ်”

ထို့ကြောင့် သတ္တဝါကြီးကို လှည်းကြီးဖြင့် တင်ဆောင်ကာ
ပင်လယ်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ သတ္တဝါကြီးက ပင်လယ်ပြာကို
စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ကြာမြင့်စွာပင် မကြည့်ရ။ သူ၏ မျက်လုံး
အိမ်မှ အဖိုးတန်သော မျက်ရည်ပေါက်များ တဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာ
သည်။

ခဏအတွင်းမှာပင် ကျောက်မျက်ရတနာ အပုံကြီး ဖြစ်လာ
သည်။ သူရဲကောင်းမှာ ဝမ်းသာမဆုံးနိုင်တော့ပေ။

ရုတ်တရက် ပင်လယ်ထဲမှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

“ဆာမိဘီတို သင့်ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီ။ သင်ပြန်လာနိုင်ပြီ။”

မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်သည် ခင်မင်ယုယစွာ နှုတ်ဆက်ပြီး
ခွဲခွာကြလေသည်။ တစ်ဦးက ချစ်သူသတို့သမီးဆီသို့ သွားသည်။
အခြားတစ်ဦးက သူ၏ရုပ်ဋ္ဌာန် ပင်လယ်သို့ ပြန်လေသည်။

ခြင်္သေ့နှင့် ကြောင်

အိန္ဒိယပြည်၏ မြောက်ပိုင်း တောင်တန်းကြီး၌ ခြင်္သေ့ကြီး တစ်ကောင် နေထိုင်သည်။ ထိုခြင်္သေ့ကြီး အိပ်ပျော်ခိုက်တွင် ကြွက်တစ်ကောင်က လာ၍လာ၍ ခြင်္သေ့ကြီး၏ လည်ဆံမွှေးများကို ကိုက်ဖြတ်ရာ ခြင်္သေ့ကြီးမှာ များစွာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ခြင်္သေ့က ရွာသို့သွားကာ ကြောင်တစ်ကောင်ကို ခေါ်လာသည်။ ကြောင်က ကြွက်ကိုတားဆီးရမည် ဖြစ်ပြီး ခြင်္သေ့က ကြောင်ကို ကောင်းစွာ ကျွေးမွေးမည်ဟု ကတိပေးသည်။

ကြောင်က ကြွက်ရန်မှ ကာကွယ်ပေးရာ ခြင်္သေ့က ကြောင်ကို အကောင်းဆုံး အစားအစာများကို ပေး၍ ကျွေးသည်။ တစ်နေ့၌ ကြွက်သည် ဆာလောင်လှသဖြင့် အစာရှာရန်

အပြင်သို့ထွက်လာရာ ကြောင်ခုတ်သဖြင့် ကြွက်သေသွားလေသည်။

ကြွက်သေသွားပြီး သူ့ကို ထပ်မံ မနှောင့်ယှက်နိုင်တော့ကြောင်းကို ခြင်္သေ့ သိသွားသည်။ ထိုအခါ ခြင်္သေ့က ကြောင်ကို အစာမပေး မကျွေးတော့ဘဲ ရပ်စဲပစ်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ကြောင်မှာ မလွဲသာဘဲ ရွာသို့ပြန်ရသည်။ ယခင်တုန်းကလိုပင် ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေရလေတော့သည်။

အကောင်ကြီးများသည် တစ်ခါတစ်ရံ၌ သူတို့အား အကူအညီပေးခဲ့သူ အပေါ်မှာပင် တွန့်တိုသည်အထိ ကိုယ်ကျိုးကြည့်ကြသည်။

မာဂစေကား

ရှေးအခါက လူကြီးတစ်ယောက်မှာ သိုးကျောင်းသားလူငယ် တစ်ဦးရှိသည်။ လူငယ်က နှစ်ပေါင်းများစွာ သစ္စာရှိစွာ ရိုးသားစွာဖြင့် အမှုထမ်းခဲ့သည်။ တစ်နေ့သ၌ လူငယ်က သိုးအုပ်ကို ကျောင်းနေစဉ်မှာ အနီးအနား တောအုပ်အတွင်းမှ တချို့မြည်သံကို ကြားရသည်။ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သော အသံဟု သူက ထင်သည်။ သူက အကျိုးအကြောင်း သိနိုင်ရန် အသံကြားရာ တောအုပ်တွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

အသံမြည်သည့်နေရာအနီး ရောက်သွားသောအခါ မြက်ခြောက်များ သစ်ရွက်ခြောက်များကို မီးလောင်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ပတ်ပတ်လည် မီးဝိုင်းနေသည့် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်မှာ မြွေတစ်ကောင်ရှိနေပြီး ထိုမြွေ ကြောက်လန့်တကြား အသံမြည်နေလေသည်။ သိုးကျောင်းသားက သနားဖွယ် မြွေခဲများ

မည်သည့်နည်းဖြင့် လွတ်မလဲဟု တွေးသည်။ လေက မြွေရှိရာ သစ်ပင်ဆီသို့ ဦးတည်၍ တိုက်သည်။ မကြာခင် သည်သစ်ပင် ကလည်း မီးစွဲလောင်တော့မည်။

ရုတ်တရက် မြွေက အော်ပြောသည်။

“အို... သိုးကျောင်းသား၊ ဘုရားသခင် ကျေးဇူးကို ထောက်ထားပြီး မီးဘေးမှ ကျွန်ုပ် အသက်ကို ကယ်မပေးပါ”

သိုးကျောင်းသားက သူ၏ လက်တွင်းမှ တုတ်ရှည်ကို မြွေ ထံသို့ ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။ မြွေက တုတ်ကိုပတ်၍ လျှော ဆင်းလာသည်။ ထိုမှ သိုးကျောင်းသား၏ လက်ပေါ်၊ လက် မောင်းပေါ်သို့ ထိုမှ ဆက်လက်၍ သိုးကျောင်းသား၏ လည်ပင်း ကို ရစ်ပတ်လိုက်သည်။ သိုးကျောင်းသားမှာ ကြောက်လန့်၍ တုန်လှုပ်နေသည်။ မြွေက သူ့ကို ကိုက်သတ်တော့မည်ဟု ထင် သည်။ သူက ပြောလိုက်သည်။

“ငါဟာ ကံဆိုးသူပဲ။ ငါ့ဘဝပျက်စီးစေဖို့ မင့်အသက်ကို ကယ်လိုက်မိတာပဲ”

မြွေက ပြန်ပြောသည်။

“မကြောက်ပါနှင့်၊ ကျုပ်ကို အဖေ့ အိမ်ပို့ပေးပါ။ ကျုပ် အဖေက မြွေဘုရင်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်”

သိုးကျောင်းသားက ပို၍ ကြောက်လန့်သွားသည်။ သူက သိုးအုပ်ကိုထားခဲ့ပြီး မသွားနိုင်ပါဟု ပြန်ပြောသည်။ မြွေက ပြော ပြန်သည်။

“သိုးအုပ် ထားခဲ့ရမှာကို မစိုးရိမ်ပါနှင့်၊ သိုးတွေ အန္တရာယ်

www.burmeseclassic.com

ကလေးတို့အကြိုက် အသိအလိမ္မာ အတွေးအခေါ်နှင့်...

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အမြန်ဆုံးသာ သွားရအောင်ပါ”

သို့ဖြင့် သိုးကျောင်းသားက မြွေကိုယူဆောင်ပြီး တောတွင်း ဖြတ်သန်းသွားသည်။ အချိန်တော်တော်ကြာ သွားမိသောအခါ ဝင်းတံခါးကြီးသို့ ရောက်သွားသည်။ ဝင်းတံခါးကြီးဆိုသည်မှာ မြွေတစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ထွေးလုံးရစ်ပတ်ဖြစ်နေသည့် အရာ ပေတည်း။ အံ့ဩသဖြင့် သိုးကျောင်းသား ကြက်သေငေးမော ၍ ရပ်နေမိသည်။ သို့သော် သူ၏ လည်ပင်းပတ်ထားသောမြွေ က ရွှိကနဲ အသံပေးလိုက်ရာ တွန့်လိမ်ရှုပ်ထွေးနေသော မြွေများ က ဖြေလျှော့လိုက်ရာ လမ်းပွင့်သွားသည်။

သူ သယ်ဆောင်လာသောမြွေက ပြောပြန်သည်။

“ကျုပ်တို့ အဖေအိမ်ရောက်တဲ့အခါ သူက သင်လိုချင်တဲ့ ဆုကို ပေးလိမ့်မယ်။ ငွေ၊ ရွှေ၊ ကျောက်မျက်ရတနာ၊ ဒါမှမဟုတ် ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ အဖိုးအတန်ဆုံးအရာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအရာ တွေ ဘာကိုမှ မတောင်းနှင့်။ တိရစ္ဆာန်တွေပြောတဲ့ မာဂဓ စကား နားလည်ခြင်းကိုသာပေးပါလို့ တောင်းဆိုပါ။ သူက အတော်ကြာတော့ ငြင်းပယ်နေမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ ပေးရမှာပါ”

ထိုနောက် သူတို့ မြွေဘုရင်ကြီးအိမ်သို့ ရောက်သွားသည်။ မြွေဘုရင်မှာ သူက သေပြီဟု မှတ်ထင်ထားသော သမီးမြွေမ ကို မြင်လျှင် ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်ပင်ကျသည်။

“မင်း ဘယ်သွားနေခဲ့တာလဲကွယ်” ဟု မြွေဘုရင်က မေး မြန်းလိုက်သည်။ သမီးမြွေမက တောမီးလောင်ရာ၌ ပိတ်မိနေ

ပုံ၊ သိုးကျောင်းသားက ကယ်ဆယ်လိုက်ပုံတို့ကို ပြန်ပြောပြသည်။
မြွေဘုရင်က သိုးကျောင်းသားဘက်လှည့်ပြီး ပြောလိုက်
သည်။

“ကျုပ်သမီးကို ကယ်လိုက်တဲ့အတွက် ဘယ်ဆုကိုယူ
မယ်လို့ သင် ရွေးချယ်သလဲ”

“တိရစ္ဆာန်များပြောတဲ့ မာဂဓ စကားကို နားလည်အောင်
ပြုလုပ်ပေးပါ” ဟု သိုးကျောင်းသားက ဖြေသည်။ “ကျွန်တော်
အလိုရှိတာဟာ အဲဒါပါပဲ”

မြွေဘုရင်က ပြန်ပြောသည်။ “မာဂဓစကားကို နားလည်
လို့ မင့်အဖို့ အကျိုးအမြတ် မရှိပါဘူး။ အကြောင်းကတော့
ကျုပ်က သင် နားလည်အောင် ပြုလုပ်ပေးလိုက်မယ်၊ သင်က
မာဂဓစကားတတ်ပါတယ်လို့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြော
လိုက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း သင် သေဆုံးမှာပဲ။ အခြား
တစ်ခုခုကို တောင်းဆိုပါ၊ သင် ပိုင်ဆိုင်ရပါစေမယ်”

သို့သော် သိုးကျောင်းသားက ဖြေသည်။

“အရှင်ရဲ့သမီးကို ကယ်ဆယ်တဲ့အတွက် ဆုလာဘ်ပေးမယ်
ဆိုလျှင် မာဂဓစကား နားလည်ဖို့ကိုပဲ ပေးပါ။ အဲဒါမှအပ
အခြားဘာကိုမျှ အလိုမရှိပါ အရှင်”

သိုးကျောင်းသားက ထွက်ခွာ သွားတော့မလိုဟန် ပြင်သည်။

မြွေဘုရင်က သူ့ကို ခေါ်လိုက်ပြီး ပြောပြသည်။

“တခြား ဘယ်အရာကိုမှ သင် မလိုချင်ဘူးဆိုလျှင်လည်း
ကျုပ် သဘောတူပါမယ်။ ကျုပ်အနီးကို ချဉ်းကပ်လာခဲ့ပါ”

www.burmeseclassic.com

သိုးကျောင်းသားက အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။ မြွေဘုရင်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး သိုးကျောင်းသား၏ နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖြင့် ထိလိုက်သည်။ “အခု ကျုပ်ရဲ့နှုတ်ခမ်းကို ထိလိုက်ပါ” ဟု မြွေဘုရင်က ပြောသည်။ သိုးကျောင်းသားက ပြောသည့် အတိုင်း ပြုလုပ်သည်။ တစ်ယောက်နှုတ်ခမ်းကို တစ်ယောက်က သုံးကြိမ်ဆီ ထိကိုင်သည်။ ပြီးလျှင် မြွေဘုရင်က ပြောသည်။

“အခု သင်မာဂဓ စကားကို နားလည်ပြီ၊ အေးအေးဆေးဆေး သွားပေတော့။ ဒါပေမဲ့ သင့်အသက်ကို တန်ဖိုးထားတယ် ဆိုရင်တော့ ဒီအကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောမိအောင် သတိထားပါ။ ပြောလိုက်ရင်တော့ သင် သေပြီသာမှတ်တော့”

သိုးကျောင်းသား ပြန်ထွက်လာသည်။ တောတွင်း ဖြတ်သန်းလာစဉ် ငှက်များပြောသည့်စကား၊ အခြားတိရစ္ဆာန်များပြောသည့် စကားအားလုံးကို သူ နားလည်သည်။ သူ၏ သိုးများထံ သူ ရောက်သည့်အခါ သိုးများက အေးချမ်းစွာ မြက်စားနေခြင်းကို တွေ့ရသည်။ သူ အလွန်မောပန်းနေသဖြင့် ခေတ္တအနားယူရန် သိုးများအနီးမှာ လဲလျောင်းလိုက်သည်။

သူ လဲလျောင်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် ကျီးငှက်နှစ်ကောင်သည် အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အကိုင်း၌ လာ၍ နားသည်။ သူတို့ဘာသာစကားဖြင့် ကျီးငှက်တစ်ကောင်က ပြောသည်။

“ဟောဟို သိုးထိန်း လဲလျောင်းနေတဲ့အောက်မှာ မြေတိုင်းရှိတယ်။ မြေတိုက်ထဲမှာ ရွှေငွေအပြည့်ပဲ။ အဲဒါကို သိုးထိန်းသိရင် ဘာလုပ်မလဲ”

www.burmeseclassic.com

ထိုစကားကိုကြားလျှင် သိုးထိန်းက သူ၏သခင်ထံသို့ သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောသည်။ အလုပ်ရှင်က လှည်းတစ်စီး ယူလာသည်။ မြေတိုက်တံခါးကိုဖွင့်ပြီးလျှင် ရွှေငွေများကို သူတို့ ယူဆောင်လာသည်။ အလုပ်ရှင်က သူမယူ။ သူက ရိုးဖြောင့်သူ ဖြစ်သည်။ ရွှေငွေများကို သိုးထိန်းကို ပေးသည်။

“ရွှေငွေတွေကို မင်းယူပါ။ ကံတရားက မင့်ကို ပေးလိုက်တာပါ”

သိုးထိန်းက ထိုရွှေငွေဖြင့် အိမ်တစ်ဆောင်ဆောက်သည်။ ပြီးလျှင် အိမ်ထောင်ပြု၍ ဇနီးမောင်နှံ အေးချမ်းပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြသည်။ သူသည် သူ၏ရွာမှာသာ အချမ်းသာဆုံးမဟုတ်၊ ထိုနယ်တစ်ဝိုက်မှာ အချမ်းသာဆုံး ဖြစ်လေသည်။ ရွှေငွေရတနာနှင့် ဝတ်ကောင်းဆင်လှ ပြည့်စုံသည်။ သိုး၊ ဇွားနှင့် မြင်း မြောက်မြားစွာလည်း ရှိသည်။

ခရစ္စမတ်နေ့မတိုင်မီ တစ်ရက်မှာ သူက ဇနီးသည်ကိုပြောသည်။

“ကျွေးမွေးဖို့ ပွဲကြီးတစ်ပွဲအတွက် ပြည့်စုံအောင် ပြင်ဆင်ဟေ့၊ နက်ဖြန် လိုအပ်တာတွေယူပြီး သိုးခြံကိုသွားမယ်။ အဲဒီက သိုးထိန်းတွေ ပျော်ရွှင်ကြပါစေ”

ဇနီးသည်က ခင်ပွန်းဖြစ်သူ အလိုရှိသည့်အတိုင်း ပြည့်စုံအောင် လုပ်ဆောင်သည်။

နောက်နေ့မှာ သူတို့ သိုးခြံသို့သွားသည်။ ညနေချိန်မှာ ပိုင်ရှင်က သိုးထိန်းများကို ပြောသည်။ မင်းတို့အားလုံး လာ

ကလေးတို့အကြိုက် အသိအလိမ္မာ အတွေးအခေါ်နှင့်...

ကြ၊ စားကြ၊ သောက်ကြ၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေကြ၊ ဒီကနေ့ည သိုးတွေကို ငါ စောင့်ပါမယ်”

ပိုင်ရှင်သည် သိုးအုပ်များရှိရာသို့ သွားသည်။

သန်းခေါင်အချိန်ရောက်လျှင် ဝံပုလွေအူသံများ ကြားရ သည်။ ခွေးများကလည်း ဟောင်သည်။ ဝံပုလွေများက အစောင့် ခွေးများကို ဣတို့ဘာသာစကားဖြင့် ပြောသည်။

“တို့ ဝင်လာပြီး ဖရိုဖရဲဖြစ်အောင် လုပ်မယ်လေ၊ မင်းတို့ လည်း အသားစားရမှာပေါ့”

ခွေးများက ပြန်ပြောသည်။

“ဝင်လာခဲ့ကြ၊ တို့လည်း တစ်ချို့ တစ်ပွဲတော့ အဝစားရမှာ ပေါ့”

ခွေးများအတွင်းမှာ ခွေအိုးကြီးတစ်ကောင် ပါဝင်သည်။ ခွေအိုးကြီးမှာ သွားနှစ်ချောင်းသာ ရှိတော့သည်။ ခွေအိုးကြီးက ဝံပုလွေများကို ပြောသည်။

“ငါ့ပါးစပ်ထဲမှာ သွားနှစ်ချောင်းရှိ နေသေးသမျှ ငါ့သခင် အကျိုးကို မထိခိုက်စေရဘူးဟေ့”

တိရစ္ဆာန်များပြောသည့်စကားကို ပိုင်ရှင် နားလည်သည်။ နံနက်လင်းသောအခါ ပိုင်ရှင်က ခွေအိုးကြီးတစ်ကောင်တည်း ကို ချန်ထားစေပြီး အခြားခွေးအားလုံးကို တပည့်များအား အသတ်ခိုင်းသည်။ တပည့်များမှာ နားမလည်နိုင်။ “ဘာဖြစ် လို့လဲ သခင်၊ ခွေတွေကို သနားဖို့ကောင်းပါတယ်” ဟု ပြော ကြသည်။

ပိုင်ရှင်က “ငါ ခိုင်းတာသာ လုပ်ကြပါ” ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူက အိမ်သို့ ပြန်ရန်ပြင်ဆင်သည်။ ဇနီးမောင်နှံအသီးသီး မြင်းပေါ်တက်ကြသည်။ ဇနီးစီးသောမြင်းက မြင်းမ ဖြစ်သည်။ ခရီးထွက်သည့်အခါ လင်က ရှေ့ရောက်နေပြီး ဇနီးက နောက်ဘက်မှာ အနည်းငယ်ကွာလျက် ကျန်သည်။

ယောက်ျားစီးသောမြင်းက ထိုအဖြစ်ကိုမြင်လျှင် အံ့ကျယ်စွာ ဟိလိုက်ပြီး မြင်းမကို ပြောသည်။

“ငါ့ကိုမိအောင် မြန်မြန် လာပါဟယ်၊ မင်းက နှေးလှချေကလား”

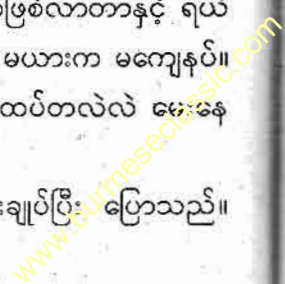
မြင်းမက ပြန်ပြောသည်။

“ရှင်ကတော့ သက်သောင့်သက်သာပဲ၊ ရှင့်ကိုစီးတဲ့ သခင်က ပိန်ပိန်ပါးပါး ပေါ့ပေါ့ကလေး၊ ကျွန်မသယ်ပိုးရတဲ့ သခင်မက ၀၀ဖိုင်ဖိုင်ကြီး သုံးကိုယ်စာ ရှိတယ်”

မြင်းမ၏စကားကို ကြားလျှင် သခင်က နောက်ဘက်လှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်သည်။ ဤသည်ကို ဇနီးကမြင်လျှင် သူမက မြင်းကို အတင်းမောင်း၍ မိအောင်လိုက်လာပြီး ယောက်ျားဖြစ်သူကို ဘာရယ်တာလဲဟု မေးသည်။

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ရယ်ချင်စိတ်ဖြစ်လာတာနှင့် ရယ်လိုက်တာပါပဲ” ဟု ခင်ပွန်းက ဖြေသည်။ မယားက မကျေနပ်။ မယားက ဘာကြောင့်ရယ်တာလဲဟုသာ ထပ်တလဲလဲ မေးနေသည်။

သို့သော် ခင်ပွန်းက စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပြီး ပြောသည်။

“ကိုယ့်ဘာသာ နေပါရစေကွယ်၊ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေလို့လဲ။ ကိုယ်ဘာဖြစ်လို့ ရယ်မိသလဲဆိုတာ မသိပါဘူးကွယ်”

ယောက်ျားက ခပ်ခွာခွာနေလေ မိန်းမက လိုက်၍ မေးလေ ဖြစ်နေသည်။ ယောက်ျားမှာ စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်လာသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ယောက်ျားက ရှင်းပြသည်။

“အဲဒီအကြောင်းကို ဖွင့်ပြောလိုက်တာနှင့် ကိုယ်ဟာ မလွဲ မသွေ အသက်ဆုံးရှုံးမယ်ဆိုတာ သိထားစမ်းပါကွယ်”

သို့တိုင်အောင် မယားက အလျှော့မပေးချေ။ ဖွင့်ပြောရန်သာ နားပူနေတော့သည်။ သူတို့ အိမ်ပြန် ရောက်လာကြသည်။ ယောက်ျားက မြင်းပေါ်မှ မဆင်းခင်မှာပင် တပည့်များကို ခေါင်း တစ်လုံးယူလာရန် ခိုင်းလိုက်သည်။ ခေါင်းကို အိမ်ရှေ့မှာ ထား ခိုင်းသည်။ ပြီးလျှင် မယားကို ပြောသည်။

“ကြည့်ကွယ် ငါ ခေါင်းထဲမှာဆင်းပြီး လှဲနေမယ်။ ပြီးတော့ ငါ ဘာကြောင့်ရယ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြမယ်။ အဲဒီလိုပြောပြီး တာနှင့် ငါ အသက်ဆုံးရှုံးမှာ မုချပဲ။”

ယောက်ျားက ခေါင်းထဲဝင်လိုက်သည်။ သူက နောက်ဆုံး အနေဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းလင့်ကြည့်သည်။ သူ၏ ခွေး အိုကြီးက သူ့အနီးလာထိုင်ပြီး ညည်းညူသံ မြည်နေသည်။ ဒါကို မြင်သောအခါ ယောက်ျားက ဇနီးကို “ပေါင်မုန့်ယူလာပြီး ခွေး ကို ကျွေးလိုက်ပါကွယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဇနီးက ပေါင်မုန့် များယူလာပြီး ပစ်ချပေးလိုက်သည်။ သို့သော် ခွေးအိုကြီးက ပေါင်မုန့်ကို မကြည့်။

ထိုအခိုက် ကြက်ဖကြီးတစ်ကောင် လာ၍ ပေါင်မုန့်ကို ကောက်စားသည်။ ခွေးအိုကြီးက ကြက်ဖကို ပြောသည်။

“အစားပုပ်တဲ့ အလကားအကောင်း၊ မင့်သခင်သေတော့မယ့် ဆဲဆဲမှာ မင်းက စားသောက်နိုင်သလား”

ကြက်ဖက ပြန်ပြောသည်။

“သေပစေပေါ့ကွ၊ ငတုံးဆိုရင် သေရင်အေးတာပေါ့။ ငါ့မှာ မယားတွေ ရာနှင့်ချီပြီး ရှိတယ် လေ။ ငါ ပြောင်းဖူးစေတစ်စေ တွေ့ရင် သူတို့ကို ခေါ်လိုက်တယ်။ သူတို့ ရောက်လာကြတော့ ပြောင်းဖူးစေကို ငါပဲ ကောက်မျိုလိုက်တယ်။ ဒီအတွက် ဘယ် ကြက်မက မကျေနပ်တဲ့အမူအရာ ပြမလဲ။ ပြဝံ့ရင် သေပြီသာ မှတ်၊ ကောင်းကောင်း သင်ခန်းစာ ပေးလိုက်မယ်။ သူ့မှာ မယား တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ဒါတောင် မထိန်းနိုင်ဘူးတဲ့ကွာ”

ထိုစကားကြားလျှင် ယောက်ျားက ခေါင်းထဲမှထွက်ပြီး တုတ်တစ်ချောင်းကိုင်လိုက်သည်။ မယားကိုခေါ်လိုက်၏။ သူ က ပြောသည်။

“လာခဲစမ်း၊ နင် သိပ်ပြီးသိချင်နေတာကို ငါ ပြောပြမယ်”

ထိုနောက် သူက မယားကို တုတ်နှင့်ရိုက်သည်။ အဲဒါပဲ ဟဲ့ မိန်းမရယ်။ အဲဒါပဲဟဲ့ ကောင်မရယ်”

စကားတစ်ခွန်း တုတ်တစ်ချက်နှင့် ဆုံးမလိုက်ရာ မယား သည် သင်ခန်းစာ ကောင်းကောင်း ရသွားပြီးလျှင် ထိုအကြောင်း လုံးဝ မမေးတော့ဘဲ နှုတ်ပိတ်သွားတော့သတည်း။

www.burmeseclassic.com

ကဏန်းနှင့် မျောက်

တစ်ခါတုန်းက အရိပ်ကောင်းသော ကောင်ခြေတစ်နေရာ
၌ ကဏန်းတစ်ကောင်သည် တွင်းတူး၍ နေလေသည်။ ကဏန်းမ
သည် ကောင်းသောအိမ်ထောင်ထိန်း ဖြစ်သည်။ တစ်နယ်လုံး
မှာ ဤကဏန်းမသည် အရာရာ ဂရုစိုက်သည်။ ဝီရိယရှိသည်။
ကဏန်းမက သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သလို ၎င်း၏ ဂေဟာမှာလည်း
သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သည်။

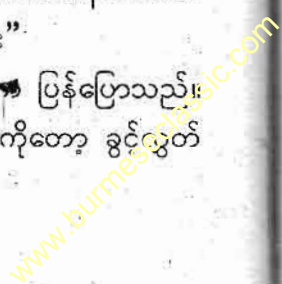
တစ်နေ့သောအခါ ကဏန်းမ၏ တွင်းဝမှာ ထမင်းများကျ
၍ ကျန်နေခြင်းကို ကဏန်းမ တွေ့ရသည်။ ခရီးသွားတစ်ဦး
စားသောက်ရာမှ ဖိတ်စဉ်ကျန်ရစ်ခဲ့ဟန် တူသည်။ ကဏန်းမက
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် ထိုနေရာသို့သွားကာ ထမင်းများကို
သိမ်းကျူးယူသည်။ ထိုစဉ် မလှမ်းမကမ်း သစ်ပင်ပေါ်ရှိ မျောက်
တစ်ကောင်က မြင်လျှင် ကဏန်းမ ဘာလုပ်သနည်းဟု လာ၍
ကြည့်လေသည်။

ထမင်းကိုမြင်လျှင် မျောက်၏ မျက်လုံးအစုံက တောက်ပသွားသည်။ မျောက်ကလည်း ထမင်းကို အလွန်ကြိုက်သည်။ မျောက်က စဉ်းလဲသောအကောင် ဖြစ်သည်။ သူက အလဲအလှယ် ပြုလုပ်ရန် ကဏန်းမကို ပြောသည်။ ကဏန်းမက ထမင်းတစ်ဝက် သူ့ကို ပေးရမည်။ သူက လက်ရှိသူစားနေသည့် အနီရောင် ချိုဘောသစ်သီးများကို ပေးမည်။ ကဏန်းမက ထိုအဆိုကို လက်မခံဘဲ ငြင်းပယ်လိမ့်မည်ဟု မျောက်က ထင်သည်။ သို့သော် ကဏန်းမက ထိုအဆိုကို သဘောတူ လက်ခံသည်။ သို့ဖြင့် မျောက်က ထမင်းတစ်ဝက်ကို ယူသွားပြီး ကဏန်းမက သစ်သီးအချို့ဖြင့် အိမ်ပြန်သည်။

အချိန်အတော်ကြာမျှ ကဏန်းမက မျောက်ကို မမြင်ရတော့ချေ။ မျောက်က တောင်ကြီး၏ ဟိုဘက်ခြမ်း နေရောင် ရသည့်ဘက်သို့ သွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ခုသော နံနက်ခင်းတွင် မျောက်က ကဏန်းမ၏အိမ်အနီးမှ ဖြတ်သွားစဉ် သစ်ပင်အရိပ်တစ်ခုအောက် ထိုင်နေသည့် ကဏန်းမကို တွေ့သည်။ မျောက်က စကားစပြောသည်။

“ကောင်းသော နေ့ပါကွယ်။ မင့်မှာ အလွန်ကောင်းတဲ့ သစ်သီးတွေ ရှိတယ်ကွယ်၊ ငါ သိပ်ပြီး ဗိုက်ဆာနေပါတယ်။ ငါ့ကို သစ်သီးတစ်လုံး နှစ်လုံးကျွေးပါလား။”

“အို... ကျွေးမှာပေါ့” ဟု ကဏန်းမက ပြန်ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ခူးမပေးနိုင်တာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်မ သစ်ပင်မတက်နိုင်ဘူး။”

“တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူးကွယ်၊ မင်းက ခွင့်ပြုတယ်ဆိုရင် ငါ့ဘာသာ လွယ်လွယ်ကူကူ ခူးယူနိုင်ပါတယ်”

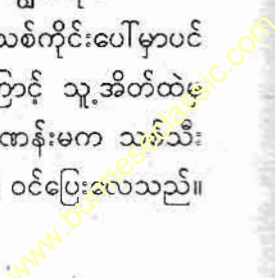
ကဏန်းမက ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ သစ်သီးတစ်ဝက်ကို သူမ ထံ ချပေးဖို့လည်း ပြောသည်။

ခဏအတွင်း မျောက်က သစ်ပင်ထက် ရောက်သွားပြီး တုတ်ကိုင်မှတစ်ကိုင်သို့ ကူးကာ ဝင်းမှည့်နေသော အသီးများကို စားသည်။ သူ့အင်္ကျီ အိတ်ထဲလည်း ထည့်သည်။ ကဏန်းမ ထံချပေးသည့် သစ်သီးတို့မှာ အစိမ်းများ သို့မဟုတ် အမှည့် လွန် စားမဖြစ်သည်တို့သာ ဖြစ်လေသည်။

“မင်းဟာ ရွံစရာကောင်းတဲ့ ကောင်ဆိုပဲ” ဟု ကဏန်းမ က ဒေါသဖြင့် ပြောသည်။ မျောက်က ဂရုမစိုက်၊ အသီးများ ကို အငမ်းမရ စားသည်။ ပါးစပ်မှ ပြောနေခြင်းဖြင့် အရာ မရောက်ကြောင်း ကဏန်းမ သိသည်။ လှည့်စား၍လုပ်မှ ဖြစ် မည်ဟု နားလည်သည်။ ကဏန်းမက ပြောသည်။

“မျောက်ကြီးရှင့်၊ ရှင်ဟာ အလွန်သစ်ပင်တက်ကောင်းပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ရှင်အများကြီး စားထားတယ်။ အခု ရှင် ကျွမ်းမထိုးနိုင်ဘူးဆိုတာကို ကျွန်မ သေချာပေါက်ပြောနိုင်တယ်”

မျောက်က သူတို့လိုမျိုးနွယ်စုထဲမှာ သူ ကျွမ်းထိုးအကောင်း ဆုံးဟု ဂုဏ်ယူသည်။ သူတက်နေသော သစ်ကိုင်ပေါ်မှာပင် သူက သုံးကြိမ် ကျွမ်းထိုးပြသည်။ ထိုကြောင့် သူ့အိတ်ထဲမှ သစ်သီးများ မြေပြင်ပေါ်ကျကုန်သည်။ ကဏန်းမက သစ်သီး များကို လျင်မြန်စွာ ကောက်ယူပြီး တွင်းထဲ ဝင်ပြေးလေသည်။

ရလာသော သစ်သီးများကို ထားခဲ့ပြီး နောက်တစ်ခေါက်ယူရန် ထွက်လာသည့်အခါ မျောက်က ခုန်အုပ်ပြီး ကဏန်းကို ထု ရိုက်သည်။ လက်နာလာတော့မှ မျောက်က ထွက်သွားသည်။

ကဏန်းမမှာ သူငယ်ချင်းများရှိသဖြင့် ကံကောင်းသည်။ သူငယ်ချင်းများက လာ၍ ပြုစုသည်။ သို့မဟုတ် ကဏန်း သေ ကောင်းသေနိုင်သည်။ ပဆုပ်ပနီကောင်က ဂဏန်းကို အိပ်ရာထဲ ပြန်ပို့ပြီး ပြုစုသည်။ ပဆုပ်ပနီကောင်က ကျည်ပွေ့နှင့် ဥတစ် လုံးတို့နှင့် တိုင်ပင်သည်။ မျောက်က သစ်သီးစားရန် ပြန်လာ မှာ သေချာသည်။ ထိုအခါ မျောက်က ကဏန်းကို နှိပ်စက် သလို ပြန်၍ နှိပ်စက်ပြီး သင်ခန်းစာပေးရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။

ကျည်ပွေ့က ရှေ့တံခါး အထက်ထုတ်တန်းပေါ်တက်နေ သည်။ ဥက မြေပြင်မှာ ငြိမ်သက်စွာနေသည်။ ပဆုပ်ပနီက ထောင့်တစ်နေရာမှာ ရေပုံးတင်ထားသည်။ ကဏန်းက မြေပြင် မှာ တွင်းနက်နက်တူးသည်။ သူ့ကိုတစ်စွန်းတစ်စမျှ မမြင်ရစေ ရန် ဖြစ်သည်။

ပြင်ဆင်မှု အားလုံးပြီးသည့်နောက်မှာ မျောက်က သစ်ပင် ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ တံခါးသို့ ချဉ်းကပ်လာရင်း ဟန်လုပ် စကားများ ပြောသည်။ သူ မတော်တရော်လုပ်ခဲ့မိခြင်းကို ခွင့် လွှတ်ပါဟု ဆိုသည်။ သူက အဖြေကိုစောင့်သည်။ ဘာသံမျှ မကြားရ၊ သူ နားထောင်သည်။ တိတ်ဆိတ်လျက်။ သူက ချောင်းကြည့်သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမျှ မမြင်ရ။ သူက အိမ်ထဲဝင် သွားသည်။

မျောက်က ဂဏန်းမကို ကြည့်သည်။ မမြင်ရ။ သူက ဥ
 ကို မြင်သဖြင့် ယူ၍ မီးထဲထည့်လိုက်သည်။ ခဏအတွင်း ဥ
 က အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ပေါက်ကွဲပြီး မျောက်၏မျက်နှာကို
 ထိမှန်ရာ ခြစ်ရာရှုရာများ ဖြစ်သွားသည်။ နာကျင်သဖြင့် မျောက်
 က ပြေးသွားပြီး ရေပုံးသို့ရောက်လျှင် ခေါင်းပေါ် ရေလောင်း
 ရန် ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်သည်။ သူက လက်လှမ်းစဉ်မှာ ပဆုပ်
 ပနီက မျောက်၏နှာခေါင်းကို တုပ်လိုက်သည်။ မျောက်က
 အော်ပြီး တံခါးဆီသို့ ပြေးသည်။ သူပြေးစဉ် ထုပ်တန်းပေါ်မှ
 ကျည်ပွေ့က မျောက်ခေါင်းပေါ် ကျသည်။

ဤဖြစ်ရပ်၏ နောက်ပိုင်းမှာ ကဏန်းမသည် အေးချမ်း
 ပျော်ရွှင်စွာ နေရလေတော့သည်။

ရွှေမင်းသမီး

ရှေးအခါက ဘုရင်တစ်ပါးရှိခဲ့သည်။ ကိုချက်စတာမြို့၌ ထီးနန်းစိုက်ထူအုပ်စိုးသည်။ ထိုရှင်ဘုရင် ဘုန်းမီးနေလ ထွန်းပ ချိန်မှာပင် မိဖုရားဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားရှာသည်။ အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ်ရှိ သမီးတစ်ပါး ကျန်ရစ်သည်။ မင်းသမီးကလေးက လှသည်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည်။ မင်းသမီးကလေးနှင့် ဆုံတွေ့ဖူး ဆက်ဆံဖူးသူတိုင်းက မေတ္တာရှိသည်။

သို့သော် တစ်ဦးတစ်ယောက်၌ မတော်လောဘစိတ်ရှိခြင်း သည် အနိဋ္ဌာရုံ အားလုံး၏ အခြေခံအကြောင်းရင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် အလွန်ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသော မုဆိုးမကြီးတစ်ယောက်အကြောင်း သတင်းကြားရသည်။ မုဆိုးမကြီးမှာလည်း သမီးတစ်ယောက် ရှိသည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ ပစ္စည်းဥစ္စာကို မက်မောသဖြင့် ဘုရင်က မုဆိုးမကြီးကို လက်ထပ်ရန် ဆုံးဖြတ်သည်။ မိန်းမကြီးက အသက်ကြီးသည်၊ ရုပ်ဆိုးသည်။ နှာတံကကောက်ကောက်၊ ကျောကုန်းမှာ ဘုံကြီးနှင့်။ လေးဘဝနှင့် ဘုရင်က ဤအချက်များကို လျစ်လျူရှုသည်။ သမီးဖြစ်သူ

က စိတ်ထားဆိုးသည်။ မနာလိုစိတ်ရှိသည်။ အကျင့်စရိုက်
 မကောင်းပေ။ ဒီပုတ်ထဲမှ ဒီပဲဆိုဘိသကဲ့သို့ အမေနှင့်သမီး
 အသွင်တူသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘုရင်ကြီးက အရေးမထား။
 သီတင်းပတ် အနည်းငယ်အတွင်းမှာ မှူးကြီးမတ်ရာများ သူဌေး
 သူကြွယ် လူကုံထံများကို ဖိတ်ကြားလျက် ထိုပရိသတ်ရှေ့မှာပင်
 ဘုရင်ကြီးက မုဆိုးမကို မိဖုရားအဖြစ် တင်မြှောက်လေသည်။
 နန်းရင်ပြင်မှာ ဘုရင်သမီးတော်ရော၊ နောက်ဖြစ်လာသည့် မိဖုရား
 ကြီးပါ အခမ်းအနားတက်ရသည်။ နောက်ပေါက်မိဖုရားသည်
 ဘုရင်ကြီးအား သမီးတော် မကောင်းကြောင်း လုပ်ဇာတ်အမျိုး
 မျိုး လျှောက်ထားသည်။

ခမည်းတော်၏ မေတ္တာကို ဆုံးရှုံးရသည့် သမီးတော်သည်
 နန်းရင်ပြင်ကို ငြီးငွေ့လာသည်။ တစ်နေ့မှာ သမီးတော်၏ဥယျာဉ်
 တွင်းမှာ ခမည်းတော်နှင့် သမီးတော် တွေ့ဆုံဖြစ်သည်။ သမီး
 တော်က မိမိကို ငွေကြေးအနည်းငယ် မ၊စပါ၊ သူမနိုင်ငံမှ
 ထွက်ခွာ၍ ကြီးပွားရာကြီးပွားကြောင်း ဆောင်ရွက်ပါမည်ဟု
 မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် တင်လျှောက်သည်။ သမီးတော်၏
 အစီအစဉ်ကို ဘုရင်ကြီးက လက်ခံပြီး မိဖုရားကို သမီးတော်အား
 ငွေကြေး သင့်လျော်အောင် ပေးလိုက်ရန် မိန့်ကြားသည်။ သမီး
 တော်က မိထွေးထံသွားရာ မိထွေးက ရွက်ဖျင်အိတ်ကြီးပေးသည်။
 အိတ်ထဲမှာ အကြမ်းစားပေါင်မုန့်နှင့် မာခြောက်နေသော ဒိန်ခဲ
 ပါသည်။ ဘီယာတစ်ပုလင်းလည်း ပါသည်။ ဘုရင်သမီးတော်
 အဖို့ ဤပစ္စည်းမှာ နည်းလွန်းလှသည်။

သမီးတော်က ပစ္စည်းကိုယူ၍ ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး လျှင် ခရီးထွက်သွားလေသည်။ ချုံကိုတိုး တောကိုဝင် လျှို မြောင်ကိုဆင်းနှင့် နောက်ဆုံးတွင် ဂူအဝကျောက်တုံးကြီးပေါ် ထိုင်နေသော အဘိုးအိုတစ်ဦးကို တွေ့သည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ မိန်းမချောကလေး။ ဘယ်ကိုသွား မလို့ပါလဲ” ဟု အဘိုးအိုက နှုတ်ဆက်ကာ မေးသည်။

“ဘိုးဘိုးရှင် ကျွန်မ ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်း ရှာဖွေ လုပ်ကိုင်ဖို့ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်ရှင်” ဟု ယဉ်ကျေးစွာ ဖြေသည်။

“မိန်းကလေးရဲ့ အိတ်ထဲမှာ ပုလင်းထဲမှာ ဘာများပါပါ သလဲကွယ်”

“အိတ်ထဲမှာ မျှော်မှန်နှင့် ဒိန်ခဲ၊ ပုလင်းထဲမှာတော့ ဘီယာ ပါရှင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဘိုးဘိုး သုံးဆောင်ပါရှင်”

“အေးကွယ် လိုလိုချင်ချင်ပါပဲ”

မိန်းမပျိုက စားသောက်ဖွယ်ရာကို ထုတ်ယူပြီး သုံးဆောင် ရန် အဘိုးအိုကို ဖိတ်ခေါ်သည်။

အဘိုးအိုက ဝင်ရောက် စားသောက်သည်။ ပြီးလျှင် ကျေးဇူး တင်စကား လှိုက်လှဲစွာပြောပြီး မိန်းမပျိုကို လမ်းညွှန်ပြောကြား လေသည်။

“မိန်းကလေးသွားရမယ့်လမ်းမှာ ဆူးထူထပ်တဲ့ ချုံပုတ်တွေ ရှိတယ်။ ထိုးဖောက်သွားလို့ ရနိုင်မယ်လို့ မထင်ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဟောဒီ ဆေးကြိမ်လုံးကို ယူသွားပါ။ သုံးကြိမ်ရိုက်ပြီးတော့ ‘ချုံတန်းကြီး ကျွန်ုပ်ကို ဖြတ်သွားခွင့်ပြုပါ’ လို့ ပြောပါ။ ချက်ချင်း

လမ်းပွင့်သွားပါလိမ့်မယ်။ နည်းနည်းဆက်သွားလိုက်ရင် ရေတွင်း တစ်ခုကို တွေ့လိမ့်မယ်။ ရေတွင်းနှုတ်ခမ်းမှာ ထိုင်လိုက်ပါ။ အဲဒီမှာ ရွှေဦးခေါင်းသုံးလုံး ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ သူတို့က စကား ပြောမယ်။ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ပါ”

မိန်းမပျိုက ကတိပေးပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။ ကာဆီးနေ သော ချုံတန်းရောက်လျှင် အဘိုးအို မှာကြားသည့်အတိုင်း ပြု လုပ်သည်။ လမ်းပွင့်သွား၍ ဖြတ်သွားနိုင်သည်။ ရေတွင်းသို့ ရောက်လာ၏။ သူမထိုင်လိုက်လျှင် ထိုင်မိချင်းပင် ရွှေဦးခေါင်း တစ်လုံး ပေါ်ထွက်လာ၏။ နှုတ်ကလည်း ရွတ်ဆိုလျက်-

“ကျွန်ုပ်ကို ဆေးကြောပေးပါ၊ ခေါင်းဖြီးပေးပါ၊ ပြီးတော့ ညင်ညင်သာသာ အောက်ချပေးပါကွယ်”

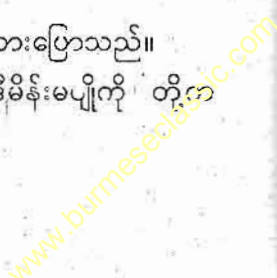
မိန်းမပျိုက “ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်” ဟု ပြောပြီး လက်ကမ်း၍ ယူလိုက်သည်။ ငွေဘီးဖြင့် ခေါင်းဖြီးပေးသည်။ ထိုနောက် တောင် ဇလပ်ပန်းများအပေါ် ညင်သာစွာ ချထားလိုက်သည်။

ဆက်လက်၍ ဒုတိယနှင့် တတိယ ရွှေဦးခေါင်းများ ပေါ် လာသည်။ ပထမဦးခေါင်းအတိုင်းပင် ပြောဆိုသည်။ မိန်းမပျို က ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ပြီးလျှင် မိန်းမပျိုက ပါလာသော အစာရေစာကို သုံးဆောင်သည်။

ရွှေဦးခေါင်းများက အချင်းချင်း စကားပြောသည်။

“တို့ကို ကြင်နာယုယပြုစုပေးတဲ့ ဒီမိန်းမပျိုကို တို့က ဘာများ ပြန်ပြီးပေးဆပ်ကြမလဲ”

ပထမဦးခေါင်းက ပြောသည်။

“သူက လှပြီးသားဖြစ်တယ်၊ တင့်တယ်ခံညားမှု ထပ်ဖြည့်ပေးလိုက်မယ်။ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ သူမဟာ သြဇာအကြီးဆုံးသတို့သမီး ဖြစ်စေရမယ်”

ဒုတိယဦးခေါင်းက ပြောသည်။

“ကျုပ်က မွေးကြိုင်တဲ့ ရနံ့ပေးအပ်လိုက်မယ်။ ချိုမွှေးသင်းပျံ့တဲ့ရနံ့ဟာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပျံ့နှံ့နေလိမ့်မယ်”

တတိယဦးခေါင်းက ပြောသည်။

“ကျုပ်ရဲ့လက်ဆောင်ကတော့ ပုံမှန်ထက် ထူးခြားပါလိမ့်မယ်။ မိန်းမပျိုက ဘုရင့်သမီးတော်လေ၊ မိန်းမပျိုဟာ မိဖုရားဖြစ်ရမယ်။ သူမရဲ့ ကြင်ရာတော်ဟာ နယ်နိမိတ် အကျယ်ဝန်းဆုံးကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ရတဲ့ဘုရင် ဖြစ်စေရမယ်”

မင်းသမီးသည် ထိုဆုလက်ဆောင်များနှင့် ပြည့်စုံသွားသည်။ ဦးခေါင်းများက တောင်းဆိုသဖြင့် မင်းသမီးက ဦးခေါင်းများကို ရေတွင်းထဲ ပြန်ချပေးလိုက်သည်။ ထိုနောက် မင်းသမီး ခရီးဆက်သွားသည်။

မင်းသမီး ဝေးဝေးလံလံ မသွားရသေးခင်မှာပင် ရှင်ဘုရင် တစ်ပါးကို မြင်တွေ့သည်။ ဘုရင်က နောက်လိုက်နောက်ပါများနှင့် တောကစားထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ မင်းသမီးက တိမ်းရှောင်ရန် စိတ်ကူးသည်။ သို့သော် ဘုရင်က မင်းသမီးကို မြင်သွားသည်။ ဘုရင်က ချဉ်းကပ်လာသည်။ မင်းသမီး အလွန်လှသည်။ တင့်တယ်ခံညားသည်။ ဘုရင်က မြင်လျှင်မြင်ချင်းပင် မင်းသမီးကို မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်မိသည်။

ဘုရင်က သူ့အဖွဲ့၌ ပါလာသည့် မြင်းများမှ အကောင်းဆုံး အချောဆုံးမြင်းကို မင်းသမီးကို ပေး၍ စီးစေသည်။ မင်းသမီးကို နန်းတော်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ မင်းသမီးကို ရွှေချည် ငွေချည်နှင့် ရတနာများ စီခြယ်ထားသော အဝတ်အဆင်များ ဝတ်စေသည်။ မင်းသမီးမှာ ကိုချက်စတာဘုရင်၏ သမီးတော် ဖြစ်ဖုန်းသိသောအခါ ဘုရင်က ထိုဘုရင်ထံသွားရန် ပြင်ဆင်စေသည်။ အခမ်းအနားဖြင့် ခရီးထွက်လာသည်။ ဘုရင်နှင့် မင်းသမီး စီးသည့်ရထားကိုလည်း ရွှေငွေ ကျောက်သံ ပတ္တမြားတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည်။

ခမည်းတော် ဘုရင်ကြီးသည် အကျိုးပေးကောင်းလှသော သမီးတော်၏ အခြေအနေကို မြင်တွေ့ရလျှင် အံ့သြဝမ်းသာ ဖြစ်ရလေတော့သည်။ နန်းရင်ပြင်တစ်ခုလုံးမှာ ပျော်ရွှင်မဆုံး နိုင်တော့။ သို့သော် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သည့်အထဲမှာ ဘုရင်ကြီး၏ မိဖုရားနှင့် အကျည်းတန်သောသမီးတို့ မပါဝင်ချေ။ သူတို့က မနာလိုဝန်တိုစိတ် ပြင်းထန်လှလေရာ ပေါက်ကွဲထွက်လေမလား ဟုပင် ထင်မှတ်ရသည်။ မင်းသမီးက သူတို့အထက် လွမ်းမိုး သွားသောကြောင့်ပေတည်း။ စားသောက်ပွဲနှင့် အကအခုန်ပွဲမှာ ရက်အတော်ကြာ ပြုလုပ်ကြလေသည်။ ဘုရင်ကြီးက သမီးတော် ကို ဆုလာဘ်ချီးမြှင့်သည်။ မင်းသမီးနှင့် ကြင်ရာတော် ကိုယ့် တိုင်းပြည်သို့ ပြန်ကြသည်။

ဘုရင်ကြီး၏ မယားပါသမီးသည် ရွှေမင်းသမီးက ဇွန့်စား ခရီးထွက်သဖြင့် ယခုလို ကြီးပွားချမ်းသာခြင်းဖြစ်၍ မိမိလည်း

www.burmeseclassic.com

အလားတူ လုပ်ဆောင်မည်ဟု ပြင်ဆင်သည်။ မိခင်က ခွင့်ပြု
သဖြင့် လိုအပ်ရာများ လုပ်ဆောင်သည်။

အံဝတ်အထည်ကို ခမ်းနားလှပစွာ ဝတ်ဆင်သည်။ အချို့
အဆိမ့် စားကောင်းသောက်ဖွယ်များပါသည်။ စပိန်ပြည်မာလာဂါ
မြို့မှ ထုတ်လုပ်သည့် ဝိုင်အရက်ချိုများလည်း ပါဝင်သည်။
အားလုံး ပြည့်စုံသည့်အခါ ယခင် ရွှေမင်းသမီး သွားခဲ့သည့်
ခရီးစဉ်အတိုင်း ထွက်ခွာလာသည်။ ဂူအနီးသို့ ရောက်လာသော
အခါ အဘိုးအိုက နှုတ်ဆက်စကားပြောသည်။

“အမျိုးသမီးရေ ခရီးဝေးသွားမလို့လား”

“ရှင်နှင့် ဘာဆိုင်လို့လဲ” ဟု မင်းသမီးက ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ မင့်အိတ်ကြီးထဲမှာ ဘာပါသလဲ။ ပုလင်းထဲ
မှာရော ဘာပါပါသလဲ”

“စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေပေါ့။ ရှင် စွက်ဖက်ဖို့ မလို
ပါဘူး”

“ကျုပ်ကို နည်းနည်းပါးပါးပေးပါလား”

“စားစရာတစ်စ သောက်စရာတစ်စက်မျှ မပေးဘူး။ ဒါတွေ
ကို ရှင် စားသောက်လိုက်လို့ သေမယ်ဆိုရင်တော့ ပေးမယ်”
အဘိုးအိုက မနှစ်သက်ဟန်ပြုသည်။

“မင်းတော့ အနိဋ္ဌာရုံ တွေကြိုရဦးတော့မှာပဲ”

အကျည်းတန်မင်းသမီး ဆက်သွားသည်။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း
အကာအဆီးတွေသည်။ သူမက လမ်းပွင့်မည်ထင်ပြီး တိုးဝင်
သွားရာ လမ်းကမရှင်း၊ ဆူးများက သူမကို ခြစ်မိရမိသည်။
သူမ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာဖြင့် တစ်ဖက်သို့ ရောက်သွားသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး မရှုမလှဖြစ်နေ၍ မျက်နှာသစ် ဆေးကြောရန် ရေရှာသည်။ ရေတွင်းကို မြင်သည်။

ရေတွင်းနုတ်ခမ်းမှာ သူမ ထိုင်သည်။ ဦးခေါင်းဝံ့စ်လုံး ပေါ်လာပြီး “ဆေးကြောပေးပါ၊ ခေါင်းဖြီးပေးပါ၊ ညင်ညင် သာသာ ချပေးပါ” ဟု ပြောသည်။ သို့သော် မင်းသမီးက ပုလင်း နှင့် ရိုက်လိုက်ပြီး “ဒါပဲယူဟဲ့” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဒုတိယနှင့် တတိယဦးခေါင်းများ ပေါ်လာသည့် အခါမှာလည်း အလားတူ ပင် ဖြစ်သည်။

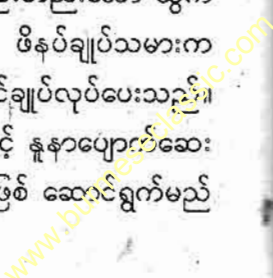
ဦးခေါင်းသုံးလုံးက တိုင်ပင်သည်။ သည်လောက် ဆိုးသွမ်း သော မိန်းမကို ဘယ်လိုဒဏ်ခတ်ရမလဲ။

ပထမဦးခေါင်း “ဒီကောင်မ နှုပစေဟ”

ဒုတိယဦးခေါင်း “ဒီကောင်မ ခေါင်းမွေးစုတ်ဖွားဖြစ်စေ”

တတိယဦးခေါင်း “ဒီငနဲမ တောသား၊ ဆင်းရဲသား၊ ဖိနပ် ချုပ်သမားနဲ့ ညားစေဟေ့”

ဦးခေါင်းသုံးလုံး၏ ကျိန်စာသင့်သည်။ မိန်းမဆိုး ဆက် သွားရာ မြို့တစ်မြို့ ရောက်သွားသည်။ ဈေးနေ့ ဖြစ်သည်။ လူ အများက ထိုမိန်းမကို ကြည့်သည်။ ကုဋ္ဌနူနာနှင့် မျက်နှာကို မြင်လျှင် အားလုံး ထွက်ပြေးကြသည်။ တစ်ဦးတည်းသော ထွက် မပြေးသူမှာ ဖိနပ်ချုပ်သမား ဖြစ်သည်။ ဖိနပ်ချုပ်သမားက ဘုန်းကြီးအိုတစ်ပါး၏ ဖိနပ်ဟောင်း ပြုပြင်ချုပ်လုပ်ပေးသည်။ ဘုန်းကြီးမှာ ပေးစရာပိုက်ဆံမရှိ၊ ထိုကြောင့် နူနာပျောက်ဆေး ကို ပေးခဲ့၏။ ဖိနပ်ချုပ်သမားက ကုသိုလ်ဖြစ် ဆောင်ရွက်မည်

စိတ်ကူးဖြင့် ထိုမိန်းမထံသို့ သွားသည်။ မည်သူမည်ဝါလဲဟု မေးသည်။

“ကျွန်မဟာ ကိုချက်စတာဘုရင်ကြီးရဲ့ မယားပါသမီး ဖြစ်ပါတယ်” ဟု ဖြေသည်။

“ဟုတ်ပြီကွယ်၊ မင့်ကို နဂိုပကတိအတိုင်း ကောင်းမွန်အောင် ကျုပ်က ကုသပေးရင် မင်းက ကျုပ်နှင့် လက်ထပ်မလား။”

“လက်ထပ်မှာပေါ့ရှင် အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့” ဟု အမျိုး သမီးက ဖြေသည်။

ဖိနပ်ချုပ်သမားက ဆေးလိမ်း၍ လိမ်း၍ပေးရာ ရက်နှစ် ဆယ်လောက်ကြာလျှင် ကုဋ္ဌနူနာ ပျောက်ကင်းသွားလေသည်။ သူတို့ လက်ထပ်ပြီးနောက် ကိုချက်စတာ မြို့နန်းတော်သို့ သွားကြလေသည်။

အကျင့်တန်မိဖုရားကြီးသည် သမီးဖြစ်သူ ဖိနပ်ချုပ်သမား နှင့် လက်ထပ်လာကြောင်းသိရလျှင် အပြင်းအထန် ဒေါသမီး တောက်လောင်ပြီး မိမိကိုယ်မိမိ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ကြီးဆွဲချ၍ သေလိုက်လေတော့သည်။ ဘုရင်ကြီးက ဖိနပ်ချုပ်သမားကို ပေါင်ငွေတစ်ထောင်ပေးပြီး “သင့်မယားကိုခေါ်ပြီး ဝေးလံရာကို သာ သွားနေပေတော့” ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။

ဝေးလံသော မြို့တစ်မြို့မှာ လင်က ဖိနပ်ချုပ်သည်။ မယား က အပ်ချည်များငင်၍ ပေးသည်။ သူတို့ ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းသင်း နေထိုင်ကြလေသတည်း။

ပုံပြောပြိုင်ပွဲ

သီးနှံများ အရောင်းအဝယ်လုပ်သည့် သူဌေးကြီးတစ်ဦး တစ်နေ့၌ တောလမ်းခရီးကို လျှောက်သွားနေသည်။ သူကဲ့သို့ ပင် ရှေ့၌ ခရီးသွားနေသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။ ထိုသူကို ကျော်တက်လာသည်။ ယနေ့အဖို့ ငွေရရာရကြောင်း ဘာမျှ မလုပ်နိုင်သေးသဖြင့် သူဌေးသည် ညည်းတွားနေ၏။ ထိုအခိုက် သူ့ရှေ့မှာ သွားနေသည့် လူတစ်ယောက်ကို မြင်မိလျှင် သူသည် စိတ်တက်ကြွပြီး မျက်နှာက ဝင်းလက်လာ၏။

“ဒါဟာ ကံကောင်းတာပဲ၊ ဒီ လယ်သမားဟာ တစ်ခုခု အကျိုးဖြစ်စေမှာလားဆိုတာ ကြည့်ရမယ်” ဟု သူက ရေရွတ်ကာ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လိုက်သည်။

ရှေ့လူကို မိလာသောအခါ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ပြီးလျှင် သူဌေးက ပြော၏။ “ကျုပ်ဟာ အလွန်ပျင်းရိ ထိုင်းမှိုင်းမှုကို ခံစားနေရတယ်လို့ တွေးနေမိတယ်။ ခင်ဗျားကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ဦးတည်ချက်တစ်ခုတည်း

သွားနေကြတယ်။ အခုလို အဖော်တွေ့လိုက်ရတော့ ခရီးက အများကြီး တိုသွားတာပေါ့”

“ကျုပ်ကလည်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ နှစ်သက်ပါတယ်” ဟု လယ်သမားကပြန်ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ဘယ်အကြောင်း အရာကို ပြောကြမလဲ။ ခင်ဗျားလို မြို့ကြီးသားက ကျွဲ၊ နွား အကြောင်း သီးနှံအကြောင်းတွေကို စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အို... ဘယ်အကြောင်းအရာ ပြောကြမယ်ဆိုတာကို ကျုပ် ပြောပြပါမယ်။ ကျုပ်တို့ တစ်ဦးကို တစ်ဦးက စိတ်ကူးဉာဏ် ဆန်းကြယ်သလောက် ပုံပြောပြမယ်။ ကြားရတဲ့သူက အဲဒီပုံပြင် ကို သံသယဖြစ်တယ်ဆိုရင် သူက ပုံပြောသူကို ငွေကျပ်တစ်ရာ ပေးစတမ်းလေ”

ဤအဆိုကို လယ်သမားက သဘောတူသည်။ သူဌေးက လူကြီးဖြစ်သောကြောင့် အရင်ပြောပါဟု တောင်းပန်သည်။ သူ ၏ စိတ်တွင်းမှလည်း မည်မျှ ယုတ္တိမရှိသော ပုံပြင်ပင် ဖြစ်စေ ကာမူ သံသယဖြစ်သည့် အရိပ်အယောင် တစ်စွန်းတစ်စမျှ မပြ ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် သူဌေးကို ပုံပြောပါတော့ ဟု တိုက်တွန်းသည်။

“တစ်ခါတုန်းက ဒီလမ်းကို ကျုပ် လျှောက်သွားတုန်းမှာ ကုန်သည်ကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်။ ကုန်သည်ကြီးမှာ ကုန် အများကြီး တင်ဆောင်ထားတဲ့ ကုလားအုတ်တန်းကြီးလည်း ပါတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ အဲဒါမျိုး ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း မြင်ဖူး ပါတယ်” ဟု လယ်သမားက ထောက်ခံပြောသည်။

www.burmeseclassic.com

ကုန်သည်က စကားဆက်သည်။

“ကုလားအုတ်က တစ်ရာနှင့် တစ်ကောင်အောက် မလျော့ဘူး။ အဲဒီကုလားအုတ် အားလုံးကို နဖားကြိုးနှင့် တစ်သီကြီး တွဲထားတယ်။ ကုလားအုတ်တန်းကြီးက မိုင်ဝက်လောက် ရှည်လျားလိမ့်မယ်”

“အဲသည်တော့ ဘာများ” လယ်သမားက ထောက်သည်။

“ဒီအခိုက်မှာ စွန်ကြီးတစ်ကောင်က ကောင်းကင်မှ ထိုးဆင်းလာပြီး ထိပ်ဆုံးမှ ကုလားအုတ်ကို ထိုးသုတ်လိုက်တယ်။ ကုလားအုတ်က လေထဲမှာ ရုန်းကန်ရင်း ပါသွားတယ်။ ကုလားအုတ် အားလုံးကို တစ်တွဲတည်းချည်ထားတဲ့အတွက် အားလုံးကောင်းကင်ထက် ပါသွားကြတယ်”

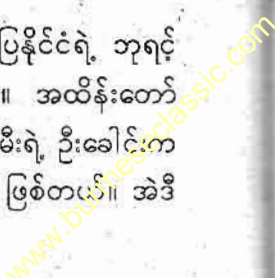
“စွန်ရဲ့စွန်အားကလည်း အံ့ဩလောက်ပါပေတယ်” ဟု လယ်သမားက ပြောသည်။ သူက ဆက်၍ “ဒါပေမဲ့ ဟုတ်တယ်။ သံသယဖြစ်စရာ ဘာမျှမရှိဘူး။ ဟုတ်တယ် ကုလားအုတ်တစ်ရာနှင့်တစ်ကောင်၊ အဲဒါတွေကို စွန်က ဘာလုပ်သလဲ”

“ခင်ဗျားက သံသယဖြစ်သလား” ဟု သူဌေးက မေးသည်။

“တစ်စက်ကလေးမှ မဖြစ်ပေါင်ဗျာ” ဟု လယ်သမားက ဖြေသည်။

သူဌေးက ဆက်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုလေ အနီးအနားက မြို့ပြနိုင်ငံရဲ့ ဘုရင့်သမီးတော်ဟာ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ထိုင်နေတယ်။ အထိန်းတော်တစ်ယောက်က ခေါင်းဖြီးပေးနေတယ်။ မင်းသမီးရဲ့ ဦးခေါင်းက မော့နေတော့ ကောင်းကင်ကို ကြည့်နေသလို ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ

အခိုက်မှာ စွန်ကြီးက ဖြတ်သန်းပျံလာတယ်။ အနီးဆုံး ကုလားအုတ်က စွန်ကြီးကို တအားကျူးပြီး ကန်လိုက်တော့ အမှတ်တမဲ့မို့ စွန်ကြီးဟာအထိနာပြီး ချီယူလာတဲ့ ကုလားအုတ် တွဲကြီး ပြုတ်ကျသွားတယ်။ ကုလားအုတ် တစ်ရာနှင့် တစ်ကောင်ဟာ မင်းသမီးရဲ့ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးထဲ ကျသွားတယ်”

“သနားစရာပဲ၊ မျက်စိထဲ တစ်ခုခုဝင်ရင် အလွန်နာကျင် တယ်လေ” ဟု လယ်သမားက ပြောသည်။

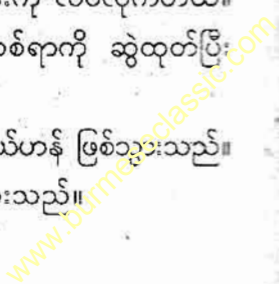
သူဌေးက သူ့ပုံပြင်ကို အရှိန်မြှင့်၍ ပြောသည်။

“မင်းသမီးက ခုန်ထလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်နှင့် မျက်စိကို ပွတ်တယ်။ အလိုလေး မျက်စိထဲ ဘာဝင်သွားသလဲ မသိဘူး။ နာလိုက်တာလို့ အော်လိုက်တယ်”

“ဟုတ်လိုက်လေ နာပြီပေါ့၊ ဒီတော့ မင်းသမီးက ဘာလုပ် သလဲ”

“အပျိုတော်တစ်ယောက် ပြေးလာတယ်။ ကျွန်မ ကြည့် မယ်လို့ပြောပြီး မင်းသမီးရဲ့ မျက်ခွံကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တယ်။ ကုလား အုတ်တစ်ကောင် ထွက်လာတော့ အပျိုတော်က ကုလားအုတ် ကိုယူပြီး အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ အပျိုတော်က ခေါင်းစည်းပဝါကို ဖြုတ်ယူပြီး ထောင့်စွန်းကို လိပ်လိုက်တယ်။ မင်းသမီး မျက်လုံးထဲမှ ကုလားအုတ်တစ်ရာကို ဆွဲထုတ်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်”

သူဌေးမှာ အသက်မရှူမိသလို နှမ်းနယ်ဟန် ဖြစ်သွားသည်။ လယ်သမားက “ပြီး ကော့ရော” ဟု မေးသည်။

“ဒါထက်ပိုပြီး မတွေးနိုင်တော့ဘူး။ ဒါဟာ နိဂုံးပဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“အံ့ဩစရာပါပဲ။ သံသယဖြစ်စရာ မရှိဘူး အမှန်ပဲ” ဟု လယ်သမားက ဖြေသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ အခု ခင်ဗျားအလှည့်ပဲ။ ခင်ဗျားပုံပြင်ကို ကြား ချင်လှပါပြီ။ အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းမှာ သေချာပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လည်း အဲလိုပဲ ထင်ပါတယ်” ဟု လယ်သမားကဆိုကာ ပုံပြင်ကို ပြောသည်။

“ကျုပ်အဖေက အတော်ချမ်းသာခဲ့တယ်ဗျ၊ နွားမငါးကောင်၊ နွားသိုးခြောက်ကောင်၊ ကျွဲခြောက်ကောင်နှင့် ဆိတ်တွေကတော့ အများကြီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူပိုင်သမျှထဲမှာ သူ အနှစ်သက်ဆုံးအရာ ကတော့ မြင်းမကလေးပဲ။ မြင်းမကလေးက မျိုးရိုးလည်း ကောင်း တယ်။ တယ်ချောတဲ့ မြင်းမကလေးပဲ”

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ ဆက်ပြောပါ” ဟု သူဌေးက လောဆော် သည်။

“ပြောမှာပါ သိပ်မလောပါနှင့်။ ဒီလိုနှင့် တစ်နေ့မှာတော့ မြင်းမကလေး ကံဆိုးတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။ သခင်က ကုန်းနှီး အစုတ်ကို ကျောပေါ်တင်ပြီး မြင်းမကလေးစီးလို့ ဈေးကိုသွား တယ်။ ကုန်းနှီးက မြင်းမကလေးကျောကို ပွတ်တိုက်စားတော့ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာ ကျောမှာ လက်ဝါးလောက်အရွယ် ပွန်းရှုထားတဲ့ အနာဖြစ်ပါလေရောဗျာ”

“ဟုတ်ပြီ နောက်ဘာဖြစ်သလဲ” ဟု သူဌေးက စိတ်မရှည် ဘဲ မေးသည်။

www.burmeseclassic.com

“အချိန်က ဇွန်လလေ၊ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်းပဲ ဇွန်လမှာ လေပူမကြာခဏတိုက်တယ်၊ ရံဖန်ရံခါ မိုးရွာတယ်။ သနားစရာ ကောင်းတဲ့ မြင်းမကလေးရဲ့ အနာထဲ ဖုန်တွေဝင်တာပေါ့။ အဲဒီ ဖုန်တွေထဲမှာ ဂျုံစေ့တချို့ပါလာတယ်။ ဖုန်မှုန့်တွေရယ်၊ အပူနှင့် အစိုဓာတ်ရယ်ကြောင့် မြင်းမကလေးရဲ့ ကျောပေါ်မှာ ဂျုံပင်ပေါက်လာပါရောဗျို့။”

“ရေခဲမြေခဲ အဆင်ပြေရင် အပင်ပေါက်တာပေါ့” ဟု သူဌေးက ပြောသည်။

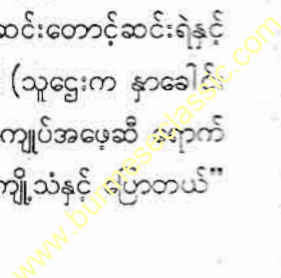
“ဟုတ်ပေဗျာ၊ မြင်းမကလေးကျောပေါ်က ဂျုံပင်က သိပ် ကြီးတယ်ဗျ၊ ဧက တစ်ရာကျယ်တဲ့ လယ်ကွင်းထဲမှာ အပင်တွေ အားလုံးက ရသလောက် သီးနှံတွေရတယ်။ ရိတ်သိမ်းဖို့အတွက် ကျုပ်တို့က လူနှစ်ဆယ်ငှားရမ်းရပါတယ်။”

“လိုအပ်တဲ့အခါ လူပိုပြီး ငှားရစေမိပါပဲ” ဟု သူဌေးက ပြောသည်။

“မြင်းမကျောပေါ်မှ ဂျုံပိဿာ တစ်ထောင်လောက်ရပါတယ်။”

“အထွက်နှုန်းကောင်းသားပဲ” ဟု သူဌေးက ဆိုသည်။

“အဲဒီအခါမှာ ခင်ဗျာအဖေပေါ့ဗျာ ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲနှင့် လူလုံးမလှ စိတ်ကလည်း ချွန်းချွန်းကျလို့ (သူဌေးက နှာခေါင်း ရှုံ့သည်။ သို့သော် ဘာမျှတော့ မပြောဝံ့) ကျုပ်အဖေဆီ ရောက် လာတယ်။ သူက လက်အုပ်ချီလို့ အောက်ကျိုသံနှင့် ပြောတယ်။”

သူဌေးက ဒေါသမျက်လုံးဖြင့် လယ်သမားကို ကြည့်သည်။
အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ကျွန်တော် မစားမသောက်ရတာ တစ်ပတ်ရှိပါပြီ၊ သခင်
ကြီးရယ် ကျွန်တော့်ကို သနားသဖြင့် ဂျုံတစ်တောင်းလောက်
ချေးပါ။ ကျွန်တော် ပြန်လည်ပေးဆပ်ပါမယ်ခင်ဗျာ” လို့ ခင်ဗျာ
အဖေ ပြောခဲ့တယ်။

“ကျုပ်အဖေက အိမ်နီးချင်းပဲဗျာ၊ ယူသွားပါ၊ တတ်နိုင်
တော့ ပြန်ဆပ်ပေါ့လို့ပြောပြီး ဂျုံတစ်တောင်း ပေးလိုက်ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို ပြန်မဆပ်သေးပါဘူး။ ယနေ့ထိ ကြွေးတင်နေ
ဆဲပါ။ တစ်ခါတရံ တရားစွဲရမလားလို့ ကျုပ် တွေးမိပါတယ်”

သူဌေးက လက်မကိုထောင်လိုက်ပြီး လက်ချောင်းများကို
ကွေးချသည်။ ပါးစပ်ကလည်း တလှုပ်လှုပ်နှင့်တွက်ချက်နေသည်။

“ဘယ်လိုလဲဗျ” ဟု လယ်သမားက မေးသလို

“ဂျုံက ဈေးချိုတယ်လေ။ ဂျုံပြန်”

က စိတ်လျှော့ပြီး ပြောသလို

သူက ငွေကျပ်တော်

ကို

သားသမီးတို့၏ အသိဉာဏ်ပညာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ပြုလုပ်ပေးရေးကို မိဘတိုင်းက ဂရုစိုက်ကြပါသည်။ မြန်မာတို့၏လူမှုဘဝနယ်ပယ်တွင် “လက်ဦးဆရာ မည်ထိုက်စွာ ပုဗ္ဗာစရိယ မိနှင့်ဖ” ဟုဆိုရိုးစကားရှိသည်။ မိဘတို့သည် သားသမီးတို့၏ လက်ဦး ဆရာများဖြစ်ရာ သားသမီးတို့၏အသိဉာဏ် ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် ဦးစွာသင်ကြားပြသ ပြောဆိုဆုံးမသူများဖြစ်ကြရပါသည်။ အသိဉာဏ်ပညာ ချွတ်ယွင်းအားနည်းပြီး မလိမ္မာ မယဉ်ကျေးသူ လူငယ်ကလေးများကိုတွေ့ကြုံရလျှင် “မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမ သားသမီး တွေ” ဟု လူအများက မိဘများကို အပြစ်တင်လေ့ရှိကြသည်။ ထိုသို့သားဆုံးသမီးဆုံး တို့၏မိဘအဖြစ် သူတပါးလက်ညှိုးထိုးမခံကြရအောင် မြန်မာမိဘတို့ အမျိုးမျိုးကြိုးစား ကြပါသည်။ ဤတွင်သားသားမီးမီးတို့အကြိုက် ပုံပြင်စာအုပ်ကောင်းများကို ဝယ်ပေး၍ ဖတ်ရှုစေခြင်း၊ ကိုယ်တိုင်ဖတ်ရှု၍ ပြန်လည်ပြောပြခြင်းများသည် မိဘတို့ မဖြစ်မနေ ပြုလုပ်ပေးရမည့်ဝတ္တရားတစ်ခုဖြစ်လာပါတော့သည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူမျိုးအသီးသီး အလိုက် ပုံပြင်ပေါင်းမြောက်မြားစွာရှိရာ ကလေးတို့အတွက် အကျိုးပြုပုံပြင်အများ အပြားကို တွေ့ကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ကလေးတို့တတွေ အသိ အလိမ္မာ၊ အတွေးအခေါ် နှင့် ဉာဏ်ပညာဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှသာ ကလေးတို့၏နောင်ရေး၊ လူမျိုး၏နောင်ရေး၊ တိုင်းပြည်၏နောင်ရေးတို့ကို ကောင်းကျိုးပြုနိုင်သူများအဖြစ် မျှော်လင့်နိုင်မည်ဖြစ် သည်။ ယခုစာအုပ်သည် နိုင်ငံတကာပုံပြင်များမှ ကောင်းနိုး ရာရာတို့ကို ရွေးချယ်စုစည်း ဘာသာပြန်ဆိုထားသည့် လက်ရွေးစင် ပုံပြင်စာအုပ်ကောင်း တစ်အုပ်ဖြစ်သဖြင့် ကလေးတို့ကိုနှစ်ခြိုက်ပျော်မွေ့ အကြိုက်တွေ့စေပါလိမ့်မည်။

စနိုးလ သော်တာ